

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 52

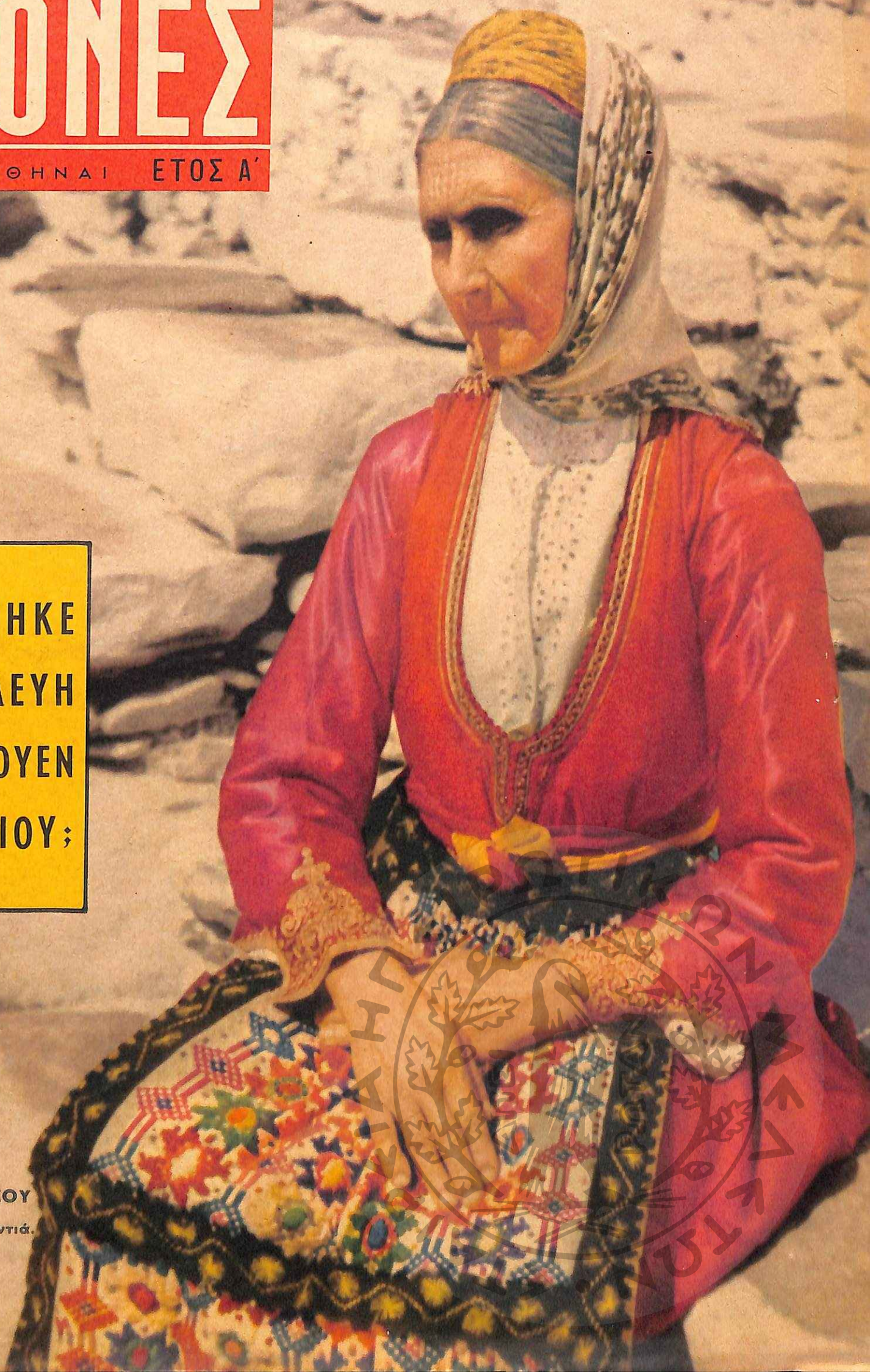
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α'

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΕ
ΝΑ ΒΑΣΙΛΕΥΗ
Ο ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ
ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ;

ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ

Άγέραςτη ελληνική άρχοντιά.

- ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ
- ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΑ
- Η ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"ΑΣΤΕΡΙΑ"
LaBerna

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 52 ΔΡΑΧ. 5
22 - 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΕΛΚΗΝ "ΕΛΕΝΗ Γ. ΒΛΑΧΟΥ—Η. Γ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ",
ΔΙΕΥΘΥΝΟΙΣ: ΚΩΝ. Κ. ΨΥΧΑΣ (Μονής Πετράκη αριθ. 8, Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ("Αλδου Μανουτίου 18 Αθήναι)

Γραφεία:

Συντάξεως, Σωκράτους 57, Αθήναι, Τηλεφ. 57-081
Εκδόσεως, Βουλιαγμένης 352, Αθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομαί:

Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. Ετήσια δραχ. 260.
Εξωτερικού, εξάμηνος δολλάρ. 7. Ετήσια δολλάρ. 14.

Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνίαν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβληθέν δρ. 400.000)

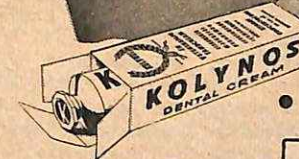
Το εξώφυλλο εξακολουθεί ν' αποτελεί τον πιο συνηθισμένο στόχο της κριτικής των αναγνωστών μας. Αφορμή για μιάν πολύπλευρη συζήτηση έδωσε η πρόσφατη... επιτυχία —το πορτραίτο του Δημήτρη Χόρν— που όπως φαίνεται άρεσε πολύ. «Αυτό, μάλιστα!» σπεύδει να μάς γράψη η Ρίτα Χατζησταματίου (Αθήναι) «είναι αληθινό cover, εφάμιλλο —τί λέω;— ανώτερο κι από των καλυτέρων ξένων συναδέλφων σας. Τί χρώμα, τί καθαρότητα, τί αλήθεια, τί ευγένεια! Μπράβο σας! Άλιμονο όμως! Δεν μπορώ να πω τα ίδια για τα προηγούμενα. Μπροστά στην ωραίαν εικόνα του συμπαθέστατου πρωταγωνιστού μας, μοιάζουν μογιαχισμένα, κτυπητά, παρδαλά. Πώς θα εξασφαλίσετε την ίδιαν αυτήν γοητευτική ποιότητα, αποφεύγοντας τις αμφίδουλο γνησιότητας ξένες, κυρίως, «όμορφιές;» Ένα τηλεφώνημα, ανώνυμο άτυχώς, μάς διεδίδασε ακριβώς την αντίθετη γνώμη: «Αν θέλω να δώ τον Χόρν, πάω και των βλέπω στο «Κεντρικό». Στο Χόλλυγουντ, όμως, στην «Τσ.νετσιτά» και στο Παρίσι μου είναι πολύ δύσκολο να πεταχθώ. Ύστερα, πώς να το κάνουμε. Cover σημαίνει γυναίκα. Κι ωραία, προκλητική, ενδιαφέρουσα γυναίκα...» Ανάμεσα στις δύο, εκ διαμέτρου αντίθετες, απόψεις, εκυμάνθησαν χίλιες-δυο ποικιλίες. Διακρίνεται όμως για την πρωτοτυπία της ή ύποψία του Ίωάννου Παπαδάτου (Πάτραι) ότι κατά την άφιξη της Σοφίας Λώρεν εδάλαμε στο εξώφυλλο την Τζίνα Λολομπρίτζινα, για να... πικάσουμε την αντίπαλό της. (Ξεχνάει ασφαλώς ο αγαπητός αυτός αιγανώστης μας ότι έχομε δημοσιεύσει ένα ωραίο εξώφυλλο με τη Σοφία Λώρεν. Και φυσικά δεν μπορεί να ξέρη ότι ετοιμάζομε γι' αυτήν ένα πλήρες ρεπορτάζ με αληθινά εξαιρετικές φωτογραφίες). Πάντως όλες αυτές οι γνώμες είναι για μας πολύτιμες. Μας βοηθούν να γνωρίζουμε τί ακριβώς θέλει ή μεγάλη πλειοψηφία των αναγνωστών μας και πώς είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν, με τη σειρά, όλα τα γούστα, χωρίς βέβαια να παρεκκλίνουμε από τη βασική γραμμή μας: Τό εξώφυλλο να είναι γνήσια φωτογραφία, χωρίς «ρετούς», χωρίς ψεύτικους γλυκασμούς και πλαστά χρώματα.

Η «ΧΑΡΑ»

«... Τολμώ και εγώ σήμερα να σου γράψω δυο λόγια για να σου δώσω, καθυστερημένα βέβαια, τα συγχαρητήριά μου για το κενό που συμπληρώσατε με τις ΕΙΚΟΝΕΣ και για να σε παρακαλέσω κάτι. Άσφαλώς θα γνωρίζης το κόττερο «Χαρά» και τον κ. Γεωργίου που με τη γυναίκα του έκαναν τους μήνες του μελιτος για να μάς έρθουν. Τό ζεύγος Γεωργίου τό είδαμε. Αυτό όμως που δεν μπορούσαμε να δούμε είναι τό «Χαρά». Τό έδωσαν στην βασίλική προβλήτα στο Τουρκολίμανο. Δηλαδή σε μέρος απαγορευμένο για όλους. Έκατοντάδες έρασταί της θαλάσσης πικράθηκαν γιατί δεν μπορούν να δούν πώς είναι κατασκευασμένο αυτό τό ωραίο σκάφος. Οι έφημερίδες έγραψαν ότι: έχει δάθος αντικανονικό. Δηλαδή πώς είναι; Έπίσης έχει, λένε, 4 κουκέτες και κουζίνα που δεν κουνάει όσο και αν κλυδωνίζεται τό σκάφος. Έρασιτέχναι και έπαγγελ-

ματίαι ναυτικοί θα ήθελαν να γνωρίσουν την έσωτερική διαρρύθμισή του και τό τί ακριβώς διαθέτει. Πώς ακριβώς είναι τό έσωτερικό του! Άλλοι πάλι διερωτώνται τί να τους έλειψε στο ταξίδι; Τί έτρωγαν; Τί έφόδια άραγε είχαν μαζί τους όταν ξεκίνησαν; Τί τους περίσσεψε; Άσφαλώς ο κ. Γεωργίου, αν ήθελε, θα μπορούσε να σου δώση ένα αντίγραφο από τό σκίτσο της κατασκευής του σκάφους. Άλλοι θα ήσαν εκείνοι που θα τροποποιούσαν στα σκάφη τους τα όσα θα έσυμβούλευε ο διάσημος θαλασσοπόρος. Βλέπεις, αγαπητέ Τοφότα, ότι δεν ζητούμε και λίγα. Άλλά συζητώντας έχθες τό θράδυ στον Όμιλο, είπαμε ότι τό μόνο ναυτικό περιοδικό της Ελλάδος ασφαλώς θα γράφη, ό,τι γράφουν και οι έφημερίδες. Τίποτα περισσότερο. Τίποτα σοβαρότερο. Βλέπεις δεν θέλουμε γενικόττες και άερολογίες. Θέλουμε κάτι τό άπολύτως σοβαρό: Στοιχεία, αριθμούς, σκίτσο και φωτογραφίες του έσωτερικού της

ΓΚΡΕΚΑ

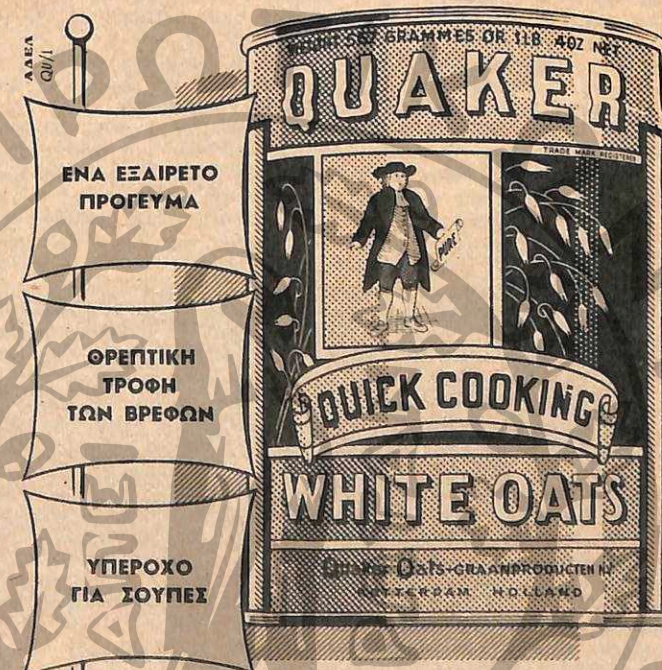
KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ν. 6

Γερά
και
δενικά
δόντια

ΑΡ. ΑΔ. 65796/18779

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΟ
ΠΡΟΓΕΥΜΑ

ΟΡΕΠΤΙΚΗ
ΤΡΟΦΗ
ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ΥΠΕΡΟΧΟ
ΓΙΑ ΣΟΥΠΕΣ

Τό ΚΟΥΑΚΕΡ ΟΤΣ κατ'εξοχήν από τό κουτί και άναμεμιγμένο με γάλα και ζάχαρη, είναι εξαιρετική και άπολαυστική τροφή για πρωινό. Θα σας άρέση ή εξαιρετή γεύσις του. Όταν τό μαγειρεύσετε, θα έχετε μιάν θαυμάσια τροφή για τα βρέφη. Με τό ΚΟΥΑΚΕΡ ΟΤΣ μπορείτε να κατασκευάσετε θαυμάσιες σούπες, όπως επίσης κέικ, μπισκότα και γλυκά.

Ζητήσατε σήμερα QUAKER OATS

...που έχουμε λάβει

«ΦΥΛΛΑ ΧΛΟΗΣ» ΤΟΥ ΟΥΩΛΤ ΟΥΪΤΜΑΝ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΗ Νίκου Προεστόπουλου. Βιβλιοπωλείον της Έστίας 1956. Σελ. 456. Ήταν καιρός το έργο του «ποιητικού γενάρχου» των Αμερικανών, όπως τον αποκαλεί ο Άγγλος Σικελιανός στο σημείωμα που προλογίζει την έκδοση, να γίνει γνωστό πλατύτερα στο ελληνικό κοινό, και μάλιστα σε απόδοση του ποιητού της «Εισφοράς» και της «Ατέρμονης Καμπύλης», που έχει όλη την ευαισθησία μα και όλη την απαιτημένη σμιλευτική ικανότητα για να παρουσιάσει το έργο του Ούωλτ Ουίτμαν στα ελληνικά.

Δεν είναι, ο Ουίτμαν, ο έπικος ποιητής μόνον της αμερικανικής φυλής, που τον μαθαίνουν τα παιδιά στο σχολείο όπως εμείς μαθαίνουμε τον Σολωμό και τον Βαλαωρίτη. Είναι, γενικότερα, πολύ γενικότερα, ο «μυνητής του συγχρόνου ανθρώπου», χαμένου μέσα στην απεραντοσύνη των ηπείρων κι όμως συνειδητά ζωντανού στο αντίκρυσμα της Ζωής: «Τί άκούς, Ούώλτ Χουίτμαν;» «Τί βλέπεις, Ούώλτ Χουίτμαν;» ρωτάει ο ίδιος τον εαυτό του, στον περίφημο «Χαιρετισμό στον Κόσμο» που θα έπρεπε να γίνει, κάποτε, ο Ύμνος των Λαών της Γης. Και βλέπει κι ακούει, ο ποιητής, κάτι που δεν είναι μόνον παναμερικανικό μα πανανθρώπινο: Βλέπει τον Κόσμον όλον, σ' όλην την ανάπτυξη του, μαζί με Τόπο και σε Καιρό:

«Όλοι έσείς από τ' άμέτρητα νησιά των άρχιπελάγων της γης, — κ' έσείς που δάκερους αιώνες έπειτα από τώρα θα μ' άκούσετε... γειά σας! Γειά και χαρά σας, από με και την 'Αμερική!» Τέτια ή πλατέια καρδιά του Ουίτμαν στον «Χαιρετισμό στον Κόσμο», τέτια και στο «Τραγουδί του Άνοιχτού Δρόμου»: «Άειντε! με δύναμη, με λευτεριά, με τη γή, με τὰ στοιχεία, — με ύγεία, άποκοτιά, χαρά, αυτοσεβασμό, περιέργεια... Όποιος και νάσαι, βγες έμπρός!» Ο Ούώλτ Ουίτμαν είναι άλλη μια απόδειξη πώς ή πρωταρχική πηγή της ετυχίας είναι μέσα στην ψυχή μας, και δεν υπάρχει πόημα στον κόσμο με το όποιον άξίζει ν' άρχιξη κανείς τη μέρα του όσο το «Τραγουδί της Χαράς»:

«Νάχης πιά για ζωή σου, έδώ και μπρός, ένα ποίημα από χαρές καινούργιες καιμωμένο — να χορεύς, να χτυπάς τις παλάμες, να σκιρτάς, ν' αναγιαλλιάζης, να πηδάς και να κυλάς ολόενα και να πλέκεις — νάσαι θαλασσινός παγκόσμιος, όπου δάνει πλώρη για όλα τὰ λιμάνια — νάσαι το ίδιο το καράβι (ό, ιδέστε αλήθεια τὰ πανιά μου αυτά, τὰ δάνοιχα στον ήλιο και στ' άγέρι) καράβι γοργοτάξιδο, άνεμοφουσκαμένο, με πλούσια λόγια ξέχειλο, ξέχειλο από χαρές!» Βέβαια, σε μια τέτια καθολική απόδοση του έργου ενός ποιητού στη γλώσσα μας, και μάλιστα ενός ποιητού σαν τον Ουίτμαν, και έπιφυλάξεις θα υπάρχουν σχετικά με άρισμένες λέξεις ή όρους, και δυσχέρειες θα παρουσιασθούν στον μεταφραστή. Ο Νίκος Προεστόπουλος κατάρθωσε, εν τούτοις, και τις μὲν και τις δὲ να τις μειώσει στο ελάχιστο, και (όπως παλιότερα με τὰ ποιήματα του Πόε) να μάς δώσει ένα έργο υπεύθυνα ώλοκληρωμένο, πλούσια και σημαντική εισφορά στην γνωριμία μας με την αμερικανική γραμματεία.

«ΑΥΤΑ ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ» — ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ — υπό Θ. Καστούρου (Άνάπλι, 1956). Μία συλλογή από σκέψεις και στοχασμούς ώλοκληρου δεκαετίου γύρω από την ώραιότατη εκείνη πρώτη πρωτεύουσα της Έλλάδος που τόσο περισσότερο μπορούσε να έχη άτη πρωτεύουσα της Έλλάδος που τόσο περισσότερο μπορούσε να έχη άξιοποιηθί και τόσο ώραιότερη μπορούσε να φαντάξη, τώρα μάλιστα που έχει καταστή ή σημαντικώτερος τουριστικός κόμβος της Άργολικορινθίας, — ίσως ώλοκληρου της Πελοποννήσου. Αύτοι οι «ξενητημένοι Άναπλιώτες», στους όποιους αποτίνεται ή συγγραφέας, δεν πρέπει να γυρίσουν στο Άνάπλι μόνο για να πάνε «στου φαρομαχαλά τις γραφικές άνηφορές, με τὰ σκαλιά τα πέτρινα, τὰ στίπια του τὰ άνάρια». Πρέπει να ήγηθούν μίας εντόνου σταυροφορίας για να διασωθούν τὰ παλιά στίπια του Ναυπλίου (και ίδίως οι προσόψεις τους), να περισωθούν οι προσβάσεις της πόλεως, που ήδη άπειλούνται από τὰ παμφάγα βενζινάδικα, να πληθύνουν οι ίδίσκοι, να διατηρήση το Ναύπλιον την ρομαντικά ιστορική του ύπόσταση. Δεν άξίζει άπλως νά νοσταλγούμε τὰ όμορφα και τὰ παλιά. Πρέπει και να τὰ συντηρούμε.

«FRANCE GRECE» ΑΡΙΘ. 16 — 17 (1956) ΣΕΛ. 120 ΤΙΜΗ ΦΡ. 600. Και ή θαυμασία αυτή έκδοση του κυριώτερου γαλλοελληνικού περιοδικού της έποχής μας άνήκει μάλλον στην κατηγορία των βιβλίων παρά των περιοδικών. Οι ώλοσέλιδες, — πολλές έκτος κειμένου — φωτογραφίες είναι άψόγου τεχνικής, και τὰ άρθρα που τις συνοδεύουν φέρουν ύπογραφές έγκυρότατες, — Φερνάν Ρομπέρ, Άντρέ Μπλουίμ, Άλέξανδρος Έμπειρικός, Άλέξης Μινωτής, Π. Παπαχριστοδούλου, Δ. Νικολαρείτης, Σιμόν Λακουτόν. Υπάρχουν, προσέτι, διηγήματα του Στρατή Μυριθήλη και του Δ. Κοκκίνου, καθώς και πλούσιο βιβλιογραφικό και πληροφοριακό ύλικό.

ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ, ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, Η ΣΤΗΛΗ ΑΥΤΗ ΝΑ ΕΠΕΚΤΑΘΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΞΕΝΑ ΣΥΣΤΑ, μια και τόσο είναι οι άναγνώσται μας που μάς ζητούν κάθε τόσο συστάσεις ή συμβουλές. Στο μεταξύ, να μια πρωτότυπη στατιστική του Ροζέ Ζιρόν σχετικά με τὰ γαλλικά εκείνα βιβλία τα όποια έρχονται πρώτα από άπόμειο παγκοσμίου κυκλοφορίας: 1. «Τὰ τετράδια του συνταγματάρχου Τόμσον» του Πιέρ Ντανινός (420.000 αντίτυπα στην Γαλλία), 2. «Η σωπή της θάλασσας» του Βερκόρ, 3. «Η Άτλαντις» του Πιέρ Μπενουά (664.000 αντίτυπα στην Γαλλία), 4. «Οι ξύλινοι σταυροί» του Ρολάν Μπρεζέλ (447.000), 5. «Καλήμέρα Ζωή» της Φρανσουάζ Σαγκάν (400.000) και 6. «Το μεγάλο τσίρκο» του Πιέρ Κλοστερμάν (527.000). Όλα αυτά όμως, όπως παρατηρεί ο Ροζέ Ζιρόν, έχουν μεταφρασθί το πολύ σε 16 χώρες. Πού οι έπιτυχίες του Ροζέ Μαρτέ ντυ Γκάρ, που μεταφράστηκε σε 179 γλώσσες, ή του Φρανσουά Μωριάκ που έχει μεταφρασθί ακόμη και στην ινδική διάλεκτο «Όριγιά»!

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

«Χαράς». Πού το έχει ναυπηγήσει; Άπό τί ξύλο; και ένα σωρό έρωτηματικά που κυριολεκτικώς μάς τρώνε. Μπορεί το θέμα να μη σάς ένδιαφέρει. Τότε, μήπως θα ένδιεφερε την ΕΚΚΛΟΓΗ; Πολύ θα θέλαμε να βλέπαμε κάτι που να μη μοιάξη με περιγραφή έφημερίδος. Κάτι που να μπορείς να μάς δώση και έμάς μια θετική γνώμη στα δύσκολα προβλήματα της Ιστιοπλοίας και των ταξιδιών με μικρά σκάφη, κυβερνώμενα από έρασιτέχνες. Σε ευχαριστώ πολύ, έστω και αν τελικώς δεν γράψης τίποτα, διότι ίσως το θέμα να ένδιαφέρει πολύ όλίγους, και να ζητώ, άγαπητέ Τοξότα, συγγνώμη για τον γραφικό μου χαρακτήρα, που τόσο σε ζάλισα».

Γιώργος Σαραντόπουλος (Ένταυθα)

Ευχαριστώ για την καλή (τελευταία) φράση της έπιστολής σας και την μοιράζομαι με τους... λινιστύπες που κι αύτοι «ζαλιότηκαν». Περίττον να σάς πώ ότι οι άπορίες σας δεν είναι περίεργες, άφου πολλοί θα ήθελαν να γνώριζαν αυτές τις λεπτομέρειες, που δεν έλυσε κανείς δημοσιογράφος. Άτυχώς, όταν έφτασε ή έπιστολή σας, δ θαλασσοπόρος κ. Γεωργίου είχε κι όλας φύγει από τας Άθήνας. Έτσι δεν μπόρεσε να τον συναντήσ ή συντάκτης μας. Δεδομένου όμως ότι τὰ θαλασσινά σπόρ είναι μάλλον κα-

λοκαιρινά, νομίζω ότι έχουμε καιρό για τις πληροφορίες που μάς ζητάτε.

ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

«Αύτη είναι ή δεύτερα φορά που σάς γράφω, άναφερόμενος εις ένα θέμα το όποιο άφορά όχι μόνον έμένα, αλλά, καθώς νομίζω, ώλόκληρον τον Άπόδημον Έλληνισμόν. Σας έρωτούσα εις το προηγούμενόν μου γράμμα, τι άπέγινε ο μεγάλος ραδιοφωνικός σταθμός, των 150 κιλοβάτ, του όποιου τον θεμέλιον λίθο, είχε καταθέσει το 1952 ο άείμνηστος Στρατάρχης Άλέξανδρος Παπάγος, εις έν προάστιον των Άθηνων, και του όποιου ή κεραία — ύψους 300 μέτρων περίπου — και αί κτιριακαί εγκαταστάσεις είχαν περατωθί εις τας άρχάς του 1955. Τι άπέγινε; Δεν πρόκειται να λειτουργήση; Είμαι φανατικός άναγνώστης των ΕΙΚΟΝΩΝ από την άρχήν της έκδόσεώς των, και παρακολουθώντας την στήλην του Ταχυδromeiou, βλέπω ότι πάντα άπαντάτε εις θέματα τώσον ένδιαφέροντα όσον το άνωτέρω. Έγώ δεν ζητώ πολλά πράγματα, μόνον μίαν άπάντησιν εις την στήλην σας, εάν δε εις το προσέχες μάλλον σας παρουσιάσθη καμμία εύκαιρία, να μάς παρουσιάσετε κανένα άρθρον πάνω σ' αυτό το θέμα με μερικά από τας ώράριες σας φωτογραφίας, θα μάς καθιστούσατε πλέον υπερηφάνους δια το, από πάσης άπόψεως, έρτιον και έλληνικό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 43

ΤΟ Σταυρόλεξο ΤΟΥ ΤΥΖΑΛ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

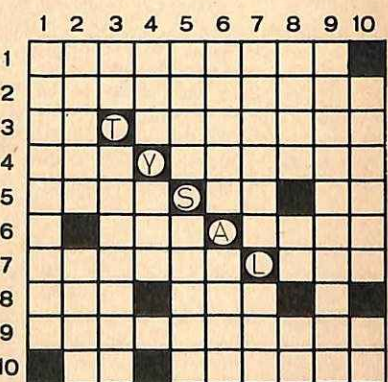
(Γωνία Έλ. Βενιζέλου — Πατησίων)

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Άπό αυτά τρώγει ο λίκος... κατὰ την παροιμία.
2. Με το έπεξεργασία, κατασκευαί, συγχώνης λέξις.
3. Αήγπτιος θεός — Φοριέται και χωρίς κάλσα (δημ.).
4. «Δός μοι πᾶ... και τὰν γὰν κινήσω», έλεγεν ο Άρχιμήδης — Εις την όχθην του κείται ή Φραγκοφύρτη (αίτ.).
5. Η ψυχή... των Κυπρίων — Κτητικών — Αντιστροφή διφθόγγου.
6. Το κράτος... γαλλιστί — Με την Τουρκίαν συνορεύον κράτος (άντιστρ.).
7. Τρόπος άλλεγυτικός εις την λιμνοθάλασσαν του Μισολογγίου ή... συγκοινωνιακά μέσα — Η κάτωτοκος μεγάλης έλληνικής νήσου.
8. Υποθετικόν — Αρχή μετρήματος...
9. Εις τους άρχαίους δούλους, φέρων αντίμα δ' εκάστωος δι' αναγνώρισιν.
10. Χρειάζονται στη μαγιονέζα — Έθεωρείτο θεσμός πολιτισμού υπό των προγόνων μας, ένάρθρας.

ΚΑΘΕΩΣ:

1. Μάρκα αυτοκινήτων, αλλά και... πρόσπων του «Κόμιτος Μοντεχρήστου» του Δουμά.
2. Είναι τὰ τετράγωνα του άδακος της ντάμας — Γάλλος μηχανικός, έφευρέτης ίδιου συστήματος άτμοστρόβιλου (1860-1930).
3. Η γραφή του τριακόσια όγδοήκοντα — Η Πολυνησία άνήκει εις αυτήν.

4. Διάσημος Άγγλος θαλασσοπόρος — Ποιητική όνομασία τετραπόδου.
5. Περιοχή της Πελοποννήσου (άντιστρ.) — Νηματογραφικόν όργανον (καθαρ.).
6. Χρονική περίοδος (γεν.) — Άαπέκτησε την άγάπην του λαού μας.
7. Άθηνάϊκή έφημερίς (αίτ.) — Άρχικά μεγάλης Τραπεζής μας.
8. Είναι καθ' στάρ των καλλιστείων (αίτ.) — Έπιφώνημα — Διασχύζει το Ίνονμπρουκ.
9. Όμοιογένεια των άρπακτικών σαρκαφάγων ζώων.
10. Γνωστότάτη πόλις της Ρουμανίας — Πληθυντικός κτητ. άνωάνωριος.

Η ΛΥΣΗ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

Έάν άνήκετε εις την κατηγορίαν των ανθρώπων που άναζητούν το τέλειον...

μόνον ή άκρίβεια του OMEGA
βεβαιωμένη από τὰ έλβετικά άστεροσκοπεΐα
άνταποκρίνεται εις την έπιθυμίαν σας.

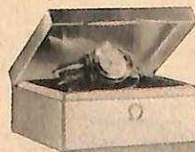
Εις την χρονόμετρησιν ο όρος «τελειότης» σημαίνει «άκρίβεια». Και την άκρίβειαν των ώρολογίων OMEGA οδδεις εις τον κόσμον δύναται να άμφισβήτηση. Οι διαγωνισμοί των άστεροσκοπειών της Γενεύης και του Νιουσατέλ, θεωρούμενοι εις τους κύκλους των χρονομετρών ως το ύπέριστον κριτήριον της ποιότητος ενός ώρολογίου, σάς δίδουν την δυνατότητα να κρίνετε σεις οι ίδιοι τον βαθμόν άκριβείας του OMEGA.

Το έτος 1955, έν γεγονός άνευ προηγούμενου έχαρκτηήρυσεν τους διαγωνισμούς των δύο αυτών έλβετικών άστεροσκοπειών. Δια πρώτην φοράν το προϊόν ενός και του αύτου έργοστασίου επρώτευσεν εις άπάσας τας δοκιμάς επί των ώρολογίων χειρός: Εις την Γενεύην και το Νιουσατέλ, το ώρολόγιον OMEGA, συναγωνισθέν προς ό,τι εκλεκτόν ειχε να παρουσιάση ή ώρολογιοποιία, όχι μόνον επέτυχε τὰ καλύτερα άποτελέσματα, αλλά κατέκτησεν έν Νιουσατέλ και νέον ρεκόρ άκριβείας.

Οι διαγωνισμοί αύτοι, ως άντιλαμβάνεσθε, είναι μεγάλης σπουδαιότητος όχι μόνον δια τους ώρολογοποιούς, αλλά και δια το έρυν κοινόν, διότι εκεί έλέγχεται επιστημονικώς ή άκρίβεια ενός εκάστου ώρολογίου. Το αυτόματον χρονόμετρον ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ απέκτησε μεγάλην και παγκοσμίαν φήμην από την συμμετοχήν του εις τους διαγωνισμούς αύτους. Διότι το ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ είναι το μοναδικόν χρονόμετρον εις τον κόσμον, που άμέσως με την εμφάνισίν του έλαβεν από τὰ έπίσημα Γραφεία Έλέγχου άνεπιφυλάκτως, πιστοποιητικόν καλής λειτουργίας με ειδικήν μνείαν «έξαιρετικόν άποτελεσμάτων».

Η άκρίβεια θεωρουμένη έως τότε από τους ειδικούς; ό; τι το έξαιρετικόν, έγινε κανών δια το OMEGA. Αύτη ή σταθερότης εις την ποιότητα, ή άκρίβεια και ή τελειότης, εξηγούν και την μεγάλην έκτίμησιν και έμπιστοσύνην του διεθνούς κοινού προς το OMEGA ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ.

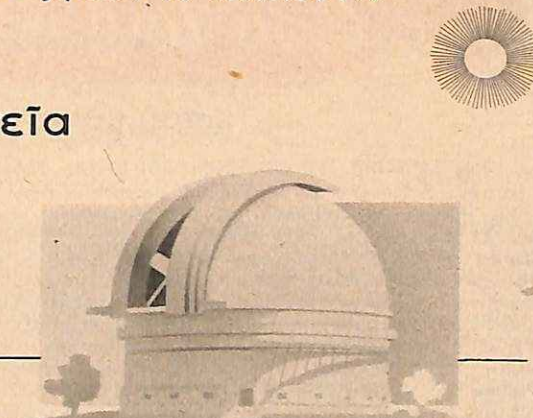
Χρυσούν 18 καρατίων Δοχ. 8.200
Άτσάλινον άνοξείδωτον
με χρυσήν στεφάνην Δοχ. 4.600
Άτσάλινον άνοξείδωτον Δοχ. 3.500

OMEGA Constellation

Το OMEGA έχει την έμπιστοσύνην του κόσμου.

Γενική Άντιπροσωπεΐα
Λ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 29 - ΑΘΗΝΑΙ

OMEGA ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ

Αυτόματον χρονόμετρον άνατέρας κλάσεως. Με πιστοποιητικόν των έπισήμων Γραφείων Έλέγχου δια την καλήν λειτουργίαν και μνείαν «έξαιρετικόν άποτελεσμάτων».

OMEGA ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ

Άπόλυτος άκρίβεια, δια της ειδικής έφαρμογής του συστήματος αυτόματου κορυδίσματος προς συγκράτησιν του έλατηρίου εις όμοιόμορφον τάσιν.

OMEGA ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ

Με 36 ώρων έφεδρικήν λειτουργίαν, σάς άπαλλάσσει από την άνάγκην του κορυδίσματος.

OMEGA ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ

Άνυτέρβλητον εις κομψότητα. Περιβλήμα ιδιαιτέρως στερεόν και άπολύτως ύδατοσταγές. Οι άνάγλυφοι άριθμοί από χρυσόν 18 καρατίων, και οι καλλιτεχνικοί δείκται του, προσδίδουν εις το χρονόμετρον εμφάνισιν πολυτελούς λιτότητος.

Σήμα του ΚΟΝΣΤΕΛΛΕΣΙΟΝ. είναι το άνάγλυφον άστεροσκοπειον εις το κάτω μέρος της δίηκης.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Επί 25 έτη οι Όλυμπιακοί Άγώνες χρονομετρούνται με OMEGA.

Έχει όπον κλάσματα δευτερολέπτων δίδουν την νίκην εις τας σημάτας των Έθνών, μόνον το OMEGA συγχνετρώνει την έμπιστοσύνην των άθλητών και φιλάθλων όλου του κόσμου. Δια τούτο και αί Όλυμπιακαί Έπιτροπαί χρησιμοποιοούν πάντοτε OMEGA.

ΕΞΕΥΠ

...πού είναι μαζί μας

...ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΠΡΟΕΞΕΧΕΙ, ΒΕΒΑΙΑ, ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΛΛΕ-
ται, αφ' εαυτού, ο ξεχωριστός κ. Τζώρτζ Βέναντλ "Άλλεν", ο νέος πρε-
σβευτής των 'Ηνωμένων Πολιτειών, που υποδεχθήκαμε πριν από μερικές
μέρες, ένα Σαββατόβραδο, στην αποβάθρα του Πειραιώς. Είναι ανεπί-
σημες, βέβαια, αυτές οι αφίξεις, γιατί οι πρέσβεις τεκμαίρεται πως δεν
εύρισκονται, τυπικά, σ' έναν τόπο παρά μόνον αφού επιδώσουν τα δι-
απιστευτήριά των, μα ο κεντρικός λιμενάρχης, ο κ. Νταλιάνης, είχε ωραι-
ότατα άραδειασει, για λόγους τάξεως, μία σειρά λιμενικούς, με τα ά-
σπρα τους, στην πεντακάθαρην προβλήτα, κ' ήταν ωραίο το θέαμα καθώς
άντιγαυαλίζανε οι στολές πάνω στα ήσυχνα νερά του ασπροφοτισμένου λι-
μανιού. Φυσικά, τα στελέχη της Πρεσβείας και των 'Αποστολών είχαν κατέ-
δει για να υποδεχθούν τον νέον τους πρεσβευτή και, μία κι άργούσε λί-
γο το βαπόρι, είχαν σκορπίσει σε παρές στα γύρω καφενεία και συνα-
γωνιζόντουσαν ποιός θα πρωτοδιαβάση γρηγορώτερα τις περιπεπλεγμέ-
νες επιγραφές: «Καφεζυθοαχαροπλαστέιον» — «Οινοζυθοπαντοπωλείον»
— «Καφεζυδοστιατόριον» κλπ., κλπ.

Τον ίδιον τον κ. "Άλλεν" τον έχει ήδη παρουσιάσει στο άγνωστο κοινό
των ΕΙΚΟΝΩΝ ο κ. Α. Α. 'Αντωνιάκης, που είναι ένας από τους έγκυρο-
τέρους αμερικανολόγους, διι μόνον του περιοδικού μας, αλλά και, γενικώ-
τερα, της συγχρόνου ελληνικής δημοσιογραφίας, ύστερα από την μακροε-
τή θητεία του στην αμερικανική ήπειρο.

Η δική μας προσωπική εντύπωση από την πρώτη γνωριμία μας με τον νέ-
ον 'Αμερικανό πρεσβευτή ήταν ότι πρόκειται περί ανθρώπου χαριτωμένου μὲν
και ευγενεστάτου, αλλά και λίαν συγκρατημένου και προσεκτικού στην κά-
θε κουβέντα του. «Θα κάνω το πάν για να άρθουν τυχόν υπάρχουσai αίτιαι
παρεξηγήσεων μεταξύ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν και τῆς 'Ελλάδος», μάς
έδηλωσε. 'Αλλά όταν ένας συνάδελφος τὸν ρώτησε ποιὲς μπορεί να είναι
αὐτὲς οἱ... αίτιες, ο κ. "Άλλεν, τυπικώτατος, ἀπήντησε πὼς ἦταν πολὺ...
νωρίς για τέτοιου είδους ἐξειδικεύσεις.

Τὰ ἑλληνικά του; Είναι πλούσια και σωστά, μα ἀποφεύγει να τὰ χρησι-
μοποιῇ. Αυτό, φυσικά, τοῦ δίνει διπλὸν καιρὸ για να σκεφθῇ, όταν μετέχη
μιάς συσκέψεως όπου τὰ λεγόμενα μεταφράζονται ἀντιστοίχως.

Τὸ ντύσιμό του; Πολὺ ὀρθόδοξο και κλασικὸ, σχεδὸν εὐρωπαϊκὸ και σε
γραμμὴ και σε χρώμα.

Ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας του; Ἀργὸς και σαφές, χωρίς πολλές διανοήσεις
«χιούμορ».

Ἐνα «πρόσωπον κύρους» που φθάνει σε μιὰ δύσκολη στιγμή για τίς ἑλ-
ληνοαμερικανικές σχέσεις, με ἐπίγνωση τῆς σοβαρότητος τῶν προβλημά-

των που ἔρχεται να ἀντιμετωπίσει, ἀλλὰ και με μιὰ μετρημένη αἰσιοδοξία
για τὴν ἐπίλυσή των.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ κ. ΑΛΛΕΝ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ
διπλωματικές ασχολίες του 'Αμερικανοῦ ἐπιτετραμμένου κ. Ρέϋμοντ Θέρ-
στον, τὸν ὁποῖον ἀντικαθίστα, στὰ μέσα τοῦ μηνός, ένας ἄλλος ἐκλεκτός
και γνωστός διπλωμάτης, ο κ. Τζέιμς Πένφελντ. Ὁ κ. Πένφελντ ὑπηρε-
τοῦσε μέχρι πρὸ τινος στὴν Βιέννη και ἔχει ἐπίσης διατελέσει σύμβουλος
Πρεσβείας στὸ Λονδίνο και τὴν Πράγα. Παλαιότερα, εἶχε εἰδικευθῇ στὶς
ἀσιατικές ὑποθέσεις, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συνεχὴ θητεία στὴν Καντόν, τὸ
Μοῦνχτεν, τὸ Πείπινγκ, τὸ Γκου-ναν-φου και τὸ Τσουγγκ-Κίνγκ. Αὐτὴ ἡ
πεῖρα του τὸν ἔφερε ὑποδιευθυντὴ τοῦ Γραφείου Ὑποθέσεων Ἀπὸ Ἀνατο-
λῆς στὸ Σταίητ Νηπάρτμεντ, —θέση που διετήρησε μέχρι τῆς ἀναχωρή-
σεώς του για τὴν Πράγα.

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΜΕΝ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ. ΓΙΑΤΙ Ἡ
ἰταλο-αμερικανική... ἐπιδρομὴ στὸν κινηματογραφικὸ τομέα, προεξαρχού-
σης τῆς Σοφίας Λῶρεν και τῶν συν αὐτῇ, ἀνήκει στὴν ἀρμοδιότητα ἄλλων
σηλῶν. Πῶς νὰ μὴν ὑπογραμμίσῃ ὁμως κανεὶς τὴν πλεῖστη σημασία που
ἔχουν για τὴν τουριστικὴ μας προβολὴ στὸ ἐξωτερικὸ τὰ δυὸ αὐτὰ φίλμ τοῦ
Ντσαὲν και τοῦ Νεγκουλέσκο, που γυρίζονται φέτος και που για πρώτη
φορὰ, οὐσιαστικά, τοποθετοῦν τὴν 'Ελλάδα στὸν Χάρτη τῶν Τόπων που
προσφέρονται για τὸ γύρισμα κινηματογραφικῶν ταινιῶν;
Κακὰ τὰ ψέματα. Χωρὶς διασημότητες και «στάρ», χωρὶς κόττερα και ἐ-
κατομμυριούχους, χωρὶς ἐκκεντρικότητες και εἰδύλλια και κοσμικογράφους
και μόδες και διεθνὲς κουτσομπολιό, τουρισμὸς δὲν νοεῖται. Ἡ Ὑδρα φέ-
τος πῆρε ἄριστα στὶς ἐξετάσεις τῆς ὡς τόπος κοσμοπολιτικοῦ παραθερι-
σμοῦ, με τὴν ἐμφυιτὴ ἀρχοντιά της, ἀλλὰ και με τίς συνειδητὲς προσπά-
θειες τῶν ἀρχῶν τῆς και ὧν τῆς τῶν κατοίκων.

KAZ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

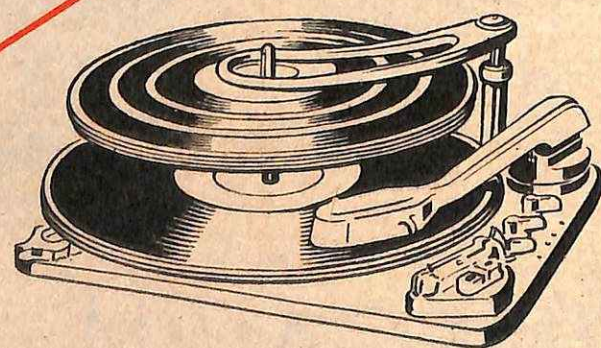
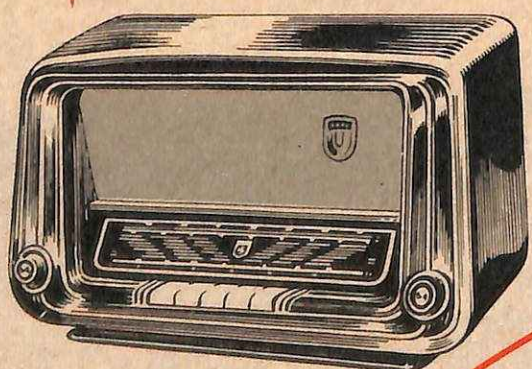

ΣΤΟ ΣΤΗΣΙΜΟ τοῦ κεφα-
λιοῦ, στὸ σταύρωμα τῶν χειρῶν,
στὸ λαμπρὸ ντύσιμο και σιγὴν ὀλη
σιῶση τῆς γερόντισσας τῆς Θά-
σου, ξαναζῇ ἡ πανάρχαια ἑλλη-
νικὴ εὐγένεια, τὸ παλιό, σὰν τὰ
φημισμένα μαρμαρά του, μεγα-
λεῖο κ' ἡ ἀρχοντιά τοῦ βορειότιε-
ρον αὐτοῦ νηιοῦ τοῦ Αἰγαίου.
(Φωτογραφία Δ. Χαρισιάδης).

WEGA

"ΒΕΓΚΑ,, ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΩΤΕΡΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

"ΝΤΟΥΑΛ,, ΤΟ ΠΕΡΙΟΗΜΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΙΚ - Α Π

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

EIKONΕΣ

AP. 52 22.10.56

ΟΙ ΒΕΛΓΟΙ ΔΙΕΡΩΤΩΝΤΑΙ : Γιατί ὁ Βασιλεὺς τους εἶναι τόσο μελαγχολικός ;
ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΕΣ ΑΝΗΣΥΧΟΥΝ : Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἐκλεκτή του ;
ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ : Μήπως μιὰ ὥραία, ἄγνωστη, κοινὴ θνητή ;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΤΙΘΕΤΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΑΝ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘ. Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

ΒΑΡΥ ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ;

Ποιάν θα παντρευθῇ ὁ Μπωντουέν, ὁ βασιλιάς τῶν Βέλγων; Καὶ ποῖο θὰ εἶναι τὸ μέλ-
λον τῆς δυναστείας του; Αὐτὰ τὰ δυὸ ἐρωτήματα μπορεί νὰ μὴν ἀπασχολοῦν τὴν Εὐ-
ρώπη ὅσο τὸ πρόβλημα τοῦ Σουέζ, ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ ἐνδιαφέρουν τίς εὐρωπαϊκές
κυβερνήσεις • Οἱ Βέλγοι ἰδίως σκέπτονται με ἀνησυχία τὸν νεαρὸ βασιλιά τους. Θά-
θελαν νὰ τὸν ξέρουν εὐτυχισμένο. Ἀλλὰ ὁ σοβαρὸς αὐτὸς νέος με τὰ μελαγχολικά
μάτια δὲν ἔχει θρῆ τὴν αὐτοπεποίθησιν που θὰ τοῦδινε ἴσως ένας καλὸς γάμος.

Ίσαβέλλα κι Άλεξάνδρα —οί πιό πιθανές υποψήφιες. Ό νεαρός βασιλεύς όμως πέρασε τις διακοπές του με μιάν άγνωστη

Υπάρχουν αρκετές ενδείξεις ότι ο Μπωντουέν, που ώρκίστηκε στα 1951 μπροστά στο Βελγικό Κοινοβούλιο ως συνταγματικός βασιλέας της χώρας του, είναι —αν και 26 μόλις ετών— κάπως κουρασμένος από το άξιμά του. Οι εύθυνες, οι άκροασείς και τ' άλλα επίσημα καθήκοντά του τον κάνουν να αισθάνεται δυστυχισμένος. Το ύψος του είναι πάντα μελαγχολικό. Άραγε το βάρος του στέμματος του έχει γίνει άφόρητο;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ - ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

Η αλήθεια είναι ότι ο Μπωντουέν δεν έχει ακόμα κατορθώσει ν' αποκτήσει ψυχική επαφή με το λαό του. Η στάση του σε όλα τα ζητήματα δεν είναι στάση ανθρώπου πρακτικού και με θέληση, αλλά διανοούμενου, στοχαστού. Χωρίς ίσως να το θέλη, το ύψος του είναι υπεροπτικό και αδιάφορο, και συχνά η συμπεριφορά του είναι άνεξήγητη. Στις μεγάλες πλημμύρες της Ολλανδίας και του Βελγίου, ο Μπωντουέν είχε πάει ένα ταξίδι στη Ριβιέρα για να δει τον πατέρα του, τον τώως βασιλέα Λεοπόλδο. Οι ύπουροί του τον έφεραν πίσω με μεγάλη δυσκολία και τον ικέτευσαν να κάνει μια περιοδεία στις

πλημμυρισμένες περιοχές. Φέτος, στη μεγάλη καταστροφή των άνθρακωρυχείων της Μαρσινέλλ, ο βασιλιάς έφτασε πάλι πολύ άργα κ' έδειξε μάλον άδιαφορία...

Αντιθέτως, στις σχέσεις με την οικογένειά του, ο Μπωντουέν είναι πολύ συνεπής, πολύ ταχτικός. Ο Λεοπόλδος, ο πατέρας του, έχει μεγάλη επιρροή πάνω στην πολιτική σκέψη και στις πράξεις του έστεμμένου γιού του. Και η επιρροή αυτή δεν είναι κάτι που όλοι οι Βέλγοι βλέπουν με πολύ καλό μάτι. Η φιλογερμανική στάση του Λεοπόλδου στον τελευταίο πόλεμο —στάση που προκάλεσε και την παραίτησή του απ' το θρόνο μεταπολεμικά— είναι κάτι που δεν λησμονείται από την αντιβασιλική μερίδα του πληθυσμού. Φυσικά, ο Μπωντουέν και μια άλλη, σημαντική επίσης μερίδα, πιστεύουν ότι ο Λεοπόλδος, με τη συνθηκολόγησή του και την έν γένει στάση του, έσωσε την πατρίδα του από χειρότερα δεινά. Αυτό είναι ζήτημα έρμηνείας —ή ιδεολογίας...

Η ΠΑΝΕΞΥΠΝΗ ΛΙΛΙΑΝΑ

Η πριγκίπισσα Λιλιάνα ντε Ρετύ φαίνεται ότι άσκει και αυτή ισχυρή επιρροή πάνω στον Μπωντουέν. Η ικανή αυτή γυναίκα, που κατάρθωσε από κοινή θνητή να μπη στην Αυλή του

Βελγίου ως δεύτερη σύζυγος του Λεοπόλδου, δεν ήταν ποτέ πολύ συμπαθής στο βελγικό λαό. Η ύπόλοιπη βασιλική οικογένεια την έβλεπε σαν παρείσακτη. Οι τρόποι της δεν ήταν πάντα εύχρηστοι. Είχε άπάνω της κάτι το ψυχρό, που άπωθούσε. Ο Μπωντουέν, όμως, που λατρεύει καθετί που έχει σχέση με τον πατέρα του, τη συμπάθησε απ' την πρώτη στιγμή. Και, τελευταία, πέτυχε τη συμπιλίωση άνάμεσα σ' αυτήν και στη βασιλομήτορα Έλισάβετ —τη μητέρα του Λεοπόλδου— που δεν ήθελε ούτε να τη δει. Η συνδιαλλαγή έγινε με την εύκαιρία των 80 χρόνων της Έλισάβετ, σε μια μεγάλη δεξίωση στα Άνάκτορα του Λάικεν.

ΘΑ ΓΥΡΙΣΗ ΚΑΠΟΤΕ Ο ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ;

Άλλά και του Λεοπόλδου η θέση φαίνεται ότι βελτιώθηκε τον τελευταίο καιρό. Ο πατέρας του βασιλιά διωρίστηκε απ' την βελγική κυβέρνηση σε μια σπουδαία θέση, που σχετίζεται με τις άτομικές έρευνες. Φυσικά, ο Λεοπόλδος είναι γνωστό ότι έχει άσχοληση πολύ με τη φυσική και τη χημεία κ' επί πλέον είναι κάτοχος μεγάλων μεταλλείων ουράνιου στο Βελγικό Κογκό. Άλλά το γεγονός ότι τον διώρισε σε μια τόσο σημαντική θέση μια σοσιαλ-στική κυβέρνηση, δείχνει ότι δεν άποκλείεται να ξαναγυρίσει μια

μέρα στο θρόνο, που είναι τόσο έπαχθής για τον γιό του. Ο πρωθυπουργός του Βελγίου κ. Βαν Άκερ είναι ο εκπρόσωπος εκείνου άκριβώς του κόμματος, που χαρακτήρισε τον Λεοπόλδο ως «συνεργάτη» των Γερμανών και τον άνάγκασε, στα 1951, να παραιτηθ...
Πολλοί μάλιστα δεν άποκλείουν ότι και η συμπιλίωση της Έλισάβετ με τη νύφη της μπορεί να μην έγινε από καθαρά προσωπικούς λόγους. Δεν άποκλείεται, δηλαδή, να πρόκειται στο μέλλον ή Λιλιάνα ντε Ρετύ να γίνει βασίλισσα του Βελγίου, και να γίνει μια προσπάθεια να εξαμαλυνθούν οι υπάρχουσες διαφορές στους κόλπους της βασιλικής οικογένειας.

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Όλ' αυτά όμως είναι προς το παρόν υποθέσεις και εικασίες. Όλλοι Βέλγοι μάλιστα πιστεύουν ότι η κούραση και η μελαγχολία του βασιλιά τους είναι φαινόμενο παροδικό, που θα πάψει όταν κάνει έναν καλό γάμο.

Μιά νέα, που είχε γνωρίσει καλά τον Μπωντουέν, έδωσε τελευταία σε συνάκτη γαλλικού περιοδικού:

—Αν ξέρατε τί εύγειικός που είναι, πόσο έχει άνάγκη από κάποιον που ν' άσχοληθί μαζί του, πόσο χρειάζεται ιδίως τρυφερότητα! Ο κόσμος δεν φαντάζεται πόσο λεπτή ψυχή έχει αυτός ο άνθρωπος...

Ήταν φανερό πως η νέα ήταν έρωτευμένη με τον βασιλέα των Βέλγων. Άλλά υπάρχει άραγε πιθανότης να παντρευτεί ο Μπωντουέν μια γυναίκα που να μην είναι πριγκίπισσα; Τελευταία, έπεσε σά δόμβα στις Βρυξέλλες η είδηση, πως ο Μπωντουέν, κατά τη διάρκεια του φετινού ταξιδιού του στην Ίσπανία, συνανθεύταν από μια ώραία άγνωστη νέα. Ποιά να ήταν άραγε η κοπέλα αυτή των 20 ετών, που κάτω απ' τον φωτεινό ούρανό της Ίσπανίας έδωσε κάποια λάμψη στα μελαγχολικά μάτια του βασιλιά; Ο ίδιος ο Μπωντουέν άρνήθηκε να κάνει την παραμικρή διευκρίνιση. Κι όσοι είδαν το ζευγάρι στην Ίσπανία, έδωσαν ότι, αν και ώραιότατη, η συνοδός του Βέλγου βασιλιά δεν άνήκει σε καμιά απ' τις γνωστές πριγκιπικές οικογένειες. Μήπως ο γιός, άκολουθώντας τα ίχνη του πατέρα, πρόκειται κι αυτός να παντρευτεί μια κοινή θνητή;

ΜΑΛΛΟΝ ΓΑΜΟΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΟΣ

Το πιθανώτερο όμως είναι πως ο Μπωντουέν, αν μείνει βασιλιάς, θα υποχρεωθεί να παντρευτεί μια πριγκίπισσα πρώτης τάξεως και μεγάλης οικογένειας. Κι όσοι λένε πως αυτό είναι μεγάλη άδικία, που άδηγεί σε καταστάσεις όπως της πριγκίπισσας Μαργαρίτας της Άγγλίας, που άπαρνήθηκε τον σμήναρχο Τάουνσεντ, ή του δυστυχισμένου Δουκά του Ουίνδσορ, πρέπει πάντως να παραδεχτούν πως η παράδοση θεωρεί τον γάμο με μια γαλαζοσίματη ως άπαραίτητο μέρος του ρόλου ενός βασιλέως.

Ο γάμος της Μαργαρίτας έμποδίστηκε κυρίως για λόγους θρησκευτικής ύποκρισίας. Η Μαργαρίτα δεν έπρόκειτο να γίνει βασίλισσα και έν πάση περιπτώσει μπορούσε να παραιτηθ' απ' το θρόνο. Ο γάμος του Μπωντουέν όμως δεν βάζαν αυτής της κατηγορίας. Ο Μπωντουέν είναι βασιλιάς.

Άρχει σε μια σημαντική εύρωπαϊκή χώρα, που από καιρό άποτελεί το «διάδρομο άσφαλείας» άνάμεσα στην Άγγλία και στη Γαλλία, κ' η άπλη ιδέα ότι ένας Γάλλος πρίγκιπας θ' ανέβαινε στο θρόνο του Βελγίου λίγο έλειψε να προκαλέσει ένα φοβερό πόλεμο έδώ κ' έκατόν τόσα χρόνια. Μ' άλλα λόγια, η έπίσημη Εύρώπη παίρνει αυτά τα ζητήματα πολύ σοβαρά. Είναι λοιπόν πιθανότατο ότι ο βασιλιάς Μπωντουέν θα παντρευτεί μια γυναίκα της σειράς του. Ο πατέρας του παντρεύτηκε βέβαια μια άσπρη, αλλά όχι την έποχή που ήταν βασιλιάς. Άλλωστε, οι υποψήφιες που έχουν άναφερθ' ως τώρα δεν είναι καθόλου εύκαταφρόνητες...

Υπάρχουν, συγκεκριμένως, δυο κυρίως νέες, που συγκεντρώνουν πραγματικά όλα τα δυνατό προσόντα για να γίνουν βασίλισσες.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥΖΗΤΕΙ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ, ΜΕ ΗΘΟΠΟΙΟΥΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

(Φωτ. Belga — Camera Press)

Η μια είναι η Άλεξάνδρα του Κέντ. Είναι νέα, δροσερή, άθλητική, έξαιρετικά εύθυμη, κ' έχει θαυμάσιο και μαλακό χαρακτήρα. Δεν είναι βέβαια κομψή σαν τη μητέρα της, τη δούκισσα Μαρίνα του Κέντ, αλλά σιγά-σιγά θ' άποκτήσει την άπαιτούμενη αυτοπεποίθηση. Είναι άσφαλώς η ώραιότερη πριγκίπισσα που η Εύρώπη μπορεί να προσφέρει σήμερα σ' ένα βασιλιά.

Η Ίσαβέλλα της Γαλλίας, πάλι, η κόρη του Κόμπος των Παρισίων, είναι προικισμένη μ' όλες τις οικογενειακές άρετές. Όπως η Άλεξάνδρα του Κέντ, είναι κι αυτή εύθυμη (πνευματώδης μάλιστα στις συναναστροφές) και λιγάκι δειλή μπροστά στα πλήθη. Αντιπαθεί τις έπίσημες τελετές, που η «μικρή Κέντ», όπως λένε την Άλεξάνδρα, τις ύφισσεται με ήρωισμό. Είναι περισσότερο γυναίκα του σπιτιού, λιγώτερο κοσμική απ' την άνταγωνίστριά της, και μπορεί να θεωρηθ' ο άντιπροσωπευτικός τύπος της καλλιεργημένης νεαρής Γαλλίδας.

Ανήκει σε μια οικογένεια πολύ χαρούμενη, πολύ μεγάλη (έχει 10 άδέρφια!), κ' οι γονείς της, έξαιρετικά νέοι κ' οι δυο, είναι μάλλον σύμφωνοι των παιδιών τους παρά μέντορες. Μιά Γαλλίδα λοιπόν και μια Άγγλίδα πριγκίπισσα διεκδικούν τον θρόνο του Βελγίου —αυτής της μικρής χώρας που γειτονεύει και με τη Γαλλία και με την Άγγλία. Άραγε όμως τί μπο-

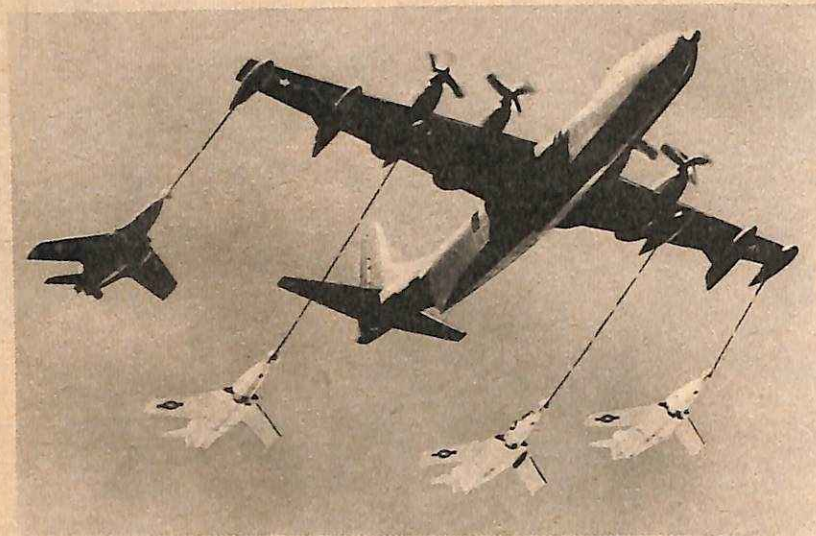
ρεί να επιτρέψη και τί μπορεί να έμποδίστη έναν απ' αυτούς τους δυο γάμους;

ΠΟΙΑΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΟ;

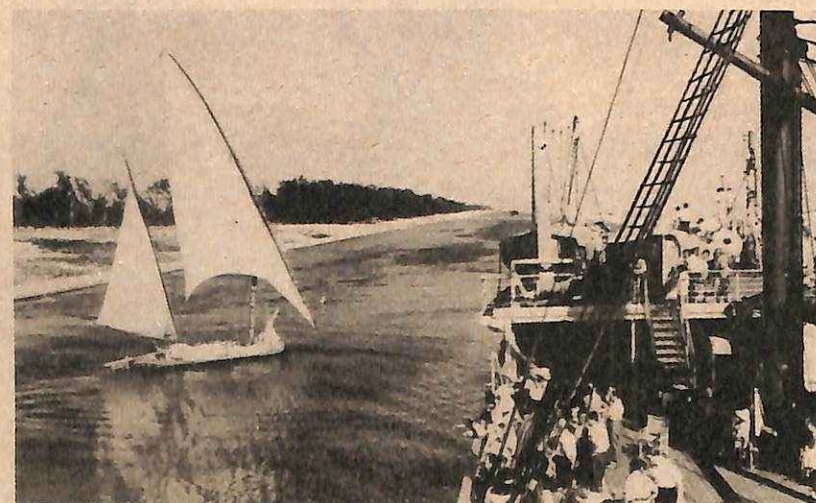
Οι Βέλγοι —εκείνοι τουλάχιστον που η γνώμη τους έχει σημασία, και που κατέχουν τις ύψηλες υπεύθυνες θέσεις— εύνοούν τελευταία την πριγκίπισσα Άλεξάνδρα και γενικά έναν άγγλικό γάμο.

Η Ίσαβέλλα έχει υπέρ αυτής το γεγονός ότι είναι καθολική, πράγμα φυσικά που λαμβάνεται σοβαρά υπ' όψη απ' την βελγική κοινή γνώμη, που είναι κατά μεγάλη πλειοψηφία καθολική. Έναντίον της έχει, όπως είπαμε, την ένδεχομένη αντίδραση της Άγγλίας. Πάντως, κι αυτό δεν πρέπει να θεωρηθεί ως βέβαιο. Το βέβαιο είναι πως ακόμα κι αν η οικογένειά του δεν διάζεται —καθώς φαίνεται— να τον παντρεύει, ο νεαρός βασιλιάς του Βελγίου δεν μπορεί να μείνει αιώνια άνυπαντρος.

Ο λαός του Βελγίου θέλει την εύτυχία του ήγεμόνας του, κι απ' την άλλη μεριά δεν άμφισβητεί, όπως, όταν ο βασιλιάς παντρευτεί, η χώρα του θα κυβερνάται καλύτερα, γιατί θα λείπει αυτή η άσπάθεια κ' η νευρικότητα που άποτελούν τώρα τα άρνητικά στοιχεία του χαρακτήρος του.

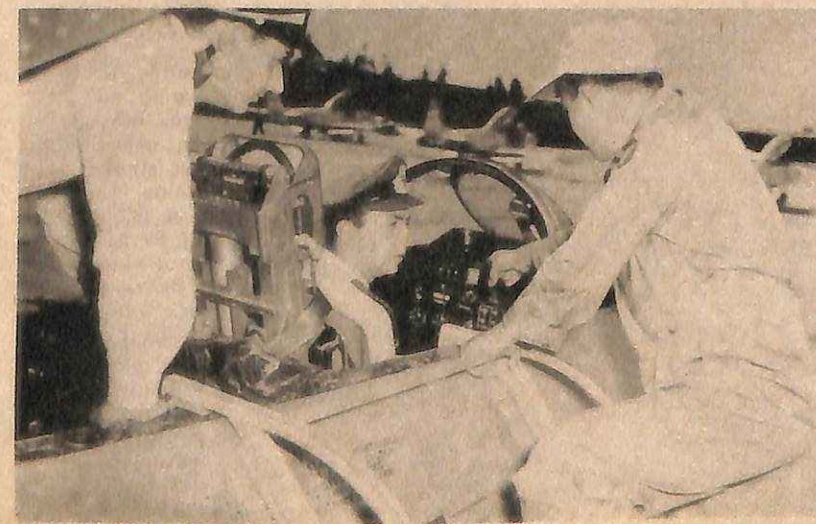

ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ στὸν ἀέρα. Τέσσερα ἀεριοθούμενα τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ ἀνεφοδιάζονται ταυτοχρόνως στὸν ἀέρα ἀπὸ ἓνα εἰδικὸ ὑδροπλάνο 80 τόννων, ποὺ μεταφέρει στὶς δεξαμενές του βενζίνη γιὰ 8 καταδιωκτικά. (Keystone)

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ Η ΚΙΝΗΣΗ στὴ διώρυγα τοῦ Σουέζ, "Ἐνα ἐπιβατηγὸ πλοῖο διασταυρώνεται μὲ ἀραβικὸ καΐκι ποὺ μεταφέρει βαμβάκι. (Camera Press)

ΕΚΠΑΙΔΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤ' ΑΕΡΙΩΘΟΥΜΕΝΑ. Πάνω ἀπὸ 1200 πιλότοι ἀπὸ 16 χώρες ἐκπαιδεύονται στὰ ἀεριοθούμενα «Λόκχεντ Τ-33», στὴν ἀεροπορική βάση τοῦ Φόρστενφελντμπρουκ, κοντὰ στὸ Μόναχο. Στὴ φωτογραφία μας φαίνεται ὁ ὑποσημηναγὸς τῆς περσικῆς ἀεροπορίας 'Ιρὰϊ Μοκαμπέρι, στηριζόμενος στὸν "Ἑλληνα συνάδελφό του 'Ηλία Τσασσάκο, τὴν ὥρα ποὺ τοὺς κάνει μάθημα ὁ 'Αμερικανὸς ὑποσημηναγὸς Πήτερ Ρατέλλη.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Αμερική καὶ 'Ορθοδοξία

• Εἰς πλείστας ἐκ τῶν πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς, ἡ ἑλληνορθόδοξος ἐκκλησία δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν δόγμα. 'Εν ἀντιθέσει δηλαδὴ πρὸς ἄλλας καθολικῆς ἀναγνωρίσεως ἐκκλησίας (Προτεστάνται, Εὐαγγελισταὶ κλπ) ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀγνοεῖται καὶ ἀπὸ πολλὰς τοπικὰς κυβερνήσεις ἀμερικανικῶν πολιτειῶν. 'Εξ αὐτοῦ δικαιολογεῖται καὶ ἡ μέχρι σήμερον ἀγνοία, ἐναντι αὐτῆς, τῆς 'Ομοσπονδίας κυβερνήσεως τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

'Υπὸ τὸ πρίσμα τῶν ἀνωτέρω, ἡ παρουσία τοῦ προέδρου 'Αἰζενχάουερ εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐν Οὐάσιγκτον ἐκκλησίας τῆς 'Αγίας Σοφίας καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν κ. Ντάλλες εἰς τὸ ἐν συνεχείᾳ συνελθὼν κληρικολαϊκὸν συνέδριον τῶν 'Αμερικανῶν 'Ελληνορθόδοξων, ἀποτελοῦν γεγονότα ἐξαιρετικῶς θαυράσιμα καθ' ἑαυτὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν λεχθέντων κατὰ τὰς δύο αὐτὰς συγκεντρώσεις.

Διότι πρόκειται περὶ καθαρῶς πολιτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς κυβερνήσεως τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Πολιτικῶν καὶ ὄχι κομματικῶν, διότι τὸ τελευταῖον, ὑποστηρίχθη καὶ ἐνταῦθα, ἀποδεικνύει πλήρη ἀγνοίαν τῆς κομματικῆς νοστορίας τῶν 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς.

'Εὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ ἐν Κύπρῳ διωγμὸς τῆς ἑλληνορθόδοξου ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀρνήσις τῆς Μ. Βρεταννίας ὅπως ἀναγνώρισῃ τὸν ἐκ θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς παραδόσεως ρόλον τῆς κυπριακῆς 'Εθναρχίας καὶ τοῦ ἀπολύτου σχεδὸν ταυτισμοῦ τῶν δύο αὐτῶν πρὸς τὴν ἑλληνορθόδοξον ἐκκλησίαν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸ κληρικολαϊκὸν συνέδριον, ἀντιλαμβάνεται τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς ἠθέλησαν νὰ προσδώσιν διὰ τῆς παρουσίας των εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ἐν 'Ην. Πολιτείας ὁργανισμοὺς, ὁ πρόεδρος 'Αἰζενχάουερ καὶ ὁ κ. Ντάλλες. Πρόκειται περὶ ἐπισήμου ἀποδοκιμασίας τῆς ἐν Κύπρῳ ἀγγλικῆς πολιτικῆς καὶ ἀναγνώρισεως τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ἑλληνορθόδοξου ἐκκλησίας καὶ τῆς 'Εθναρχίας Κύπρου ὅπως ἐκπροσωπῇ ἐν ἰσοτιμίᾳ μὲ τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς οὐσὶν ποτε κράτους, ὁσονδήποτε ἰσχυροῦ καὶ μεγάλου, τὸν λαὸν τῆς Κύπρου. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν, ἡ ἀμερικανικὴ χειρονομία δύναται καὶ πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐνδείξις σαφῆς τοῦ νέου προσανατολισμοῦ τῆς πολιτικῆς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν ἐναντι τοῦ κυπριακοῦ.

Κ. Α. Ρ.

ΕΛΛΑΣ :

• 'Η πρόσφατος περιοδεία τοῦ πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνέτρεψε τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἀντιπολιτευσέως. Τόσον ἡ κυβερνητικὴ ἐμφάνισις ὅσον καὶ ἡ εἰς αὐτὴν ἀνταπόκρισις τοῦ πληθυσμοῦ ἀπέδειξαν τὴν παρουσίαν ἰσχυροῦ λαϊκοῦ ἐρίσματος τῆς κυβερνήσεως εἰς τὸν πελοποννησιακὸν πληθυσμόν. Καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς ἀντιπολιτευσέως ἐστηρίζοντο εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἐρίσματος αὐτοῦ.

• 'Η ἐπίσημος ἑλληνικὴ συμμετοχὴ εἰς τὴν "Ἐκθεσιν τῆς Δαμασκού δὲν ἐσημείωσε μόνον ἐπιτυχίαν ἐμφανίσεως. Ἀπετέλεσε σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων τῆς 'Ελλάδος μὲ τὰς ἀραβικὰς χώρας. 'Ιδιαίτερώς εὐνοϊκὴν ἐντύπωσιν ἐδημιούργησαν ὁρισμένα προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας (ἀντλίας βαθέων φρεάτων, γεωργικὰ ἐργαλεῖα,

χημικὰ προϊόντα καὶ οἰκοδομικὰ ὑλικά). Σημαντικὰ παραγγεῖλαι ἐδόθησαν ἤδη διὰ τὰ ἑλληνικὰ αὐτὰ προϊόντα.

• 'Η ἐπιφυλακτικὴ στάσις τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὸ θέμα τῶν οἰκονομικῶν κυρώσεων ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου διὰ τὴν ἐθνικοποίησιν τῆς διώρυγας ὀφείλεται καὶ εἰς μίαν σοβαρὰν ἀδυναμίαν τῆς. Τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου πετρελαιοφόρων ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς τρεῖς "Ἑλλήνας ἐφοπλιστὰς 'Ωνάσην, Νιάρχον καὶ Λιβανόν, οἱ ὅποιοι ταυτοχρόνως κατέχουν καὶ ἰδιόκτητον στόλον πετρελαιοφόρων, πολλῶν ἐκατομμυρίων τόννων ὑπὸ «ἀυθότους» σημαίας (Παναμὰς, 'Ονδούρα κλπ.). 'Η ἀμερικανικὴ κυβερνήσις δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς πλοιοκτῆτας αὐτοὺς τὴν διὰ τοῦ περὶ πλοῦ τῆς 'Αφρικῆς μεταφορὰν τῶν πετρελαιοφορτίων τῆς Μ. 'Ανατολῆς.

• 'Η ὁδικὴ σύνδεσις 'Αθηνῶν

Θεσσαλονίκης θὰ συντομευθῇ κατὰ 100 περίπου χιλιόμετρα. Αἱ πιστώσεις διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ Λαρίσης - Κατερίνης διετέθησαν καὶ ἡ ἀποπεράτωσις τῆς ὁδοῦ ἀναμένεται συντόμως.

• 'Η ἀβύχσις τῆς καπνοπαραγωγῆς καὶ αἱ ἐκ τοῦ πολέμου καταστροφαὶ κατέστησαν ἀνεπαρκῆ τὸν ὑφιστάμενον καπναποθηκευτικὸν χῶρον. Κατὰ τοὺς ἐπισήμους ὑπολογισμοὺς ὑφίσταται ἀνάγκη δημιουργίας νέου ἀποθηκευτικοῦ καὶ ἐργασιακοῦ χώρου διὰ 15 — 16.000 τόννων καπνοῦ 'Η ἀπαιτούμενη δαπάνη ἀνέρχεται εἰς 5,5 ἐκατ. δολλάρια.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ :

• 'Η συνάντησις Τίτο - Κροσ-σεφ εἰς Μπριόνι καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ κοινὴ μετὰθεσις των εἰς Κριμαίαν πρέπει ν' ἀναμένεται ὅτι θὰ ἔχῃ συντόμως ἀποτελέσματα. Αὐτὰ θὰ ἐκδηλωθοῦν κυρίως εἰς τὰς δορυφόρους ἐυρωπαϊκὰς χώρας. 'Εκ τῶν συναντήσεων αὐτῶν ἐξέρχονται ἐνισχυμένοι τόσον ὁ Ρῶσος ὅσον καὶ ὁ Γιουγκοσλάβος ἡγέτης, ἀντιθέτως δὲ μειωμένοι οἱ ἡγέται τῶν δορυφόρων καὶ ἡ διστακτικὴ ἔντασις τοῦ Τίτο καὶ τῆς πολιτικῆς του στάσεως των. Οἱ παλαιοὶ σταλινικοὶ περιπίπτουν εἰς μεγαλυτέραν ἀφάνειαν.

• 'Η Βουλὴ τῆς Δ. Γερμανίας ἐψήφισε τὴν χορήγησιν ἀτόκου δανείου 68 ἐκατ. δολλαρίων ἐξοφλητέου ἐντὸς 100ετίας πρὸς τὴν Γιουγκοσλαβίαν. Δὲν πρόκειται περὶ δανείου, ἀλλὰ περὶ καταβολῆς γερμανικῶν ἀποζημιώσεων διὰ τὰς κατὰ τὸν πόλεμον δημιουργηθείσας καὶ μὴ ἐξοφληθείσας ἀπαιτήσεις, οὐκ ἐκ πολεμικῆς αἰτίας. Ἀνάλογοι ἀπαιτήσεις ὑφίστανται ἐκ μέρους τῆς 'Ελλάδος, ἀλλὰ εἰς τὴν σχετικὴν ἐπερώτησιν τοῦ βουλευτοῦ Σαβθοπούλου, παρὰ τὴν πάροδον τετραμήνου, δὲν ἐδόθη ἡ ἐκτοτε καὶ ἐντὸς μηνὸς ὑπεσχρμένη ἀπάντησις τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ :

• 'Η ἀπόφασις τοῦ καγκελλαρίου 'Αντενάουερ ὅπως περιορίσῃ τὴν στρατιωτικὴν θητεῖαν ἀπὸ 18 εἰς 12 μῆνας ἐδημιούργησεν ἐξόχως τεταμένην ἀτμόσφαιραν εἰς τοὺς δυτικὸν κύκλους. 'Η ἀπόφασις τοῦ Γερμανοῦ προέδρου ἐλήφθη ὑπὸ τὸ κράτος ἀγανακτήσεως διὰ τὰς προσφάτους ἀ-

ποφάσεις τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἐνισχυτικὰ τοῦ συμμαχικοῦ ὁργανισμοῦ εἶναι. ('Απομάκρυνσις ἀμερικανικῶν ἰσχυροτήτων ἐξ Εὐρώπης, περικοπὴ τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας, μεταφορὰ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων εἰς 'Αλγερίαν, μείωσις τῶν ἀγγλικῶν ἡπειρωτικῶν δυνάμεων κλπ.). Εἰς ἀπάντησιν τῆς γερμανικῆς ἀποφάσεως ἐξεδόθη ἀνακοινωθὲν τοῦ Συμβουλίου τοῦ ΝΑΤΟ ἀσυνήθους δριμύτητος.

Ε.Σ.Σ.Δ. :

• 'Η ἐξαγγελθεῖσα νίκη εἰς τὴν «μάχην τοῦ σίτου» κινδυνεύει ν' ἀποδειχθῇ πύρρειος. Παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐφετησιν παραγωγῆν, τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κομ. Κόμματος «Πράβδα» ἀναφέρει ὅτι ποσοστὸν 20—30% τῆς παραγωγῆς δὲν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ συλλεγῇ λόγῳ ἀδυναμίας θέρσεως καὶ συγκεντρώσεως, παρὰ τὴν διάθεσιν τεραστίου ἀριθμοῦ μηχανικῶν μέσων καὶ ἐκατοντάδων χιλιάδων ἐφεδρικῶν ἐργατικῶν χειρῶν.

• 'Εν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν 'Εξωτερικῶν, ὁ 'Ιάπων πρωθυπουργὸς ἀπέδειχθη τυχερότερος εἰς τὰς συνηνοήσεις του μὲ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. 'Η σοβιετικὴ κυβέρνησις ἐδέχθη νὰ παραμερίσῃ «δι' ἀνώτερον χρόνον» τὸ θέμα τῶν Κουρίλλων καὶ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ὑπογραφὴν συμφωνίας. Τὰ κύρια χαρακτηριστικά τῆς νέας συμβάσεως εἶναι:

1. Τερματισμὸς τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.
2. Ἀνταλλαγὴ πρεσβευτῶν καὶ ἀποκατάστασις πλήρων διπλωματικῶν σχέσεων.
3. Διαπραγματεύσεις ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς συμφωνίας περὶ ἀλιείας.
4. Σοβιετικὴ ὑποστήριξις τῆς εἰσοδοχῆς τῆς 'Ιαπωνίας εἰς τὸν ΟΗΕ.
5. Ἐπαναπατρισμὸς τῶν 'Ιαπῶνων αἰχμαλώτων πολέμου.

ΤΟΥΡΚΙΑ :

• 'Η ἐπάνοδος τοῦ ἐν 'Αθήναις πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκίας δὲν ἀπετέλεσε μέμονομένην ἐνέργειαν. Ταυτόχρονος ἦτο καὶ ἡ ἔντασις τῆς ἀντιβρετανικῆς ἐκστρατείας τοῦ τουρκικοῦ τύπου, τὴν ὁποίαν κάθε ἄλλο παρὰ νὰ ἀποσιωπήσῃ προσεπάθησε τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς ἐν Λονδίνῳ τουρκικῆς πρεσβείας.

ΝΕΟ ΡΗΓΜΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ. 'Ο δο Βάλτερ "Ωύλιτς (ἀριστερά), πρόεδρος τοῦ 'Εμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Νυρεμβέργης, καὶ ὁ κ. Λόρεντς (δεξιὰ), ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς τσεχικῆς περιοχῆς τοῦ Κάρλσμπαντ, φαίνονται ἐδῶ τὴ στιγμὴ ποὺ κόβουν μιὰ συμβολικὴ ταινία, κατὰ τὸ ἀνοίγμα τοῦ συνοριακοῦ δρόμου, ποὺ ἐνώνει τὴ Βαυαρία καὶ τὴν Τσεχοσλοβακία. 'Ο δρόμος αὐτὸς ἦταν κλειστὸς μετὰ τὸν δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον. Φυσικὰ, γιὰ τὴ διάβαση τῶν συνόρων χρειάζεται διαβατήριον καὶ θεώρησι. (U ited Press)

(Intecontinentale)

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ «ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΑΝΤΙΠΟΙΝΩΝ». Σημαντικὲς ἰσραηλιτικὲς δυνάμεις ἔκαναν μιὰ «ἐπιδρομὴ ἀντιποινῶν» στὴν 'Ιορδανία καὶ σκότωσαν, μετὰ 4ωρῃ μάχης, κάπου 50 'Ιορδανούς. Στὴ φωτογραφία, δύο 'Ισραηλιτὲς στρατιῶτες περνοῦν πλάι ἀπὸ τὸ πτώμα ἐνὸς 'Ιορδανοῦ στρατιώτη.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟΝ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΟΜΙΝΙΚΟΥ
ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΕΞΕΙΛΙΧΘΗ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΟ ΔΡΑΜΑ!

ΓΟΥΑΙΗΝ, ο γόης

ΠΑΛΕΤ, η άφορμή

ΟΥΕΛΑΝΤΥ, ο κυνηγός

ΧΑΡΡΙΣΟΝ, το φαρμάκι

ΚΟΥΡΤΝΕ-Υ, το θύμα

ΤΟ ΑΘΩΟΤΕΡΟ ΘΥΜΑ αυτής της μπερδεμένης ιστορίας είναι η γνωστή τραγουδίστρια των νυκτερινών κέντρων Τζην Κάρτνεϊ και ανεπίσημη σύζυγος —ή, έστω, επίσημη φίλη— του περιδότη εκδότου Ρόμπερτ Χάρρισον, τον όποιον είχε ακολουθήσει σ' ένα κυνήγι αγρίων θηρίων στα δάση των Δυτικών περιοχών της 'Αμερικής...Τώρα, σ' ένα νοσοκομείο της Δημοκρατίας του 'Αγίου Δομινίκου, προσπαθεί να συνέλθει από τον ψυχικό κλονισμό που υπέστη.

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΟΛΥΣ ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΡΙΣΟΝ, διευθυντής και εκδότης του σκανδαλοθηρικού περιοδικού «Κονφιντένσιαλ», που έ- πυροβολήθηκε από τον επαγγελματία κυνηγό Ρίτσαρντ Γουέλντ, έ- πειτα από σφοδρή λογομαχία πάνω σ' ένα δημοσίευμα για την πρώην σύζυγό του Πιλάρ Παλέτ που τον εγκατέλειψε ακολουθώντας τον ήθοποιό του κινηματογράφου Τζών Γουαίην.

Μέσα στη ζούγκλα του 'Αγ. Δομινίκου, δυο άντρες παλεύουν, μια ξανθή γυναίκα πα- ρακολουθεί τρομαγμένη και, ξαφνικά, ακού- γεται μια τουφεκιά κι ο ένας από τους δυο πέφτει αιμόφυρτος...

Κλασική σκηνή φτηνής περιπετειώδους ται- νίας, θα λέγατε. Κι όμως η πόλη έγινε, κι όμως η τουφεκιά ήταν αληθινή. Σήμερα το θύμα —αν μπορέ να ονομαστή θύμα αυ- τός που πληγώθηκε— βρίσκεται στο νοσο- κομείο, έλκεϊνός κι άξυριστός, και σκέπτε- ται πώς το να είσαι εκδότης περιοδικού, που δεν προφθάνει να πουλάει τα τεύχη του, δεν αντιπροσωπεύει πάντα τον παρά- δεϊσο επί της γής..

Τα πρόσωπα του δράματος, ο Ρίτσαρντ Ουέλντ που πυροβόλησε και ο Ρόμπερτ Χάρρισον, το θύμα, είναι άγνωστα στην 'Ελλάδα. Γνωστός, περιέργως, είναι ένας τρίτος που αναστάναζε όταν έμαθε την εί- δση: «'Αχ, γιατί να μην ξέρη ο Ρίτσαρντ καλύτερο σημάδι!»

Ο ΓΟΗΣ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ο τρίτος αυτός που δέχθηκε με τόσο κυ- νισμό τον πραγματισμό ενός συνανθρώπου του δεν είναι άλλος από τον Τζών Γουαίην, ήρωικό σύμβολο των θαμώνων του «Κοτο- πούλη», λατρευτό των κυριών στο «'Αττικόν». Ένας πανώλης άνθρωπος με πράσινα μά- τια και θαρρεστημένη μιλιάρη, ο όποιος θεω- ρείται, ακόμη και σήμερα που έχει πατήσει πρό πολλού τα πενήντα, ένας από τους αυ-θεντικούς γόητες του Χόλλυγουντ, ήρωας των μεγάλων περιπετειών στην οθόνη, γνωστός για τα σκανδαλώδη διαζύγια του στη ζωή.

Παρά τις εκατοντάδες γροθιές και τις χιλιάδες πιστολιές που μοιράζει στον κινη- ματογράφο, στις σχέσεις του με τους άλ- λους ο Τζών Γουαίην δεν θεωρείται καυγα-

ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ έκανε την πρώτη δημόσια εμφάνισή του το 1954, σ' ένα χορό του Χόλλυγουντ: 'Η Πιλάρ Παλέτ και ο Τζών Γουαίην, που μόλις είχε πάρει το διαζύγιό του.

(Φωτ. United Press Photo)

τζής. Ο «'Ησυχος "Ανθρώπος"» όνομα και πράγμα, είπαν όλοι οι γνωστοί του όταν έ- παιξε στην ώρα εκείνη ταινία του φίλου του Τζών Φόρντ.

Και ο ίδιος ο Τζών Γουαίην συνηθίζει να λέει πως προτιμά να χαμογελά παρά να δέρ- νη.

Για να φτάσει λοιπόν στο σημείο να λυ- πηθεί γιατί ένας άγνωστός του δεν σκοτώθη- κε, θα πρέπει αυτός ο άγνωστος να του έχη κάνει μεγάλο κακό.

Και σ'ε ποιόν όμως δεν έχει κάνει κακό ο Ρόμπερτ Χάρρισον, εκδότης του σκανδα- λοθηρικού περιοδικού «Κονφιντένσιαλ»; Σί- γουρα, μαζί με τον Γουαίην, δεκάδες ήθο- ποιών του Χόλλυγουντ θα ανέπνεαν καλύτε- ρα αν ο Ρίτσαρντ Ουέλντ είχε χτυπήσει τον Χάρρισον σε πιο καίριο σημείο αντί να τον πληγώσει απλώς στον ώμο και στο χέρι. Για- τί να λυπηθούν τον Χάρρισον αφού ο ίδιος δεν λυπήθηκε ποτέ κανέναν; Τέσσερα χρόνια, τώρα, το περιοδικό του γκρεμίζει συστημα- τικά τα είδωλα του Χόλλυγουντ λερώνοντας

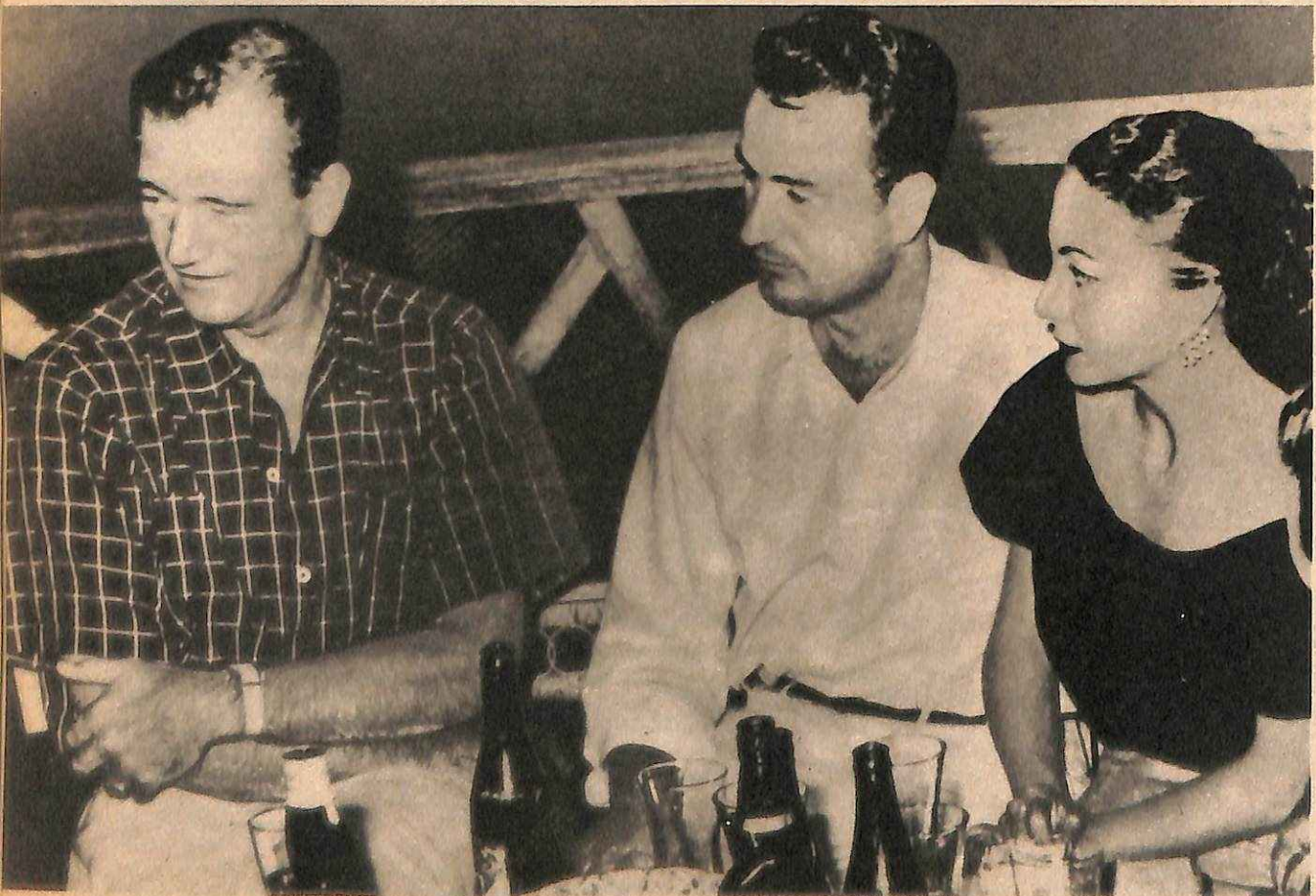
μέ τις χειρότερες κατηγορίες τους «στάρ» του ή φαντασία του κοινού έχει θεοποιηθεί. Αυτές οι κατηγορίες θέβαια δεν είναι ποτέ πολύ καθαρές, γιατί στρατός ολόκληρος δι- κηγόρων επθεωρεί το κάθε δυσφημιστικό αρ- θρο του περιοδικού, πριν τυπωθεί, για να δε- θαιωθεί ότι βρίσκεται μέσα στα όρια που επιτρέπει ο νόμος. Πάντως, όμως, πολλές φορές αυτά τα «επιτρεπόμενα» άρθρα έγιναν σφορμή να κινδυνεύσουν καριέρες, να δια- λυθούν γάμοι, να καταστραφούν ανθρώπινες ζωές. Γιατί όταν το «Κονφιντένσιαλ» παρα- λαμβάνει κάποιον, τον ζετινάζει κυριολεκτι- κώς. Κάθε μικροαταξία του παρελθόντος εμ- φανίζεται σαν τρομερό αμάρτημα, κάθε θλι- βερή λεπτομέρεια ζωής ξαναβγαίνει στην ε- πιφάνεια και πληγώνει ανθρώπους που είχαν κατορθώσει να την ξεχάσουν. Όπως «Ερλ Φλόν», ο Ντικ Πάουελ και η Τζούν "Αλλυσον, ο Ρόρυ Καλχούν που αναγκάστηκε να πα- ραδεχτεί πως είχε κάποτε πάει φυλακή, ο Ρόμπερτ Μίτσαμ που έσυρε τον Χάρρισον στα δικαστήρια και τόσοι άλλοι.. Και η δική δεν αποτελεί λύση γιατί, έτσι, με τους ψευ-

Δράστης και θύμα συμφώνησαν να σωπάσουν. Γλυτώνουν έτσι μια δίκη.

Ο ΟΝΟΜΑΣΤΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΓΟΥΕΛΝΤΥ (δεξιά) ανακρίνεται από την αστυνομία σχετικά με τον σοβαρό τραυματισμό του εκδότου Ρόμπερτ Χάρρισον. «Ναί, είχαμε λογομαχήσει πριν έκπυρσοκροτήσει το όπλο μου, λέει ο Ρίτσαρντ. Δεν το βρίσκω σωστό να δημοσιεύονται τα προσωπικά μας ζητήματα σε περιοδικά. Άλλα δεν τον πυροδόλησα: ήταν μια τυχαία έκπυρσοκρότηση...» Έμεινε πιστός στη συμφωνία...

ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ: Ο Τζών Γουαίην (αριστερά) με τον Ρίτσαρντ Γουέλντυ και την Πιλάρ Παλέτ. Η φωτογραφία είναι παλιά, όταν ο Γουέλντυ «ούτε μπορούσε καν να διανοηθεί — όπως ισχυρίζεται — ότι η γυναίκα του εσχεδιάζε εν ψυχρώ την προδοσία». Οί συνέπειες, ωστόσο, αυτής της «προδοσίας» φάνηκαν πρόσφατα, όταν εστάλησαν αστυνομικοί περίπολοι με την εντολή να ψάξουν την ζούγκλα για να βρουν τον Χάρρισον και την φίλη του Τζήν Κώρτνεϊ που έπιστεύετο ότι είχαν σπαραχθεί από άγρια θηρία. Τους βρήκαν έτοιμοθάνατους...

δομάρτυρες που παρουσιάζει ο Χάρρισον, το θύμα εκτίθεται χειρότερα, το «παράπτωμά» του — αληθινό ή ψεύτικο — διαφηνίζεται και ο κόσμος πάντα θα πη: «Χωρίς φωτιά δεν θγαίνει καπνός».

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΓΟΥΑΙΗΝ

Αυτή τη φορά όμως ο Τζών Γουαίην είχε φθάσει στα πρόθυρα μηνύσεως. Το «Κονφιντένσιαλ» είχε ρίξει άφθονη λάσπη στο παρελθόν του, αλλά δεν ήταν αυτό που τον ενόχλησε γιατί ήταν συνηθισμένος σε κάτι τέτοια. «Ήδη οι δυο πρώτες του γυναίκες αναστάτωνα τον τύπο κάθε φορά που ήθελαν να εξηγήσουν δημοσίαι γιατί δεν τον ήθελαν πιά. Η δεύτερη, μάλιστα, η κοσμική Τσάτα Γουαίην (Έσπεράνσα Μπάουερ ήταν το όνομά της πριν της το αλλάξει ο Τζών) έφθασε στο σημείο να ζητήσει:

1ον. 9.000 δολάρια τον μήνα διατροφή μέχρις ότου εκδικασθί ή υπόθεση του διαζυγίου οριστικά.

2ον. 40.000 δολάρια για την αμοιβή των δικηγόρων της.

3ον. 20.000 δολάρια για τους ιδιωτικούς «ντετέκτιβς» που χρειάζονταν — έλεγε — για να έπιβλέπη τις κινήσεις του Τζών.

Καί, όταν ήρθε ή μέρα της οριστικής δίκης, ο Τζών άκουσε τόσα από την γυναίκα του, ώστε δεν τολμούσε ν' αντιπρωτιση, θγαίνοντας από το δικαστήριο, τα ίδια του τα παιδιά.

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΠΙΛΑΡ

Όταν το δράμα τελείωσε, ο Τζών ήταν αφάνταστα κουρασμένος. Κουρασμένος ψυχικά και, φυσικά, έπεσε με πάθος στη δουλειά. Μαζί με τους συνεργάτες του έφυγε για το Περού για να διαλέξει τα τοπία που θα χρησιμοποιούσε σάν έξωτερικά της καινούργιας ταινίας του, και ζήτησε επίσης κοπέλες του τόπου για μερικούς δευτερεύοντες ρόλους. Τότε γνώρισε την Πιλάρ Παλέτ. Μία κοντή, ζωηρή μελαχροινή που έκανε λίγο την ήθοποιό χωρίς να ενδιαιρείται και πολύ για την καριέρα της. Ο μελαγχολικός, συμπαθέστατος Γουαίην, ένας από τους πλουσιώτερους και πιο δημοφιλείς ήθοποιους της Αμερικής, την ενδιέφερε πολύ περισσότερο. Πάντως, «γύρισε» το δοκιμαστικό φιλμ και υπέγραψε συμβόλαιο. Και όχι μόνον αυτό. Ο Γζών την περιέγραψε στους δημοσιογράφους σάν ένα μίγμα της φλόγας που είχε ή άλλησμένη Λούπε Βελέζ και της εύγενικης όμορφιάς της Ντολότες ντέλ Ρίο.

Δεν είναι αλήθεια πως ο έρωας τους ήταν κεραυνοβόλος. Μήνες ολόκληρους ή Πιλάρ δεν ήταν

«Όχι όμως και το θόρυβο που ξέσπασε

παρά ή άπαράτητη νόστιμη γυναίκα που χρειάζεται ένας άντρας για να ξεχνά τις στενοχώριες του. Είναι αλήθεια όμως πως ή Πιλάρ για χατήρι του Τζών χώρισε από τον σύζυγό της, τον Ρίτσαρντ Ουέλντυ, κυνηγό άγριων θηρίων και διοργανωτή άποστολών στο έσωτερικό της ζούγκλας.

Αυτή την ιστορία, την ιστορία του αιώνιου τριγώνου, θυμήθηκε ο εκδότης του «Κονφιντένσιαλ» όταν έψαχνε για το επόμενο θύμα του. Γιατί τα θύματα του Χάρρισον ήταν πάντα οι καλύτεροι, οι πιο αγαπητοί στο κοινόν ήθοποιό. Ποιός ξέρει ποιό σύμπλεγμα έσπρωξε αυτόν τον άνθρωπο, που χρόνια εργαζόταν σ' ένα από τα συνηθισμένα κινηματογραφικά περιοδικά, από κείνα που θυματίζουν κάθε μήνα τους «στάρ» και τους παρουσιάζουν σάν πρότυπα οικογενειαρχών, ν' αλλάξει τόσο ριζικά και να θάλλη σκοπό της ζωής του τον εξευτελισμό εκείνων που άλλοτε ύμνούσε..

Ο ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

Το γεγονός είναι ότι το τεύχος το αφιερωμένο στο τρίγωνο Γουαίην-Πιλάρ-Ουέλντυ έγινε άναρπαστο. Το κοινόν δοκιμάζει μία παράξενη σαδιστική χαρά διαβάζοντας δυσφημιστικά έντυπα και το «Κονφιντένσιαλ» έκανε, κ' εκείνη τη φορά, χρυσές δουλειές.

Ο Τζών έγινε έξω φρενών, γιατί λιατρεύει την τρίτη γυναίκα του. Τι να κάνει όμως; Πάλλι να καταφύγει στα δικαστήρια; Δεν άντεχε πλέον να αναλύει συνεχώς την ιδιωτική του ζωή και ν' ακούη αίσχρες ψευτιές. Έσφιξε τα δόντια και δεν έκανε καμμία κίνηση, από μέσα του όμως έβραζε.

Τότε ή μοίρα έφερε τον Χάρρισον στην Δομινικανή Δημοκρατία. Κουρασμένος από τη δουλειά που του έβέβαλλε το «πολυτάραχο» περιοδικό του, ο πάμπλουτος και πολυμήτορας εκδότης αποφάσισε να παραχωρήσει στον έαυτό του λίγες μέρες ευχάριστων διακοπών. Έγκατέλειψε τη γυναίκα του και, με συντροφιά την ξανθή Τζήν Κώρτνεϊ, έφυγε για το Θιουδάδ Τρουχίγιο. Μαζί έμειναν στο ξενοδοχείο «Έλ Άμπαχαδάρ» και, όταν θέλησαν να γνωρίσουν λίγο τη ζούγκλα και τα θηρία της, ο Χάρρισον συμφώνησε να πάνε με οδηγό τον κυνηγό Ρίτσαρντ Ουέλντυ. Η έκλογη ήταν άπολύτως δικαιολογημένη γιατί ο Ουέλντυ είχε ζήσει πολλά χρόνια στά παρθένα δάση, είχε κυνηγώντας, είχε συνοδεύοντας, περιηγώντας που ήθελαν να γνωρίσουν τις ανατριχίλες και τους κινδύνους της πρωτόγονης ζωής.

Ο Ουέλντυ στην άρχή δεν έκανε κανέναν υπαινιγμό στον εκδότη για το θρωμερό άρθρο το οποίο, όπως ήταν φυσικό, τον είχε

κάνει έξω φρενών. Ένα πρωί όμως δεν κρατήθηκε κι άρχισε να θρίζη τον Χάρρισον. Η «συζήτηση» πήρε τέτια έκταση ώστε ο Α. Π. Γκοθόνι, άρχισυντάκτης του «Κονφιντένσιαλ» που συνόδευε τον Χάρρισον, άρμησε να τους χωρίση. Το πόδι του όμως έμπλεξε σε μία ρίζα δένδρου κ' έπεσε κάτω. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή άκουσε την έκπυρσοκρότηση και την Τζήν που ξεφώνιζε σάν τρελλή. Ο Γκοθόνι, άν και χτυπημένος από την πτώση του, πήδησε στο αυτοκίνητο και πήγε να ζητήσει βοήθεια άφίνοντας τον Χάρρισον να μουγκρίζει από τους πόνους.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΥΡΙΩΝ...

Στην πόλη, ομάδες διασώσεως άργανώθηκαν άμέσως, αλλά μόλις δεκαπέντε ώρες άργότερα κατάρθωσαν να θρούν το σημείο όπου άκόμη ήταν εξαπλωμένος στο αίμα του ο Χάρρισον. Πίσω στην Θιουδάδ Τρουχίγιο, παρέδωσαν τον Χάρρισον και την Τζήν στους γιατρούς και τον Ουέλντυ στην άστυνομία.

Την άλλη μέρα οι δημοσιογράφοι που είχαν τρέξει ένθουσιασμένοι για το καταπληκτικό «στόρυ» υπέβαλαν ερωτήσεις στους ήρωες του δράματος. Ο εκδότης και ο κυνηγός που, όπως φαίνεται, είχαν συμφωνήσει να μην αντιμετώπισουν την φυλακή, έδήλωσαν ότι επρόκειτο για ένα άπλουστατο άτύχημα κυνηγιού όπως τόσα που συμβαίνουν κάθε τόσο. Το τουφέκι που έπεσε από τα χέρια του Ουέλντυ, μέσα στον καυγά, χτύπησε — έίπαν — σε μία πέτρα και έκπυρσοκρότησε μοναχό του. Ο πρώην σύζυγος της Πιλάρ Παλέτ άρνήθηκε κατηγορηματικά κάθε πρόθεση στον τραυματισμό και ο Ρόμπερτ Χάρρισον, άλλο τόσο κατηγορηματικά, έδήλωσε πως δεν κρατούσε καθόλου κακία στον Ουέλντυ και πως ήταν πρόθυμος να τον άπαλλάξει από κάθε κατηγορία όταν θα έφθανε ή άστυνομία κι άκόμη — άν παρουσιαζόταν άνάγκη — σε οποιοδήποτε δικαστήριο.

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Είναι λοιπόν πιθανόν το «άτύχημα» να μην έχη καμμία δικαστική συνέπεια για τον Ρίτσαρντ Ουέλντυ, έναν γεροδεμένο άντρα τριανταπέντε χρονών που έχει το ύφος και την κοψιά του ίδιου του Τζών Γουαίην και που έγινε ξαφνικά πολύ συμπαθητικός στον «ήσυχο άνθρωπο».

—Εύχομαι με όλη μου την καρδιά να μην το δημιουργηθούν φασαρίες από αυτή την ιστορία, έδήλωσε ο δημοφιλής ήρωας της δόξης. Γιατί είναι καλό παιδί. Ο Ουέλντυ μίλησε άλευθέρως στους δημοσιογράφους που πήγαν να τον δούν στα γραφεία της άστυνομίας στο Θιουδάδ Τρουχί-

ΙΣΩΣ ΗΤΑΝ ΚΑΠΩΣ ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΟ για τον Ρόμπερτ Χάρρισον και την Τζήν Κώρτνεϊ να έγκαταλείψουν την άνεση των πόλεων και να φύγουν για την ζούγκλα. «Άλλο νάσαι τολμηρός, έπτε ή Τζήν, κι άλλο παράτολμος».

για όπου τον έχουν υπό κράτηση. Ο Τζών Γουαίην, όταν τον θορήκαν στα στούντιο της «Μέτρο», έπτε ότι εγνώριζε έλάχιστα τον Ουέλντυ και χαράκτηρισε ως «φανερά και άνόητα ψεύδη» τα δημοσιεύματα περί Πιλάρ στο τελευταίο τεύχος του «Κονφιντένσιαλ».

—Υποθέτω, όμως, πρόσθεσε, ότι αυτές οι άηδίες άρέσουν στην πελατεία του! Το μόνο αληθινό σημείο σε όλο το άρθρο είναι πως έχω πάει στο Περού!

«ΑΥΤΗ Η ΓΡΙΑ!»

Έν τω μεταξύ, στην Νέα Υόρκη, ή σύζυγος του εκδότου έγινε θηρίο με την εδση πως ή Τζήν Κώρτνεϊ συνόδευε τον άντρα της στο ταξίδι άναψυχής.

—Αυτή ή γριά! Η άντιπαθητική!

Κ' ύστερα από λίγη σκέψη: —Αυτήν έπρεπε να σκοτώσουν! Το ζήτημα όμως θάπρεπε να ξετασθί γενικότερα. Το έπεισόδιο Χάρρισον-Ουέλντυ δεν είναι παρά μία από τις τόσες ιστορίες που δημιουργούνται κάθε μέρα σε όλο τον κόσμο, αλλά ιδιαίτερα στην Άμερική, εξ αίτίας των σκανδαλοθηρικών αυτών περιοδικών που έχουν τεράστια κυκλοφορία γιατί αγοράζονται άκόμη και από ανθρώπους που, έπισήμως, τα περιφρονούν. Και τα θύματα των περιοδικών αυτών δεν είναι μόνον οι άστέρες του κινηματογράφου. Άλλοι μόνον στον πο-

λιτικό ή στον καθ' οίοδηποτε τρόπο γνωστό άνθρωπο, άν έχη κάτι το ύποπτο στο παρελθόν του. Έστω κι άν αυτό το ύποπτο δεν είναι πολλές φορές παρά μία ύποψία ή όποία παρουσιάζεται ως θεατικότητα με πολλά ύπονοούμενα, ή μία άπολύτως άθώα πράξη που «χωρεί παρεξήγηση».

Ετσι δημοσιεύθηκε καποτε ή φωτογραφία της Μαρτίν Καρόλ στην άγκαλιά του Νέγκρου πρωτοπυγμάχου «Σούγκαρ» Ραίϋ Ρόμπινσον. Η αλήθεια ήταν πολύ απλή: Για λόγους διαφημιστικούς όσο και για λόγους φυσικής ευγενείας, ή Μαρτίν είχε δεχθί να χορέψι με τον δάσχημο πρωταθλητή σε ένα φιλικό παιχνίδι χορού που είχε δοθί στο Παρίσι. Άποτέλεσμα: «Η Μαρτίν προτιμά τους Νέγκρους», άνήγγειλε στην πρώτη σελίδα το περιοδικό «Χούισπερ» («Ψύθρο») που συαγωνίζεται το «Κονφιντένσιαλ». Πώς μπορεί ν' άμυνθί κανείς σε μία τέτια άνθηση του κίτρινου τύπου άφου οι εκδότες φροντίζουν πάντοτε και μένουν μέσα στα όρια της νομιμότητας; Δεν φαίνεται να ύπαρχη λύση σ' αυτό το πρόβλημα. Τα διάφορα «Κονφιντένσιαλ» είναι ένα είδος έπίσημου, δημόσιου «κουτσμπολίου» που κάνουν το ίδιο κακό με το κοινό, το καθημερινό κουτσμπολίο, μόνον σε μεγαλύτερη κλίμακα. Και όλοι έξομε πως για το τρομερό αυτό φαινόμενο δεν έχει θρεθί άκόμη φάρμακο.

Σύννεφα στον Ουρανό της Καρράρα

ΤΟΥ ΑΛΝΤΟΥΣ ΧΑΞΛΕΥ

Στους Ιταλικούς κήπους του δεκάτου τρίτου αιώνα...

—Ο κ. Μπάτσακοτ διέκοψε την φράση του, για να πάρη για δεύτερη φορά ριζότο.

—Θαυμάσιο ριζότο! παρατήρησε. Μόνο κάποιος που έχει γεννηθί στο Μιλάνο μπορεί να το φτιάξη ωραία — έτσι λένε!

—Ναί, έτσι λένε, επανέλαβε ο κ. Τόπις με την μεγαλοκήνη φωνή του, και σεβριρίστηκε κι αυτός απ' την πιατέλα.

—Εγώ πάντως, είπε αναγκαστικά η κ. Τόπις, βρίσκω την Ιταλική κουζίνα φοβερή! Τό πολύ λάδι δεν μπορώ να το υποφέρω, ιδίως όταν είναι ζεστό! "Α, πά, πά!"

Καί γύρισε το κεφάλι με αηδία απ' την άλλη μεριά.

Μόλις έφαγε μιὰ μπουκιά, ο κ. Μπάτσακοτ άκούμπησε το πηρούνι του.

—Στους Ιταλικούς κήπους του δεκάτου τρίτου αιώνα, άρχισε πάλι, χρησιμοποιούν συχνά ένα είδος πράσινα τούννελ.

—Πράσινα τούννελ; ρώτησε η Μπάρμπαρα Μπάτσακοτ, ξυπνώντας απ' το λήθαργο δ-δου ήταν θυσιμένη. Πράσινα τούννελ;

—Ναί, παιδί μου, είπε ο πατέρας της. Πράσινα τούννελ! "Αψιδωτούς διαδρόμους από σίδερα ή καλάμια, σκεπασμένα με κισσό ή άλλα αναρριχητικά. Είχαν συνά άρετα μεγάλο μήκος.

"Αλλά η Μπάρμπαρα είχε πάρει και πάλι ν' άκούη. Πράσινα τούννελ —αυτή η λέξη είχε γοητέψει τη φαντασία της, της είχε δημιουργήσει χίλιες-δύο όνειροπολήσεις... Τί ωραία ιδέα! Δεν είχε καμιά διάθεση ν' άκούση τον πατέρα της που με τις εξηγήσεις και τις αναλύσεις του απογύμνωνε τις δυό αυτές λέξεις από κάθε γοητεία —σαν άλχημιστής απ' την άναποδη, που μεταμόρφωνε το χρυσάφι σε μολύβι...

—Ο μαρκήσιος Πραμπολίνι θα ρθί για τον καφέ, είπε λακωνικά ο κ. Μπάτσακοτ στον κ. και την κ. Τόπις, που ήταν καλεσμένοι του. Παρ' όλιγο να ξεχάσω να σάς το πώ...

—Θάναι άσφαλώς κανένας απ' αυτούς τους πολλούς πρίγκιπες, είπε η κ. Τόπις, που δεν ήταν σόνμπ παρὰ μόνο στην "Αγγλία.

Ο κ. Μπάτσακοτ έκανε μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας:

—Σας βεβαιώ, κ. Τόπις, ότι ανήκει σε μιὰ πολύ παλιά και καλή οικογένεια. Οί Πραμπολίνι κατ'άγονται απ' την Γένοβα. Ου-

ς'Ο "Αγγλος συγγραφέας "Αλντους Χάξλεϋ έχει γίνει διάσημος από τα μυθιστορήματά του, οτά όποία περιγράφει κυνικά και άμειλίκτα τή ζωή της ξεπεσμένης άγγλικής κοινωνίας. Τό διήγημά του, που δημοσιεύουμε εδώ, είναι κάτι διαφορετικό: Με άπαλές πινελιές, ό Χάξλεϋ δίνει τήν ει-κόνα μιās κοπέλας πού, βαρυστοιμένη από τήν άτμόσφαιρα τής πλούσι-ας καί...άφόρτα πληκτικής οικογενείας τής, ποθεί τήν πραγματική ζωή).

μάσαι τό «παλάτο» τους Μπάρμπαρα; Τό-χει κτίσει ό 'Αλέσσι.

—Ναί, ναί, έκανε ή Μπάρμπαρα άφηρη-μένη.

Ο κ. Μπάτσακοτ κοίταξε τήν ώρα.

—Ο μαρκήσιος πρέπει νά βρίσκεται έ-δω από στιγμή σέ στιγμή.

Η ύπνέτρια ώδήγησε μέσα τόν μαρκήσιο.

—Χαίρω πολύ. SPEAK ENGLISH? YES, YES. ROCCHINO. Η κ. Τόπις, και ό κ. Τόπις, ό δι-άσημος άρχαιοδιδης. "Α, φυσικά, γνωρίζω τό όνομα πολύ καλά. "Από δώ ή κόρη μου.

Χαίρω πάρα πολύ. "Εχω συναντήσει συχνά τήν σινιορίνα στό μπάνιο. Θαύμαζα πάντα τίς ωραίες δουτιές της. Είναι καταπληκτικές!

Η Μπάρμπαρα κατάλαβε πώς κοκκίνιζε, κοίταξε άλλού και χαμογέλασε με άμυχνία.

Ο μαρκήσιος είχε κιόλας στραφή πρós τόν κ. Μπάτσακοτ. Η Μπάρμπαρα δεν πρόσεχε τί έλεγαν, αλλά τούς παρατηρούσε προσεχτι-κά.

Τό ζωρό, χαμογελαστό πρόσωπο του μαρκήσιου γύριζε πότε στον ένα πότε στον άλλο, με αυτόματη ευγένεια. Τώρα στράφηκε πρós τό μέρος της. Μήπως ή σινιορίνα θα ή-θελε νάρθι ένα βράδυ με τόν πατέρα της και τήν σινιόρα Τόπις...; Αυτός κ' ή άδελφή του έδιναν συχνά χορευτικές βραδυές. Δίσκοι γραμμοφώνου, φυσικά. "Αλλά ήταν προτιμώ-τερο απ' τό τίποτε, κι άσφαλώς ή σινιορίνα θα χόρευε θαυμάσια (άλλο ένα χαμόγελο), αυτό φαινόταν από δώ κ' εκεί κάτω...

Ο μαρκήσιος της έσφιξε άλλη μιὰ φορά τό χέρι. A rivederla. "Αντίο, αντίο!

Ήταν ώρα για τόν άπογευματινό ύπνο.

Η Μπάρμπαρα πήκε στο μισοσκόταδο του δωματίου της. "Έκανε πολλή ζέστη εκεί μέ-σα. "Επί τρείς τουλάχιστον ώρες θα ήταν ά-δύνατη ή παραμικρή κίνηση. Και νά σκεφτή κανείς ότι ή κ. Τόπις, αυτή ή άνόητη γριά, στραβομουτσούνιζε όταν έρχόταν ή Μπάρ-μπαρα τό μεσημέρι στό τραπέζι ξεπόλητη και με τό μαγιώ. «Στίς "Ινδιές προσέχαμε πάντα να είμαστε ντυμένοι όπως πρέπει. Μιά "Αγγλίδα πρέπει να κρατά τήν θέση της ά-πέναντι στους ίθαγενείς —κ' οι "Ιταλοί είναι από κάθε άποψη ίθαγενείς!»

"Επρεπε λοιπόν να φοράη κανείς πάντα κάλτσες, παπούτσια κ' ένα σεμνό φόρεμα, ά-κόμα και τίς πιο ζεστές ώρες τίς ημέρας.

"Εντελώς ξαφνικά ή Μπάρμπαρα αισθάν-θηκε άξιοδότηνητα. "Θεέ μου, τί πλήξη, τί πλή-ξη, τί πλήξη!», ψιθύρισε. Δεν θα έπαυε λοι-πόν ποτέ να πλήττει; Δάκρυα άνέβηκαν στά μάτια της. Τί άπαίσιιοι που ήταν όλοι. Κ' ίσως θα εξακολουθούσαν να είναι άπαίσιιοι σ' όλη της τή ζωή. "Εβδομήντα μείον δεκαεφτά, μάς κάνουν πενηντατρία. Πενηντατρία χρόνια πλήξη! Κι άν ζούσε ως τήν εκατό, θα έπρεπε να ύποστή πάνω από όγδόντα...

Η σκέψη αυτή τήν βασάνισε όλο τό ά-πόγευμα. Ούτε τό μπάνιο που έκανε μετά τό άπογευματινό τσάι δεν τήν δοθήσε. Κολύμ-πησε αρκετά μακριά κ' έπειτα έμεινε αρκετήν ώρα στο εύχάριστο θερμό νερό.

Ο ήλιος βρισκόταν πιά πολύ χαμηλά στον κόκκινο όρίζοντα. Η Μπάρμπαρα ξαναγύρισε άργά στην όχθη.

Στήν άμμουδιά τήν περίμενε ή κ. Τόπις γε-μάτη έπικρίσεις. Είχε γνωρίσει κάποτε —είπε της Μπάρμπαρα— κάποιον πολύ δυνατό άν-τρα, που έπαθε κράμπα έπειδή έμεινε πολλήν ώρα μέσα στο νερό. Βούλιαξε στον βυθό σαν πέτρα...

Τό δειπνό ήταν εκείνη τή βραδυά άνιάρό-τερο από κάθε άλλη φορά. Η Μπάρμπαρα πη-γε ναρρί στο κρεβάτι. "Όλη τή νύχτα άκούγε ένα τριζόνι να βγάξη τό μονότονο τριζόνισμά του πάνω σε κάποιο πεύκο. Τρί τρί τρί—τί μονοτονία!

Πώς δεν βαριόταν αυτό τό έντομο ν' άκούη αυτόν τόν ήχο που έβγαζε τό ίδιο;

Τό πρωί ήταν ζεστό και χωρίς σύννεφα, δ-πως όλα τά πρωινά. Η Μπάρμπαρα πήδησε

απ' τό κρεβάτι, φόρεσε τό μαγιό της, πήρε τά είδη του μπάνιου της και κατέβηκε. Ο ύπνος είχε σβήσει τήν άνάμνηση τής θανάσιμης πλ ή-ξης τής χτεσινής βραδυάς.

—Καλημέρα, κ. Τόπις.

Ο κ. Τόπις έκανε περίπατο στον κήπο.

—Καλημέρα, μίς Μπάρμπαρα.

—Θά πάτε για μπάνιο;

—"Οχι πρίν απ' τό πρόγευμα. Γερνάμε, βλέπετε, γερνάμε, δεσποινίς!

Γιατί ό γέρο-ήλιθιος μιλούσε πάντα στον πληθυντικό, όταν έννοούσε τόν εαυτό του;

Η Μπάρμπαρα έτρεξε γρήγορα στην άμ-μουδιά. Πενήντα δημάτα πιο πέρα, ό μαρκή-σιος Πραμπολίνι, στάζοντας άκόμη θάλασσα, έμπαινε στην καμπίνα του. Μόλις τήν είδε, χαμογέλασε και τή χαιρέτησε. Η Μπάρμπαρα τουγνεψε με τό χέρι, αλλά σκέφθηκε έπει-τα πώς ή χειρονομία αυτή έδειχνε πολλή οί-κειότητα και για να τήν διορθώσει πήρε έξαι-ρετικά σοδαρό ύφος.

Ο κ. Τόπις τήν είχε άκολουθήσει ως τήν άμμουδιά. Βγαίνοντας από τήν καμπίνα του, ό μαρκήσιος τόν συνήτησε μπροστά του.

—Καλημέρα, σινιόρε.

—Καλημέρα, άπήντησε ό κ. Τόπις κ' έ-δωσε απρόθυμα τό χέρι του.

—Κολυμπάει ωραία ή μίς Μπάτσακοτ, εί-πε ό μαρκήσιος για τήν Μπάρμπαρα.

—Πολύ ωραία, συμφώνησε ό κ. Τόπις, και θα γέλασε άσφαλώς από μέσα του, γιατί θα σκέφθηκε τί ποιητικά λόγια θα μπορούσε ό ίδιος να πη άν ήταν στη θέση του μαρκήσιου.

—Λοιπόν, ώρεδουάρ, έκανε ό μαρκήσιος, κάπως πολύ οικεία.

Ξανάσφιξε τό χέρι του κ. Τόπις, κ' οι δυό άντρες τράβηξαν ό καθένας τό δρόμο του.

Η Μπάρμπαρα ήταν άκόμη στο νερό δ-ταν χτύπησε τό γκόγκ.. Διάβολε! Θα γύριζε πάλι άργά.

Η άμμουδιά ήταν έρημη κι ό ήλιος τήν έκαιγε άλύπητα. Μπροστά στην καμπίνα της, ή Μπάρμπαρα κοινοστάθηκε. "Εκεί στα πό-δια της κάτι γράμματα ήταν χαραγμένα στην άμμο. Κάτι μεγάλα εύανάγνωστα ψηφία τής έφραζαν τό δρόμο:

Ω ΚΛΑΡΑ ΝΤ' ΕΛΛΕΜΠΕΖ!

Όταν είχε βγί απ' τήν καμπίνα της, τά γράμματα αυτά δεν ύπήρχαν. Ποιός τά είχε χαράξει...; Κοίταξε γύρω της. Και τί σήμαι-ναν οι λέξεις «Ω Κλάρα ντ' Έλλεμπέζ!»;

Φόρεσε τά πεδιλά της κ' έτρεξε γρήγορα στο σπίτι. Ήταν κατατρομαγμένη.

"Έκανε κουφόδραση. Μαύρα σύννεφα εί-χαν μαζευτεί και σκεπάσει ήδη τόν μισό ού-ρανό. Ο ήλιος έλαμπε άκόμη στη θάλασσα, αλλά πάνω απ' τά βουνά ό ουρανός ήταν σκοτεινός και λουλακός.

—"Αρθουρ, είπε ή κ. Τόπις με κουρασμέ-νη φωνή, κλείσε τά παντζούρια, σε παρακαλώ!

Δεν φοδόταν, όχι. "Αλλά δεν της άρεσε να βλέπη τίς άστραπές. "Όταν σκοτεινιάσε τό δωμάτιό, άρχισε να διαβάξη ένα διδύλι.

Ξαπλωμένη στην θαθεία πολυθρόνα της, ή Μπάρμπαρα συλλογιόταν τήν Κλάρα ντ' Έλ-λεμπέζ. Και γιατί είχαν γράψει αυτό τό δ-νομα σ' εκείνο τό μέρος, όπου ήταν δέδαιο ότι θα τώλτεσε;

Μήπως ήταν αυτός... Μά, βέβαια, δεν μπορούσε να ύπάρχη άμφιβολία ποιός τ'όχε γράψει! "Εκείνο τό χαμόγελο, ό χαριετισμός, τ' άστραφτερά μάτια και δόντια... Θα τ'όγρα-ψε τήν ώρα που εκείνη κολυμπούσε. Θα τ'ό-γραψε και θάφυγε πρίν βγί.

Βροντές άκούγονταν τώρα αδιάκοπα, κ' ή Μπάρμπαρα σκέφτηκε πώς αυτό ήταν βασικά εύχάριστο: "Εδειχνε πώς πάντα συμβαίνει κά-τι, που αλλάζει τά πράγματα! Θυμήθηκε τόν μαρκήσιο που έτρεχε στην άμμο με τά λεπτά του πόδια, μπρούντζινο και με κατάμαυρα μαλλιά... Ήταν άπλως πολύ ωραίος! "Αραγε τόν είχε έρωτευθί; Χμ, μά τί θα πη άλήθεια έρως;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 49

ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟ BOMBΑΡΔΙΣΤΙΚΟ ΣΥΝΤΡΙΒΕΤΑΙ!

Τό άγγλικό άεριοθούμενο «Βούλκαν» πέφτει κι' άναφλέγεται στο άεροδρόμιο του Λονδίνου έπι-στρέφοντας από πτήση γύρω από τήν υδρόγειο

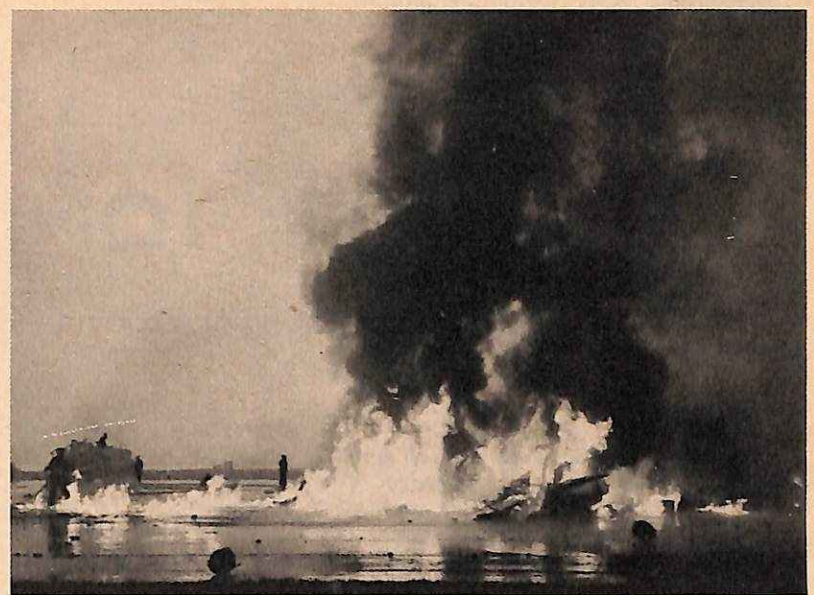
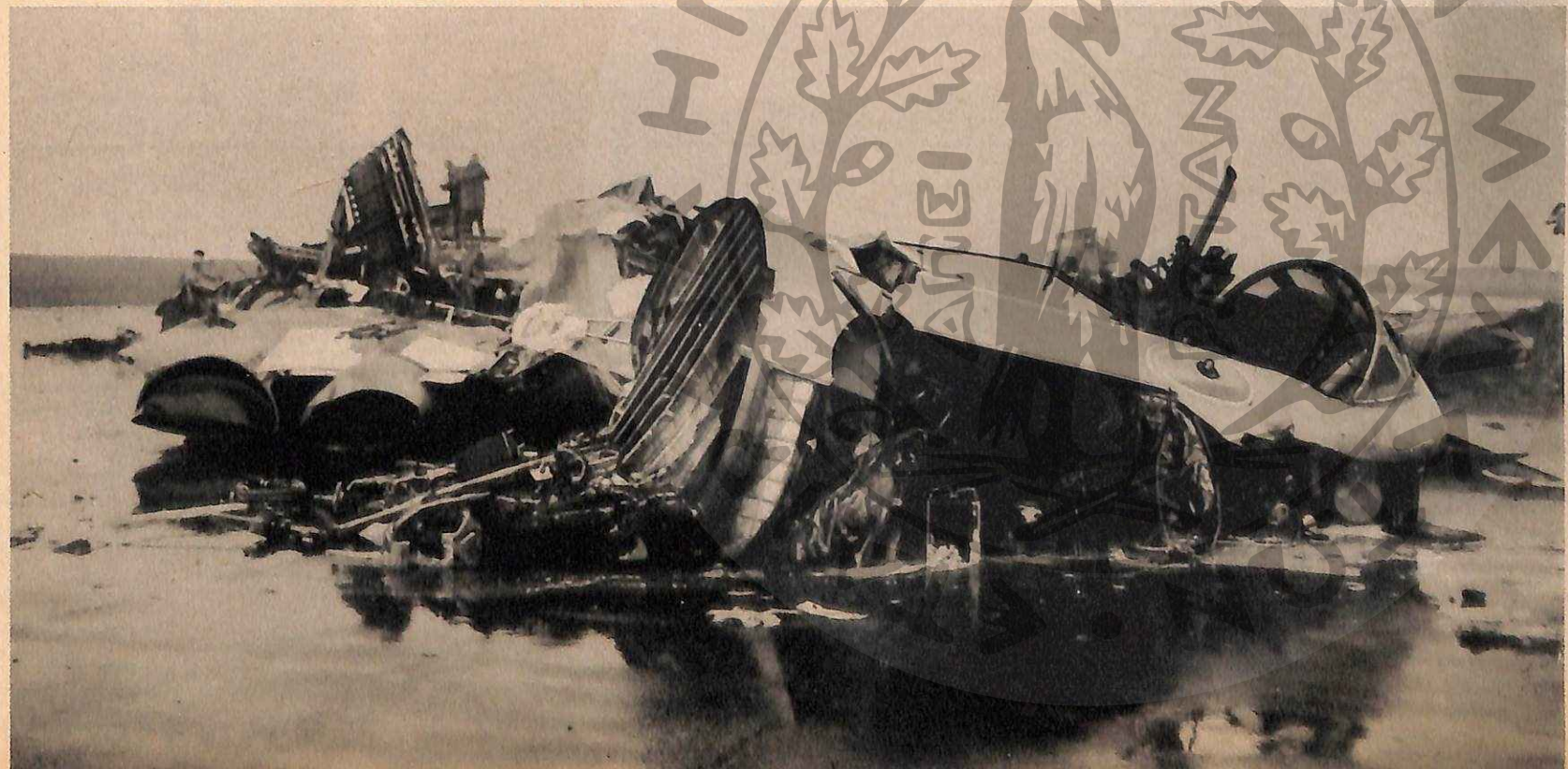
Τήν Δευτέρα, 24 Σεπτεμβρίου, ένω πλήθη κόσμου και έπίση-μοι καλεσμένοι τών βρετανικών άεροπορικών δυνάμεων εί-χαν συγκεντρωθί στο άεροδρόμιο του Λονδίνου για να ύ-ποδεχθούν τό πλήρωμα του «Βούλκαν» —τοϋ μεγάλου δελταπε-ρύγου άεριοθούμενου βομβαρδιστικού που ήταν μαθηματικώς έ-ξακριβωμένο ότι θα κατέρριπτε τό ρεκόρ παγκοσμίου πτήσεως στρατιωτικών άεροπλάνων— έμειναν κατάπληκτοι όταν τό είδαν να συντρίβεται σ' ένα γειτονικό λαχανόκηπο. Τό «Βούλκαν», τό όποϊον κατασκευάζεταί σε μεγάλες ποσότητες από τήν εταιρία Σίντλεϋ, και πρόκειται να χρησιμοποιηθί από τή βρετανική άε-ροπορία καθώς και από τίς δυνάμεις του ΝΑΤΟ, ήταν τό καύη-μα τής άγγλικής άεροναυπηγικής. Υπερηχητικό, έξαιρετικά έλα-φρό, με σταθερώτατη πτήση, ικανό να μεταφέρει και να χρησιμο-ποιήσθι άτομικές βόμβες σε μεγάλη άκτίνα — με δυό λόγια ένα πρωτοποριακό κατασκεύασμα πάνω στο όποϊο οι "Αγγλοι είχαν βασίσει τήν έλπίδα ότι θ' άνακτοΰσαν τήν πρώτη θέση στους παγ-κόσμιους κύκλους τής άεροναυπηγικής και θα διασκ.ιάζονταν έτσι ή έντύπωση τών συνεχών άτυχημάτων που ύπέστησαν τά βρε-τανικά άεριοθούμενα τά τελευταία χρόνια.

Γι' αυτό οι έπίσημοι κύκλοι κατελήφθησαν από κατήφεια δ-ταν είδαν τό «τέλειο» έργο τους να συντρίβεται λίγα μέτρα πρίν συμπλήρωση τό έκπληκτικό ταξίδι του και πρίν καθιέρωση νέα παγκόσμια έπίδοση.

Τέσσερα από τά έξι μέλη του πληρώματος έφονευθήσαν κα-τά τήν πώση. Οι δύο διασωθέντες — ό πτέρarquος Μπρόντχαρντ και ό σμηναρχος Χόουορντ— έδήλωσαν ότι ένω έτοιμάζονταν για τήν προσγείωση, άπεκολλήθη αφηνιδώς τό άνω τμήμα τής άτρά-κτου και τό ύπόλοιπον σκάφος πήρε μιάν έλαφρά κλίση πρós τά κάτω. «Ήταν άδύνατον πιά να διακυβερνηθί!»

"Ετσι άποδεικνύεται ότι «κάτι σάπιο» ύπάρχει στην βρεταν-νική άεροναυπηγική. ■ ■ ■

ΤΑ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΕΛΤΑΠΤΕΡΥΓΟΥ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΤΙΚΟΥ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΥ, ΠΟΥ ΚΑΤΕΡΡΙΨΕ ΤΗΝ ΕΠΙΔΟΣΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΤΗΣΕΩΣ

ΤΟ ΔΕΛΤΑΠΤΕΡΥΓΟ «ΒΟΥΛΚΑΝ» ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Ο ΔΙΑΣΩΘΕΙΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ ΣΜΗΝΑΡΧΟΣ ΧΟΟΥΟΡΝΤ

(Φωτ. D. E. I.)

Η ΦΑΤΝΗ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΩΝ

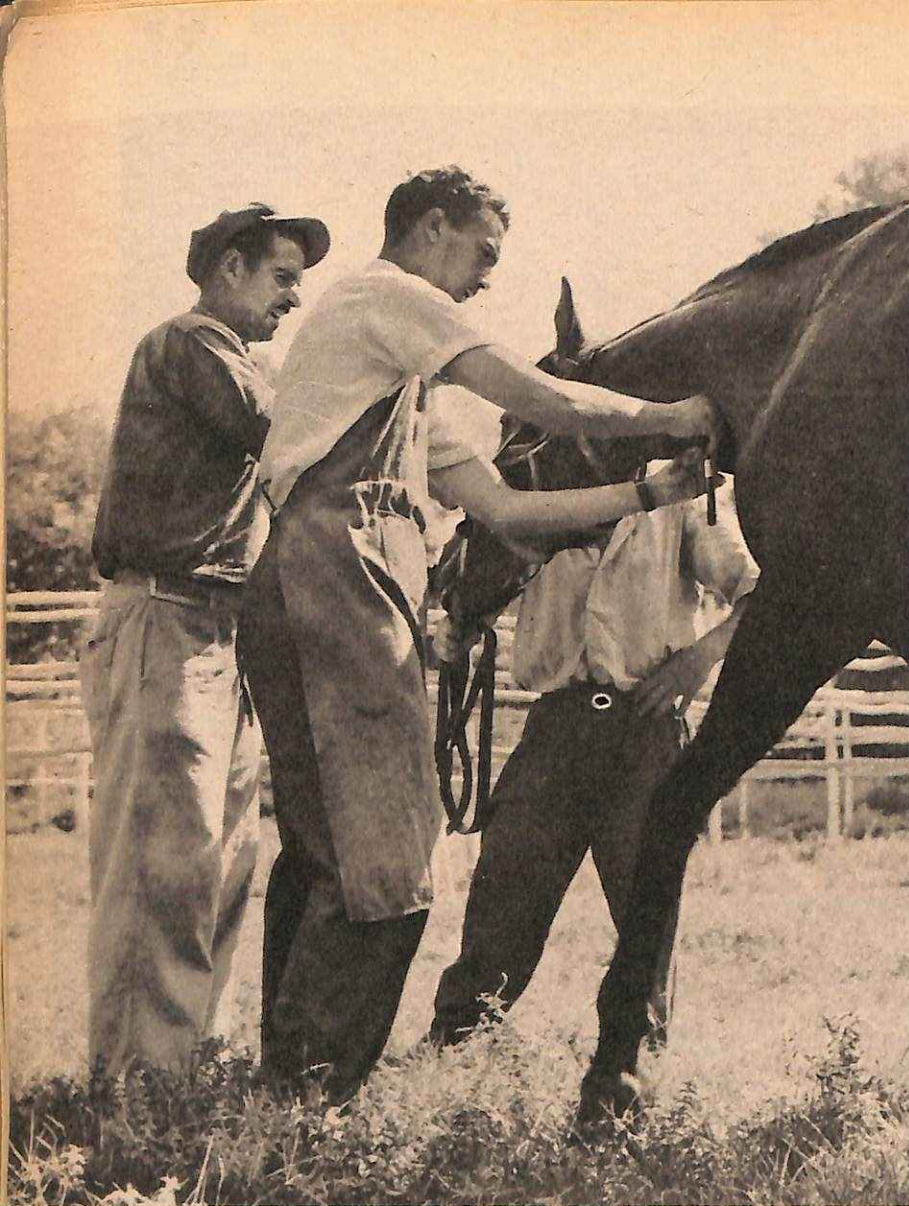
Στή Λαζαρίνα της Θεσσαλίας λειτουργεί έν' από τὰ μεγαλύτερα ιπποφορβεία της Εύρώπης

Τὸ 1956 θ' ἀναγραφὴ στὴν ἱστορία τῶν ἐλληνικῶν ἵπποδρομιῶν σὰν ὁ χρόνος ποὺ ἐσημείωσε τὴν αὐτάρκεια τῆς Ἑλλάδος στὴν παραγωγὴ καθαρῶν αἱμῶν. Τὸ τελευταῖο καθαρῶν αἱμῶν εἰσήχθη ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τὸν περασμένο Φεβρουάριο. Ἀπὸ τῶρα καὶ στὸ ἐξῆς ὅλες οἱ ἀνάγκες τοῦ Φαληρικοῦ Ἰπποδρόμου θὰ καλύπτονται ἀπὸ τὸ ἵπποφορβεῖο τῆς Λαζαρίνας. Μέσα στὸ ἀπίστευτα σύντομο χρονικὸ διάστημα μιᾶς τριετίας ἡ Λαζαρίνα ἔγινε έν' ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἵπποφορβεῖα τῆς Εὐρώπης. Ἕνα ἐπίλεκτο προσωπικὸ εἰδικῶν ἐφαρμό-

ζει τὶς τελευταῖες μεθόδους ἀναπαραγωγῆς. Καὶ στὴν Ἀγγλίαν ἀκόμα —τὴν χώρα τῶν ἵπποδρομιῶν— δὲν θᾶβρισκε κανεὶς σήμερα τόσοις καθαρῶν αἱμῶν : 100 φοράδες καὶ 4 ἐπιβήτορες. Ὁ «Βίγκορας», ὁ ἀκριβώτερος ἐπιβήτωρ τῆς Λαζαρίνας, εἶναι ὁ πατέρας τῶν νικητῶν 60 μεγάλων διεθνῶν ἵπποδρομιῶν, πρὶν ἀγορασθῇ, τὸ 1953, ἐναντι 4.600 λιρῶν, ἀπὸ τὴν Ἑταιρία. Ἔχει, λοιπόν, πολὺ ἐνδιαφέρον ἡ ἱστορία τοῦ προτοποῦ ἵπποφορβεῖου, καθὼς κι ἕνας περίπατος σ' αὐτό.

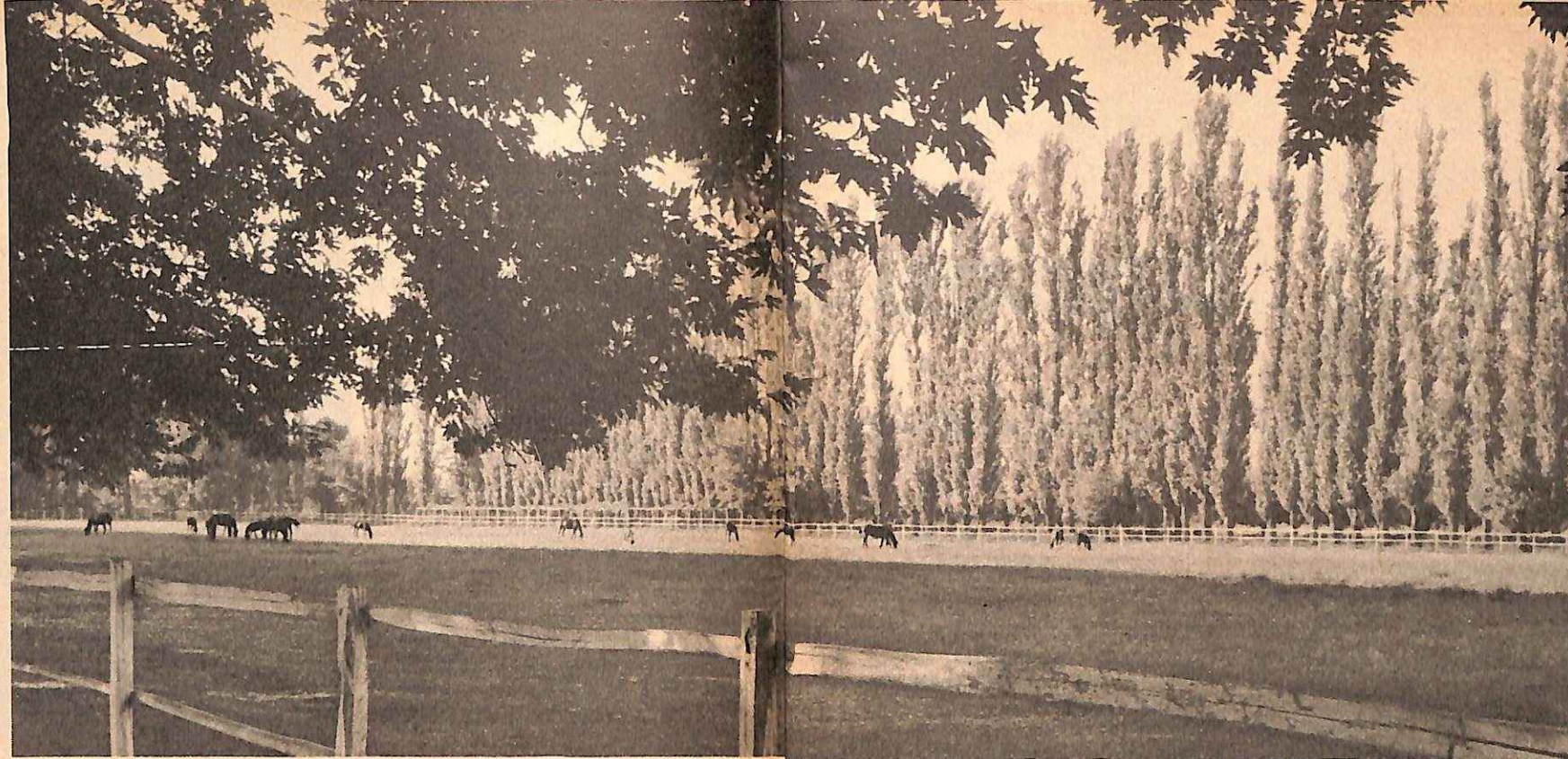
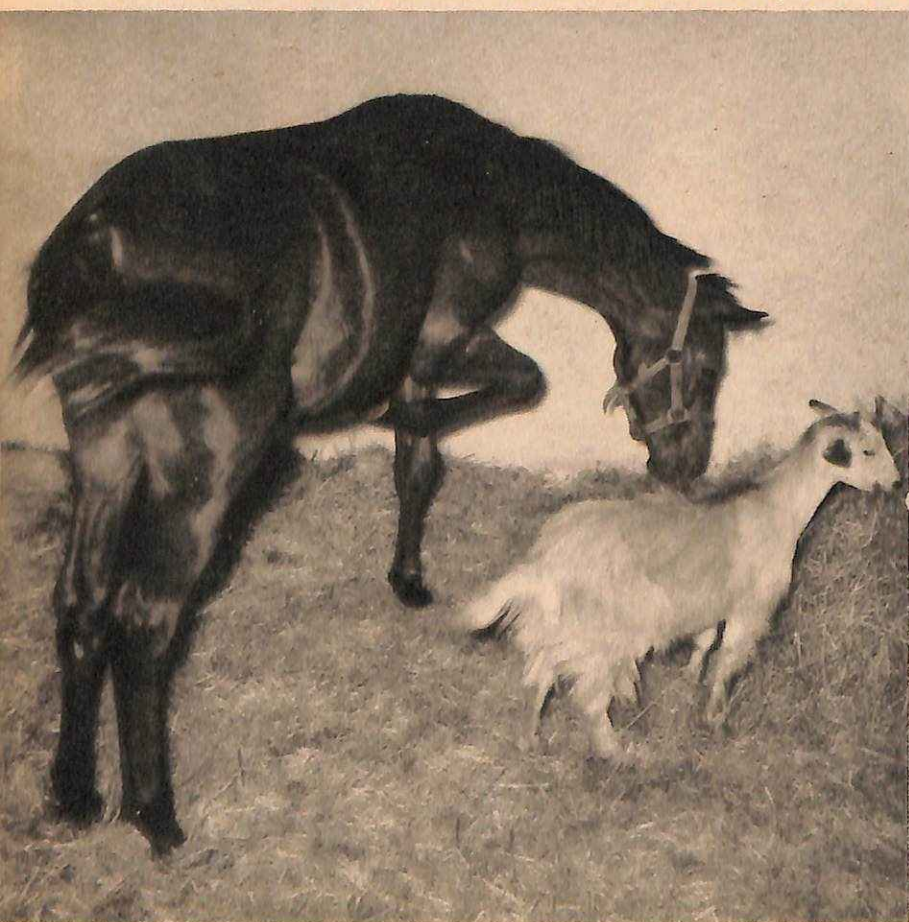
ΣΤΟ ΙΠΠΟΦΟΡΒΕΙΟ τῆς Λαζαρίνας συντελεῖται, ἀπὸ τὸ 1953, ποὺ ἐπανήρχισε τὴ λειτουργία του, ἀθόρυβα ἄλλα μεθοδικὰ μιὰ δημιουργικὴ ἐργασία ποὺ ἐλπίζεται ὅτι θὰ φέρῃ στὸ προσεχὲς μέλλον καὶ ἀρκετὸ ξένο συνάλλαγμα στὸν τόπο. Στὸς μεγάλους ιδιόκτητους σταύλους τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ἰπποδρομιῶν, στὰ Ζωγράφεια Κτήματα, κοντὰ στὰ Τρίκαλα τῆς Θεσσαλίας, ἔχουν ἐγκατασταθῇ ἑκατὸ φοράδες καὶ τέσσερις ἐπιβήτορες, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀναπαραγωγὴ καθαρῶν αἱμῶν. Τὰ «πάντοκς», ποὺ καταλαμβάνουν ἑκτασὴ 400 περίπου στρεμμάτων, βρίσκονται σὲ μιὰ περιοχὴ ὅπου κυριαρχεῖ τὸ πράσινο—ὄλο γρασίδι καὶ δένδρα. Ἀριστερὰ διακρίνονται μερικὰ «χρονιάρικα» πουλάρια, ποὺ παίζουν ἐλεύθερα στὸ γρασίδι. Δεξιὰ : μιὰ φοράδα μὲ τὸ πουλάρι τῆς, ποὺ εἶναι μόλις ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἡ φοράδα θὰ ὀδηγηθῇ τὴν ἐπομένη (ἐννιά μέρες μετὰ τὴ γέννα) στὸν ἐπιβήτορα. Κάτω: Ὁ «Βίγκορας», ὁ καλύτερος ἐπιβήτωρ τῶν ἵπποφορβεῶν Λαζαρίνας, «ξεμουδιάζει» στὸ μοναχικὸ τοῦ «πάντοκς»

ΕΧΟΥΝ ΛΗΦΘΗ όλα τα προληπτικά μέτρα: ο κτηνίατρος κ. Γλύκης, υιός, παίρνει αίμα από τον επιδήτορα «Γκράντ Γουέδερ» για εξέταση.

ΜΙΑ ΚΑΤΣΙΚΑ μεταφέρθηκε στο «κουτί» αυτού του πουλαριού για να διασκεδασθής η πρώτη έντιπωση του άποχωρισμού από τη μάνα του.

ΤΑ ΠΑΝΥΨΗΛΑ, ΛΥΓΕΡΑ ΔΕΝΔΡΑ ΠΟΥ ΟΡΘΩΝΟΝΤΑΙ ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΟ ΙΠΠΟΦΟΡΒΕΙΟ ΤΗΣ ΛΑΖΑΡΙΝΑΣ, ΔΙΝΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΙΑΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΣΚΙΑ

Η ΦΑΤΝΗ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΩΝ

Πώς γίνεται η αναπαραγωγή

Ο διοκτήτης του Ιπποφορβείου είναι η Ελληνική Έταιρία Ίπποδρομιών στην οποία ανήκει επίσης ο Φαληρικός Ίπποδρόμος. Η εταιρία ιδρύθηκε το 1925. Είναι προνομιούχος εταιρία, της έχει χορηγηθεί, δηλαδή, το αποκλειστικό δικαίωμα να διοργανώνει ιπποδρομίες στην Ελλάδα. Είς αντάλλαγμα, έχει αναλάβει ώρισμένες υποχρεώσεις έναντι του κράτους.

Οι υποχρεώσεις της περιλαμβάνουν την καταβολή, εκτός του φόρου εισοδήματος που απορροφά τα 50% των εσόδων της, και άλλων 15% από τα κέρδη που πραγματοποιεί σε διαφόρους οργανισμούς —το Έθνικό Θέατρο, την Λυρική Σκηνή, την Jockey Club, κλπ.— την συντήρηση της Λεωφόρου Συγγρού και την ίδρυση ενός Ιπποφορβείου για την παραγωγή καθαροαίμων για τον Ίπποδρομο.

Το 1932, έφτα χρόνια μετά την σύστασή της, η Έταιρία Ίπποδρομιών μπόρεσε να εκπληρώσει την τελευταία αυτή υποχρέωσή της.

Μόλις πληροφορήθηκε ότι το Ιπποφορβείο του δαρόνου Σλέζινγκερ, στη Ρουμανία, διαλυόταν, αγόρασε όλο το έμψυχο υλικό του —19 φοράδες αναπαραγωγής και 2 επιδήτορες—, όλα περίφημα καθαρόαιμα από τις καλύτερες γενιές. Έγκατέστησε το Ιπποφορβείο της στα Ζωγράφεια κτήματα της Λαζαρίνας, 13 χιλιόμετρα από τα Τρίκαλα, στη Θεσσαλία. Οι εγκαταστάσεις της περιλάμβαναν κάπου 400 στρέμματα που μετετράπησαν σε «πάντοκες». Τα υπάρχοντα κτίρια έγιναν σταύλοι και χτίστηκαν και άλλοι. Έτσι, ιδρύθηκε το πρώτο και το μόνο ελληνικό Ιπποφορβείο.

Ός το 1951, που ξανάνοιξε ο Ίπποδρόμος, η μεταπολεμική Αθήνα είχε στερηθεί της συγκινήσεως των Ιπποδρομιών. Το 1953, αποφασίστηκε να επαναλειτουργήσει το Ιπποφορβείο Λαζαρίνας. Η Έταιρία αγόρασε τα Ζωγράφεια Κτήματα, έγινε έπισκευή των παλιών σταύλων, κατασκευάστηκαν καινούργιοι, τοποθετήθηκαν συρματοπλέγματα γύρω

στά «πάντοκες», φυτεύθηκαν κι άλλα 500 δέντρα και, το σημαντικότερο από όλα, αγοράστηκαν από το εξωτερικό επίλεκτοι καθαρόαιμοι.

Σε τρία μόλις χρόνια έφθασε το Ιπποφορβείο στο σημερινό λαμπρό σημείο.

Η επίδαση αρχίζει στη Λαζαρίνα περί τα μέσα Φεβρουαρίου. Όταν καταρτίζεται ο κατάλογος των φοράδων που θα οδηγηθούν σε ένα επιδήτορα, λαμβάνεται ιδιαίτερη μέριμνα να μην ανήκουν στην ίδια γενιά.

Η φοράδα οδηγείται στον επιδήτορα εννιά μέρες μετά την γέννα. Άλλα πρώτα την πλησιάζει ο «δοκιμαστής» —ένα άλλο πουλή του δουλειά είναι να διεγείρει τις φοράδες. Όταν αρχίζει να δείχνει τα αναμενόμενα συμπτώματα, δένονται τα πίσω πόδια της και πάνω στις όπλες τοποθετούνται μαλακά παπούτσια για ασφάλεια. Επίσης ένα «γιαβασάου» πιάνει ολόγυρα την μύτη της και την κρατάει. Αν αυτό γίνεται για πρώτη φορά στη φοράδα κάθε ατί της πιάνεται από ένα σταυλίτη: αυτό την εμποδίζει να κλωστήσει. Έπειτα έρχεται ο επιδήτωρ.

Ύστερ από 8 μέρες, η ίδια φοράδα οδηγείται στον ίδιο επιδήτορα. Αν τον αποκρούσει, υπάρχει η δασική πιθανότητα ότι έχει μείνει έγκυος.

Ένας επιδήτωρ χρησιμοποιείται 35 ως 40 φορές την «σαιζόν», ανάλογα με την ηλικία του. Αυτός είναι ο μέσος όρος που επιτρέπει η φύση, κρίνοντας από την έρωτική συμπεριφορά των αγρίων άλογων της Αμερικής. Παρατηρήθηκε επίσης ότι κάθε επιδήτωρ συνοδεύεται από 30 ως 40 φοράδες.

Η έποχή της επιδάσεως στην Λαζαρίνα διαρκεί από τις 15 Φεβρουαρίου ως τις 15 Ιουνίου. Τότε σταματάει, έστω κι αν το επιθυμούν οι φοράδες. Κι αυτό γίνεται για να αναι τα πουλάρια της ίδιας περίπου ηλικίας.

Η έγκυμοσύνη των φοράδων διαρκεί 11 μήνες. Όταν πλησιάσει η έ-

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΛΩΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ποχή της γέννας μεταφέρονται σε ειδικούς μαιευτικούς σταύλους, δλες μαζί. Στο ίδιο κτίριο υπάρχει ένα φαρμακείο με τα απαραίτητα συνεργα της γέννας και φάρμακα.

Οι φοράδες χωρίζονται από τα πουλάρια τους μετά από πέντε μήνες. Τα πουλάρια τοποθετούνται σε ειδικά «κουτιά», ταίζονται με δρόμη και χόρτο και αποκαλούνται «χρονιαρικά πουλάρια».

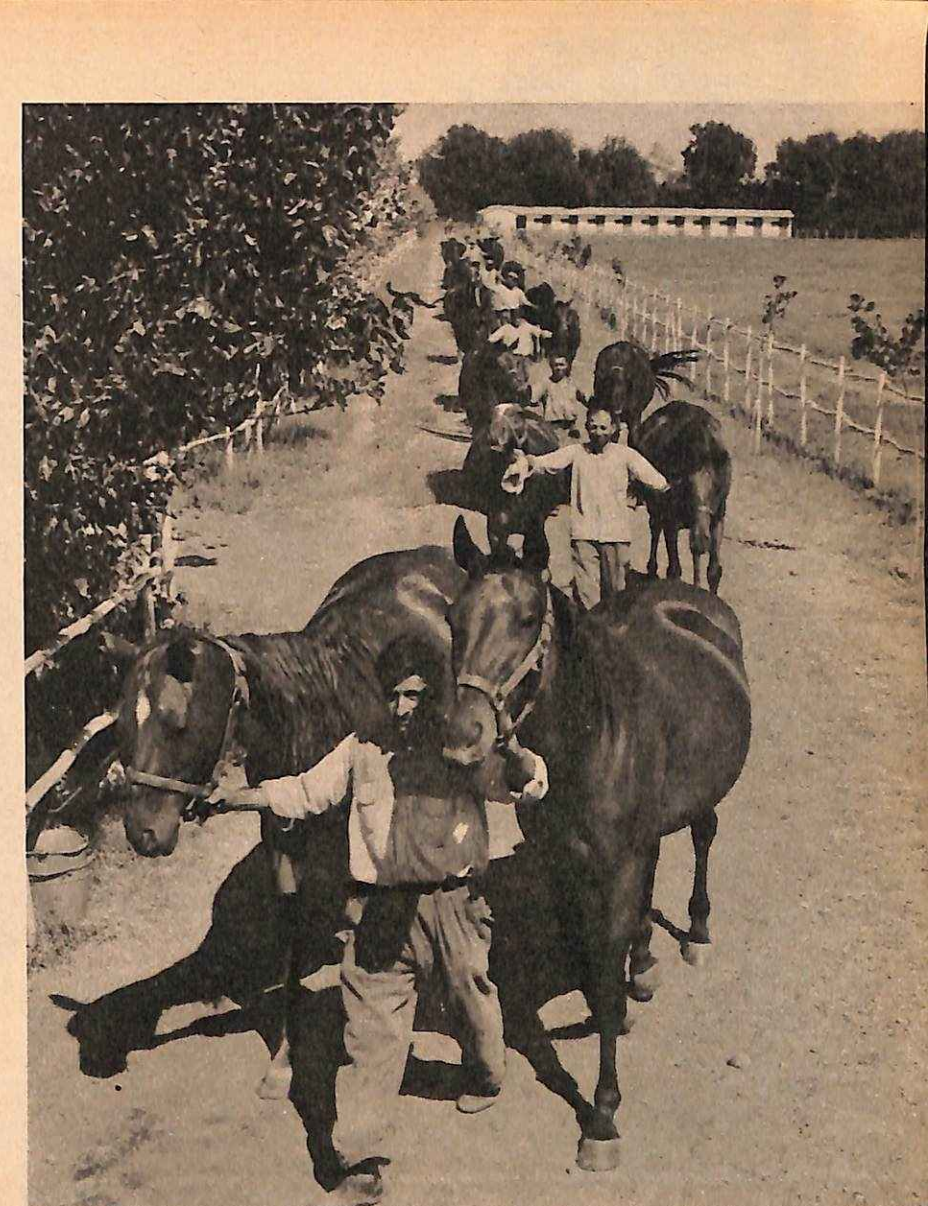
Πώς περνάει ένα άλλο πουλή τον καιρό του στην Λαζαρίνα; Έξαρτάται από την έποχή. Την άνοιξη και τις πρώτες μέρες του καλοκαιριού τα άλογα είναι όλη τη μέρα στο ύπαιθρο, τριγυρίζοντας στα διάφορα «πάντοκες» τους. Οι έγκυμοιούσες φοράδες με τα πουλάρια τους είναι δλες μαζί σε ένα «πάντοκος». Οι έγκυμοιούσες χωρίς πουλάρια, σε άλλο. Τ' άρσενικά χρονιαρικά σ' ένα τρίτο και τα θηλυκά άλλο.

Μεταξύ πέντε και δεκαοχτώ μηνών το πουλάρι θεωρείται «χρονιαρικό». Αυτήν την περίοδο δεν έγκυμνάζεται. Η προπόνηση αρχίζει μόνον αφού συμπληρώσει 18 μήνες και μεταφερθεί στην Αθήνα, όπου θα πουληθεί σε δημοπρασία.

Ο άπώτερος σκοπός της Έταιρίας είναι να προσελκύσει αγοραστής του εξωτερικού. Έτσι, χάρη στο Ιπποφορβείο της Λαζαρίνας, όχι μόνο δεν θα θγαίνει το συνάλλαγμα για την εισαγωγή καθαροαίμων, αλλά αντίθετως θα γίνεται εισροή ξένου συναλλάγματος από την πώλησή τους.

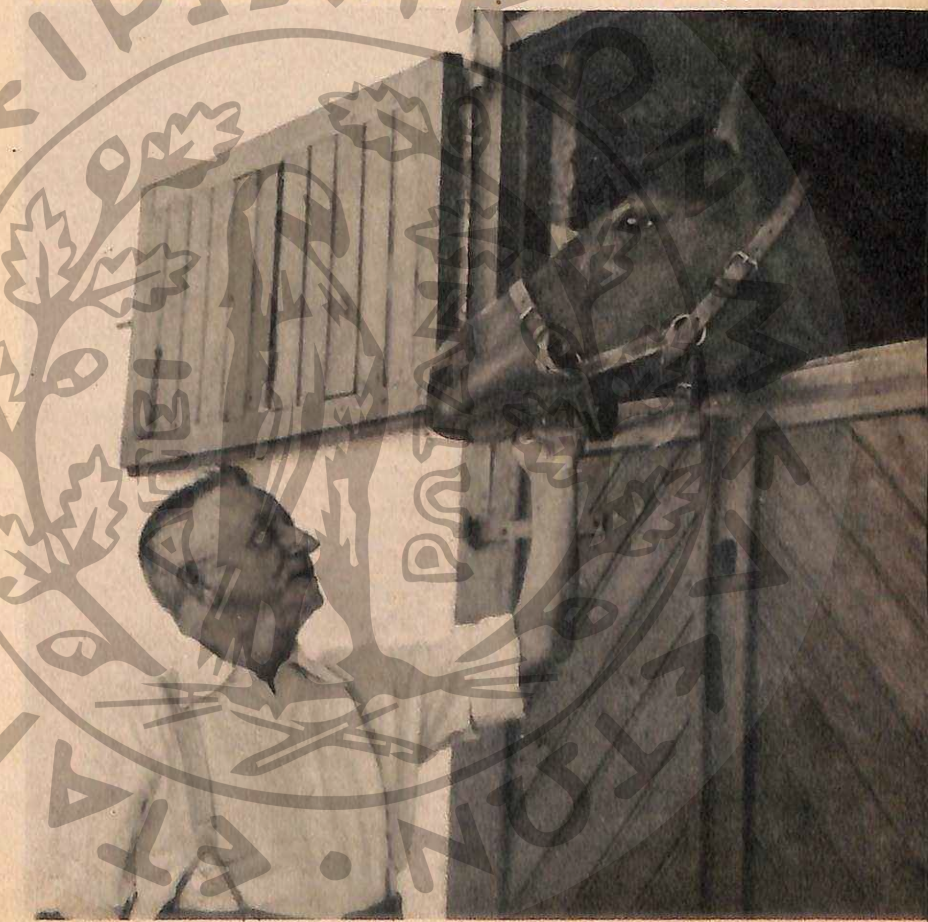
Από καθαρώς ελληνικής πλευράς, εν τούτοις, ο σπουδαιότερος σκοπός του Ιπποφορβείου της Λαζαρίνας δεν είναι μόνον η παραγωγή δρομικών ίππων, αλλά πρό πάντων η χρησιμοποίησή τους για την βελτίωση της ποιότητας των άλλων σ' όλη τη χώρα.

Γι' αυτό το σκοπό, η Έταιρία Ίπποδρομιών προσφέρει κάθε χρόνο περί τα 30 άλογα στο ύπουργείο Γεωργίας, σύμφωνα με τους όρους της ύφισταμένης συμβάσεως. Άσχετα όμως από τις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει, η Έταιρία έχει προσφέρει μέχρι σήμερα περί τις 100 φοράδες σε αγρότες, δλης της Ελλάδας, για να τις διασταυρώσουν με τα ντόπια άλογα και να λεβτιώσουν τη ράτσα.

ΘΗΛΥΚΑ «ΧΡΟΝΙΑΡΙΚΑ» πουλάρια οδηγούνται από τους σταυλίτες στα «πάντοκες», αφού πέρασαν το πρώινό τους παίζοντας στο γρασίδι.

Ο ΒΕΤΕΡΑΝΟΣ ΟΥΓΓΡΟΣ «τζόκευ» Λάϊο Μάρκο, που έκέρδισε στα Ιπποδρόμια πάνω από 300 νίκες, ανήκει στο προσωπικό του Ιπποφορβείου.

Οί "Σέρπα,, δησαυρίζουν

Μοιάζουν με άλητες, άλλ' έχουν χιλιάδες δολλαρίων στις τράπεζες

ΤΟΥ ΛΟΎΝΤ ΜΟΡΙΚΑΝ
(Άποκλειστικότης ΕΙΚΟΝΩΝ)

Μερικοί άνθρωποι με άγρια πρόσωπα και με γενική εμφάνιση μεσαιωνικών πειρατών, μπήκαν σε μια Τράπεζα της Σιγκαπούρης. Άκόμα και οι ένοπλοι φρουροί έσφισαν τα όπλα τους, παρ' όλο που λένε γι' αυτούς τους φρουρούς ότι έχουν τόσο συνηθίσει στα παράξενα θέαματα της κοσμοπολιτικής Σιγκαπούρης, ώστε δεν θ' ανοιγόκλειναν τα βλέφαρά τους ακόμα κι αν έβλεπαν να μπαίνει στην Τράπεζα ένας έλέφας...

Όλα τα μέλη της ομάδας ήταν ντυμένα όμοιωμα κ' έμοιαζαν πολύ ο ένας με τον άλλο, καθώς έστεκαν εκεί κι άκουμπουσαν χούφτες από χαρτονομίσματα στη θυρίδα των καταθέσεων της Τραπεζής. Φορούσαν στενά παντελόνια, πουκάμισα μ' ανοιχτούς γιακάδες και παλτά με ζώνες στη μέση που κρέμονταν ως κάτω στα γόνατα.

Απ' τα γιλέκα τους έβγαιναν κάτι τρομερά μαχαίρια. Τα μακρὰ μαλλιά τους ήταν πλεγμένα σε κοτσίδες γύρω απ' τα κεφάλια τους μερικοί φορούσαν μαντήλια κι άλλοι μεγάλα κόκκινα σκουλαρίκια. Παρακολουθούσαν τον υπάλληλο να μετράει τους σωρούς τα χαρτονομίσματα, ενώ πίσω τους άλλοι πελάτες, με τα μάτια γουρλωμένα απ' την έκπληξη, περίμεναν τη σειρά τους.

—Ποιοί είν' αυτοί; ρωτούσαν όλοι ψιθυριστά.

Ρώτησα κ' έγώ έναν υπάλληλο της Τραπεζής που κοιτούσε τη σκηνή.

—Σέρπα! μου είπε πίσω απ' την παλάμη του χεριού του. Όρεσίβιοι του Νεπάλ. Μήν τους πλησιάζετε πολύ, γιατί συνηθίζουν να τραβάνε τα μαχαίρια τους όταν πάει κανείς κοντά τους.

Έκανα τέσσερα βήματα προς τα πίσω...

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΙ τύποι της όρεσίβιας φυλής Σέρπα, της πατρίδος του Τένιγκ. Από πάνω: Έμπορος πολυτίμων λίθων. Ένας στοχαστικός Σέρπα. Η βραδινή προσευχή —ή φυλή είναι προληπτική και θρησκόληπτη. Ένα ωραίο πολύτιμο κολλιέ

Η όρεσίβια φυλή του Νεπάλ, φημισμένη για τους όδηγους των Ίμαλαίων, άσχολεϊται με τὸ εμπόριο κοσμημάτων καί... γιατρικῶν • Οἱ ἄνδρες ταξιδεύουν πεζῇ, ἀλλὰ καὶ με ἀεροπλάνο • Δὲν φοβοῦνται μὴν τοὺς κλέψουν γιατί χειρίζονται θαυμάσια τὸ μαχαίρι τους..

Αργότερα, αφού ένας-ένας πάτησαν τον αντίχειρά τους (άντι υπογραφής) σε θιβλιάρια καταθέσεων που αντιπροσώπευαν πολλές χιλιάδες λίρες και θγήκαν απ' την Τράπεζα, κατάρθωσα να πιάσω γνωριμία μ' αυτούς τους Σέρπα και να συνομιλήσω μαζί τους, με διερμηνέα, φυσικά.

Ήξεραν όλοι τους τον διάσημο οδηγό του σέρ Έντμοντ Χίλλαρυ στο Έβερεστ, τον Σέρπα Τένιγκ και συμφώνησαν πως ήταν «σπουδαίος άνθρωπος», αλλά μου είπαν ότι αμφισβάλουν

πολύ αν έχη στην Τράπεζα τόσα χρήματα όσα έχουν αυτοί.

—Μά τί γυρεύετε εδώ, τόσες χιλιάδες μίλλια μακριά απ' την πατρίδα σας; ρώτησα.

Ο άρχηγός της ομάδας, ένας λιγνός πενιγνάρης με αετήσια μύτη, που φαινόταν όμως 10 χρόνια νεώτερος κ' είχε δυο μέτρα μπόι, μου διηγήθηκε την ιστορία τους.

Είχαν έρθει απ' τις άνεμοδαρμένες λοφοπλαγιές της Δυτικής Βεγγάλης και του Νεπάλ, στο σημείο όπου η χώρα αυτή συνορεύει με το Θιβέτ. Έ-

φεραν μαζί τους φάρμακα, αποτελούμενα από κόκκαλα, νύχια και λίπος τίγρεως, καθώς και ξεραμένες ούρες τίγρεως, που είναι —όπως λένε— ή αποτελεσματικότερη «πανάκεια» τους. Έκαναν επίσης και αγοραπωλησίες πολυτίμων λίθων —ρουμινιδών, ζαφειριδών κλπ.— σ' όλη τη Μαλαισία.

Στις άρχές του αϊώνος, οι πρόγονοί τους είχαν κι αυτοί επιδοθῇ στο έπάγγελμα του φαρμακοποιού, αλλά κύρια άσχολία τους ήταν τὸ πολύ επικερδέστερο εμπόριο κοσμημάτων. Ξεκινούσαν απ' τα χωριουδάκια τους και ταξίδευαν πεζῇ εκατοντάδες μίλλια, απ' τῇ Βόρειο Βεγγάλῃ στο Άσάμ και τῇ Άνω Βιρμανία κι από κεί στο Σιάμ και τῇ Κάτω Βιρμανία.

Όλ' αυτά όμως —μου είπε ο Άετομύτης— έχουν αλλάξει από

καιρό. Τώρα οι μεγαλέμποροι των Σέρπα ταξιδεύουν με άεροπλάνο όπου μπορούν.

Αν και ταξιδεύουν με εϊσιτήρια πρώτης θέσεως στ' άεροπλάνο, οι Σέρπα κάνουν οικονομία πηγαίνοντας συχνά με τα πόδια από πόλη σε πόλη. Διανύουν έτσι εκατοντάδες μίλλια, και κοιμούνται εύκολάτα στο ύπαιθρο μ' όλους τους καιρούς. Τα πρόσωπά τους είναι ψημένα απ' τον ήλιο και τὸν άέρα, αλλά ή δουλειά τους τὸς άρέσει κ' έχουν δξύτατο αίσθημα τοῦ χιούμορ. Είναι όμως εύκολο νά καταλάβῃ κανείς γιατί έχουν τόσο κέφι, αφού ένας απ' αυτούς έστειλε στην πατρίδα του μιά έπιταγή 5.000 δολλαρίων.

Τα κοσμήματά τους τάχουν κρυμμένα στις χονδρές πέτρινες ζώνες τους, σά νά είναι πετραδάκια. Μοιάζουν ν' άδιαφοροῦν γιά τὴν τεράστια αξία τους.

Τὸ εἶπα αυτό στον Άετομύτη, καθώς μουδειχνε ένα ρουμίνι σαν αυγό περιστεριού, που ήταν περασμένο από ένα σπάγγο που βρίσκόταν γύρω απ' τὸ λαιμό του:

—Δὲν φοβάστε τοὺς κλέφτες; Δὲν σὰς έχουν ποτέ έπιτεθῇ κακοποιοί;

Ο Άετομύτης κ' οἱ σύντροφοί του έβαλαν τὰ γέλια, σά νάθελαν νά πουν: «Τί ανόητη έρώτηση!»

Ξαφνικά, ο Άετομύτης φώναξε μιά διαταγή κι άμέσως πεντέξη γυμνά γυαλιστερά χατζάρια θρέθηκαν γύρω απ' τὸ λαιμό μου.

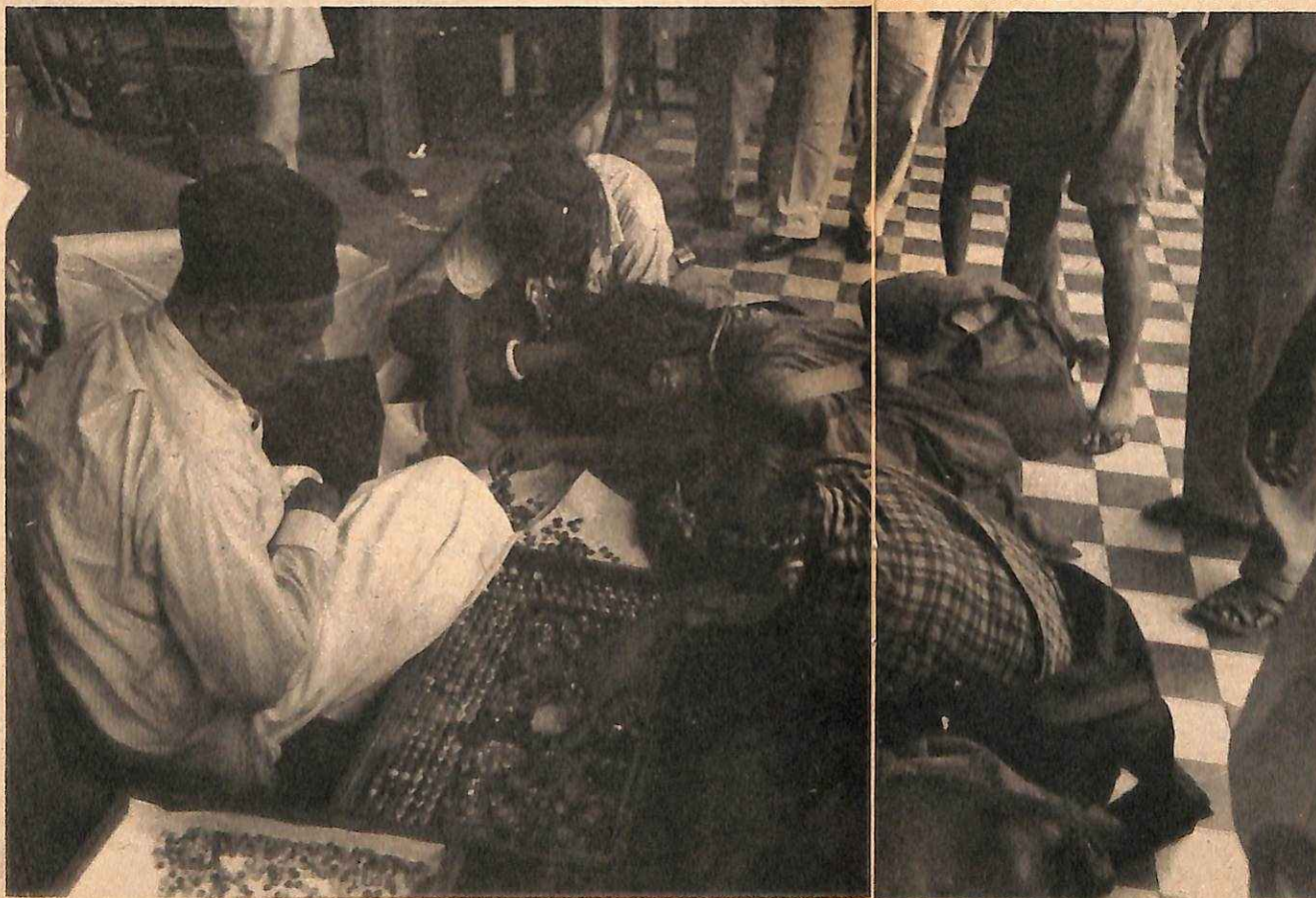
Μάλιστα, είχαμε συχνά φασαρίες, παραδέχτηκε ο άρχηγός των Σέρπα χαϊδεύοντας τὸ μαχαίρι του με πατρική στοργή. Άλλά δὲν χάσαμε ποτέ τίποτα!

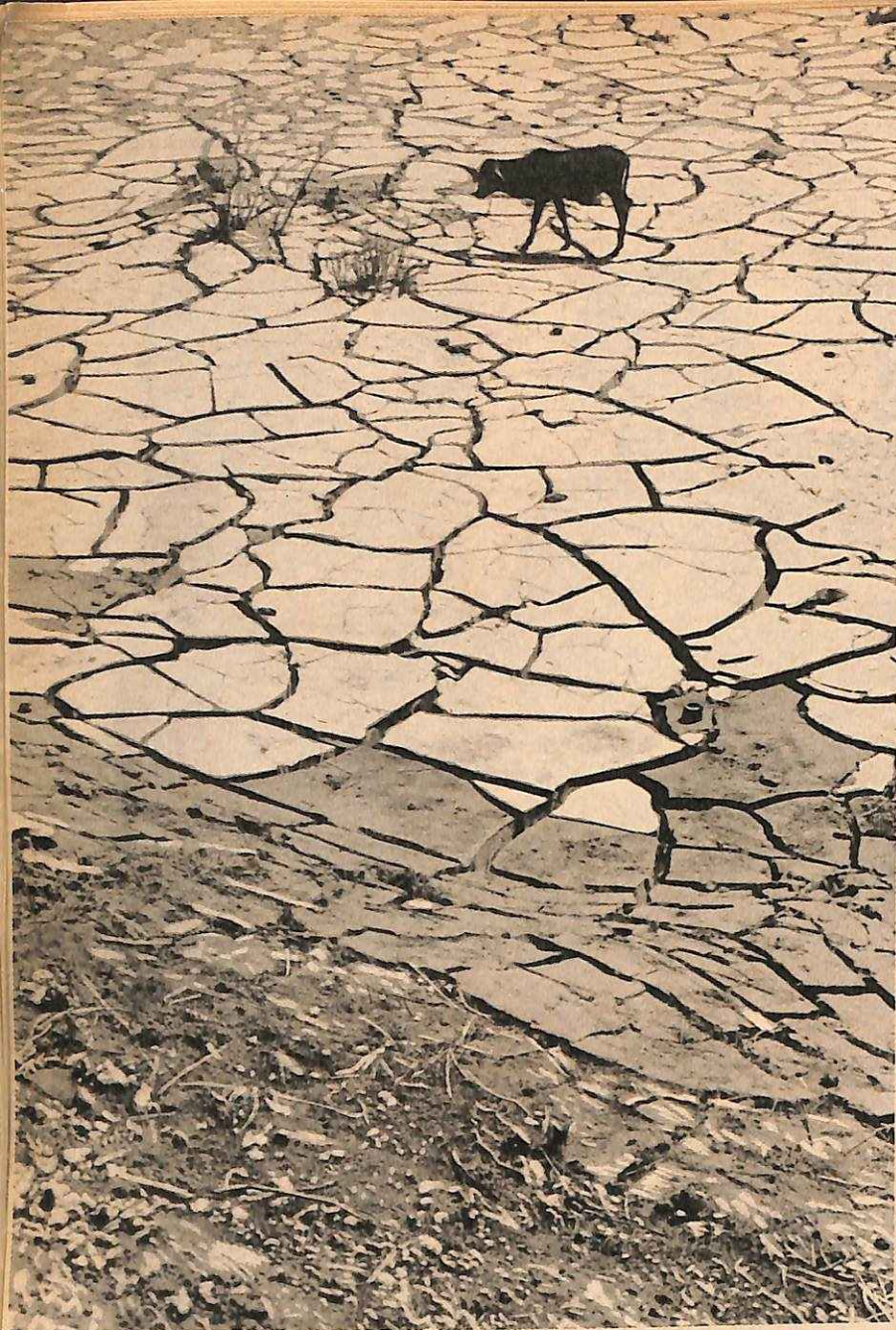
ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΣΙΓΟΥΡΕΜΕΝΑ... ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ ΜΑΣ ΜΙΑ ΜΠΥΡΑ

(Φωτ. Sam Kai Faye — Camera Press)

ΑΥΤΟΣ Ο ΣΕΡΠΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ! Έχει καταθέσει τὰ λεφτά του στην Τράπεζα, έδωσε έντολή νά στείλουν τῇ σχετική έπιταγή στο σπίτι, όπου οἱ δικοί του θ' αγοράσουν γῆ καὶ κτήνη, καὶ έκρυψε τὸ μεγάλο μαχαίρι που τὸν προστάτευε, όσο κουβαλούσε τὸ μικρὸ θησαυρὸ επάνω του. Τώρα μπορεί νά ξανακοιτάξῃ τοὺς ανθρώπους καλοπροαίρετα.

ΕΝΑΣ ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ ΠΩΛΗΤΗΣ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ, Σ' ΕΝΑ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ. ΚΑΝΕΙ ΧΡΥΣΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ...

ΜΙΑ ΑΓΕΛΑΔΑ ΠΕΡΙΠΛΑΝΙΕΤΑΙ ΔΙΣΚΟΠΑ ΣΤΙΣ ΑΓΟΝΕΣ ΕΚΤΑΣΕΙΣ

** Ήταν κάποτε εύφορη κοιλάδα...*

Είναι ώρα η γη λής άσπορνώσεως

Όταν πέφτη καμιά θεομηνία στη γη και ο άνθρωπος νιώδη αδύνατος μπροστά στην καταφορά των στοιχείων της φύσεως —δεν είναι λίγοι εκείνοι που θυμούνται τους απλούς, αλλά μεσιούς από πείρα και σοφία, μύθους της Παλαιάς Διαθήκης και της Έλληνικής Μυθολογίας. Ποιός δεν αναλογίζεται τον Πύργο της Βαβέλ; Τους ανθρώπους που θέλησαν να φτάσουν το Θέο; Έχασαν τη γλώσσα τους για να μη μπορούν να συνεννοηθούν; Και ποιός μπορεί να ξεχάσει τις γνώμες του Πλάτωνα, στο «Συμπόσιον», ότι τάχα ο άνθρωπος, πολύ παλιά, ήταν μια ώλοκληρωμένη μονάδα, με δυο κεφάλια, τέσσερα πόδια κλπ., και ότι έτσι θάφτανε στο κοινόφύγετο των θεών, στον Όλυμπο, αν δεν προλάβαινε ο Δίας να τον κόψει στη μέση και να τον

έξαναγκάσει να αναζητά με αγωνία τον χαμένο, μισό του εαυτό;... Και σήμερα ακόμα, όπως στην εποχή του Αδάμ, η ζωή δεν ξεφυγε από τον νόμο του ιδρώτος και του αίματος. Και η πάλη με τα στοιχεία —από όλες τις εφευρέσεις και τους επιστημονικούς θριάμβους— παραμένει το ίδιο πρωτόγονη και άηλες. Νά, παραδειγματός χάριν, η περιοχή Σίνι του Πακιστάν που έδω και λίγα χρόνια ήταν μια εύφορη, ειδυλλιακή κοιλάδα, ενώ σήμερα οι άπινες του «σκληρού» ήλιου και το άλατι που περιείχε την μετέβαλαν σε μια άνοδη έρημο, κατάξερη, χωρίς ίχνος ζωής.

Οι πρόγονοί μας έλεγαν: «Τί βρέχει ο ουρανός και δεν το καταπίνει η γη;»

Και τί δεν βρέχει! ■ ■ ■

Κάθε μέρα, μας λέει μια στατιστική έρευνα των Ήν. Έθνών, ο πληθυσμός της γης αυξάνει κατά 100.000 ψυχές. Έκατό χιλιάδες καινούργια στόματα ζητούν φαγητό. Κάθε μέρα όμως πεθαίνουν άνθρωποι από την πείνα. Κάθε μέρα πάλι πετιούνται χιλιάδες χιλιάδων τόννοι τροφών. Κάθε μέρα οι ειδικοί πονοκεφαλιάζουν για τη διάθεση των γεωργικών πλεονασμάτων της χώρας των —ενώ άλλοι ειδικοί, σε άλλες χώρες, πονοκεφαλιάζουν για να βρουν τον τρόπο να αγοράσουν τρόφιμα για τον λαό τους. Η εικόνα αυτή γίνεται ακόμα πιο δραματική, αν αναλογισθούμε τα προβλήματα της κυμαινόμενης έσοδείας —τον ένα χρόνο οι αγρότες καταστρέφονται από τις χαμηλές τιμές που προκαλεί η μεγάλη έσοδεία, τον άλλο πάλι καταστρέφονται γιατί η έσοδεία είναι πολύ μικρή...

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΠΑΝΑΚΕΙΑ

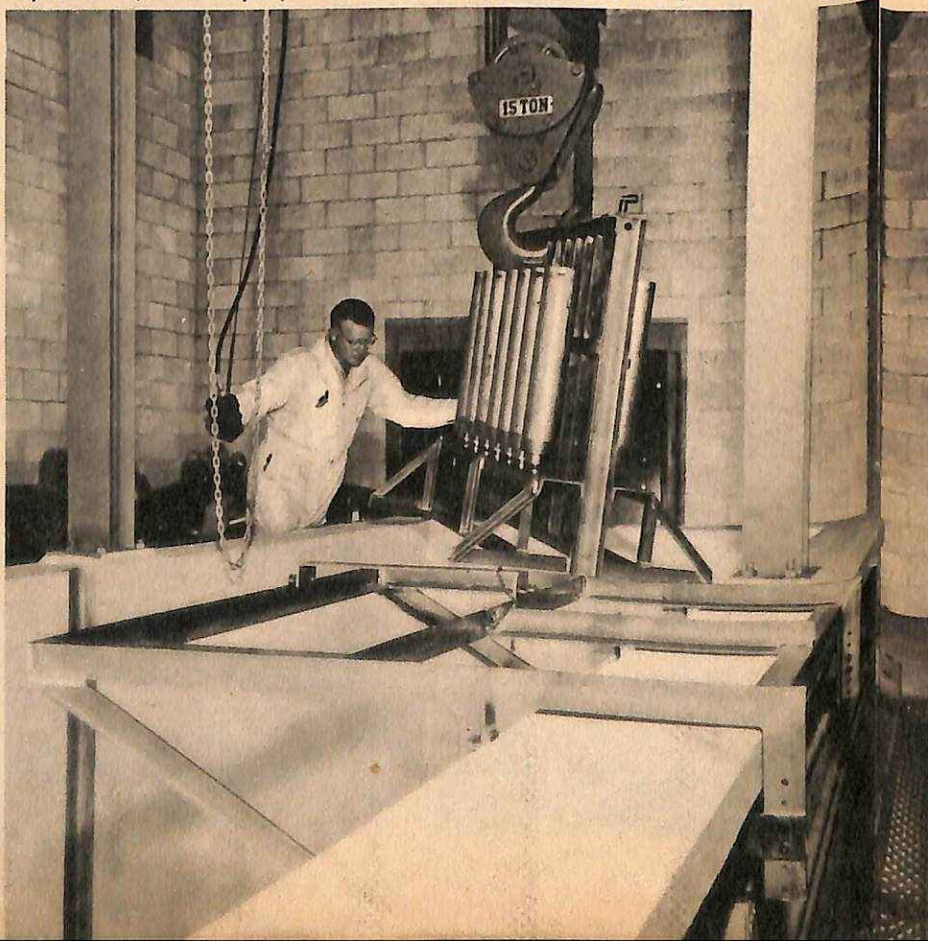
Τα προβλήματα αυτά δεν είναι καινούργια. Ύπάρχαν σχεδόν από τότε που υπάρχει το ανθρώπινο γένος. Καινούργια όμως είναι η «πανάκεια», που περιμένουμε να λύση όλα μας τα προβλήματα, από τον πονόδοτο μέχρι το ταξίδι στον Άρη: Η χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας.

Τα αποτελέσματα που έχουν επιτευχθεί από τους επιστήμονες μέχρι στιγμής, έχουν αποδείξει δύο πράγματα: «Ότι τα δασκηνήρια που προκαλούν την σήψη καταστρέφονται από την ατομική ακτινοβολία και ότι τα τρόφιμα δεν διατηρούν την ραδιενέργεια, με την οποία έχουν έμποτισθεί. Για να φθάσουν στα δύο αυτά θετικά συμπεράσματα, χιλιάδες επιστήμονες εργάζονται εδώ και πέντε χρόνια αποκλειστικά σ' αυτόν τον τομέα των έρευνών, και έχουν ξοδέψει εκατομμύρια δολάρια. Μία όμως επιστημόνων, για να αποδείξει ότι πράγματι τα ραδιενεργά τρόφιμα είναι άβλαβη στον άνθρωπο, έκανε το ήρωικό πείραμα να δοκιμάσει ένα «ραδιενεργό» γεύμα, χωρίς κανένα κακό αποτέλεσμα, εκτός από την άηδία που αισθανθήκαν οι γευματίσσαντες από την φρικώδη γεύση των τροφίμων.

Η «ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟΣ» ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Έτσι απέδειχθη θεωρητικώς και πρακτικώς ότι η ατομική ενέργεια είναι πράγματι η «πανάκεια» που περιμέναν όλοι σ' αυτόν τον τομέα. Χρησιμοποιώντας μια δόση ραδιενέργειας, τα τρόφιμα μπορούν να διατηρηθούν για μέρες, εβδομάδες, μήνες και χρόνια, χωρίς ιδιαίτερη περιποίηση, χωρίς ψύξη, και να μένουν τελείως φρέσκα. Τα φρούτα δεν σκουληκιάζουν, οι πατάτες δεν θλαστύνουν, το κρασί δεν ξυνίζει, το γάλα δεν κόβει. Αγοράζετε ένα αυγό σήμερα και το τρώτε το 1960, χωρίς να εισθε Κινέζος, και το ροκφόρ στο τραπέζι σας δεν θα κόβη δόλτες, γιατί τα σκουλήκια του δεν θα υπάρχουν πιά. Όλα αυτά τα ωραία και θαυμάσια πράγματα θα συμβούν εάν τυχόν έχετε χάσει

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ Ν' ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΘΟΥΝ μεγάλες ποσότητες τροφίμων, χρησιμοποιείται το τεράστιο αυτό μηχάνημα, εντός του οποίου τα τρόφιμα λαμβάνουν την απαιτούμενη ποσότητα ραδιενέργειας εντός δευτερολέπτων.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΘΑ ΤΡΩΜΕ ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ;

Τα ραδιενεργά τρόφιμα δα εξασφαλίσουν τον έπισιτισμό της αυξανόμενης ανθρωπότητας

την αίσθηση της όσφρήσεως και της γεύσεως. Γιατί τα «ραδιενεργά» τρόφιμα βρωμούν... προς το παρόν!

Η ΜΥΡΩΔΙΑ — ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Πραγματικά, το μεγάλο πρόβλημα έγκειται ακριβώς στην όσμή. Το γάλα, παραδείγματος χάριν, μυρίζει θειάφι. Δεν έχει μόνον χάσει τίποτα από την ά'ια του —οι θερμίδες, οι βιταμίνες, οι πρωτεΐνες του μένουν αμετάβλητες, —αλλά μυρίζει θειάφι. Τα αυγά άποκτούν μια γεύση πικρή, ενώ το βούτυρο σβολιάζει και μυρίζει υπερβολικά. Οι επιστήμονες υποθέτουν ότι αυτό εξαρτάται από την μικρή ή μεγάλη δόση ραδιενέργειας από την οποία περνούν τα τρόφιμα, και ότι σύντομα θα ανακαλύψουν το κλειδί που θα τους επιτρέψει να καταπολεμήσουν και αυτό το μειονέκτημα. Πράγματι, μετά από σύντομες προσπάθειες επέτυχαν να περάσουν ψωμί από τα είδικα μηχανήματα ραδιενέργειας και, όταν το δοκίμασαν, να έχη διατηρήσει την ουσία του ψωμιού... Το ίδιο, με σχετική επιτυχία, συμβαίνει και με το κρέας, τα πουλερικά, τα ψάρια, τα καρόττα, τις πατάτες και αρκετά φρούτα.

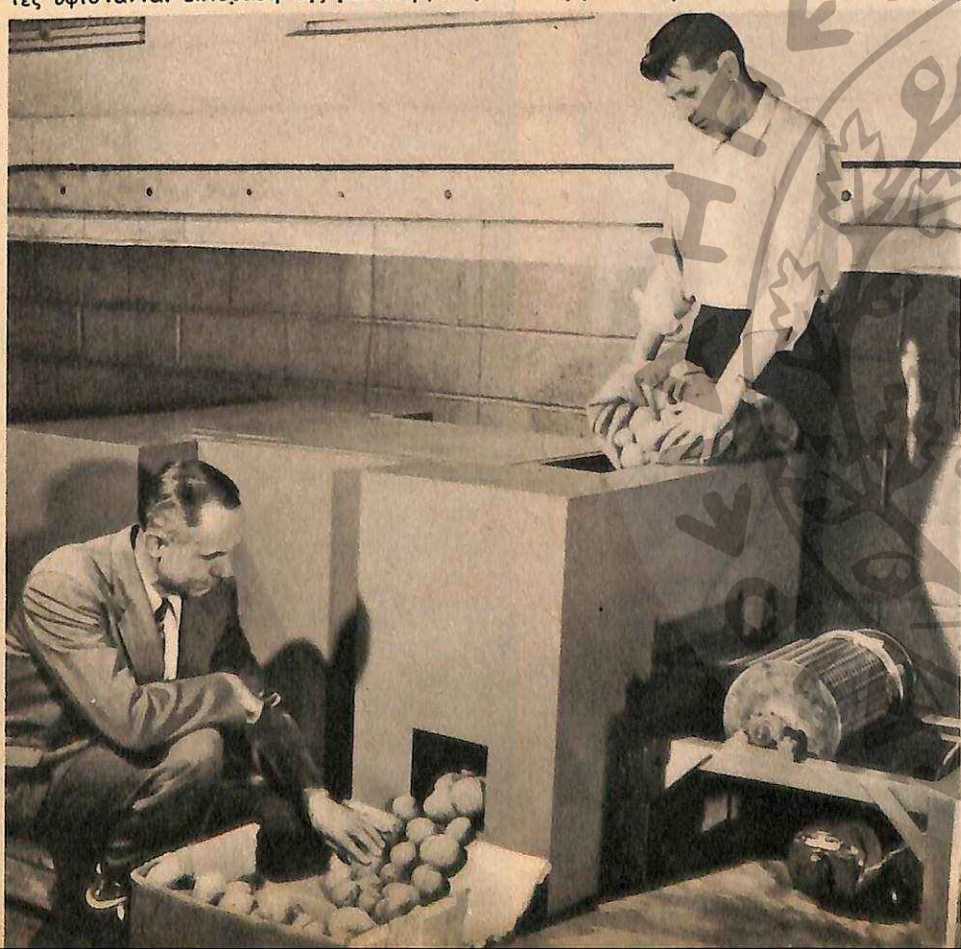
Τόσο μεγάλη είναι η πεποίθησή τους ότι δεν θα τους ξεφύγει το μυστικό και ότι μέχρι το 1958 θα έχη λυθεί κάθε σχετικό πρόβλημα, ώστε κτίζεται ήδη ένα εργοστάσιο άποστείρωσεως των τροφίμων με ατομική ενέργεια, το οποίο θα είναι έτοιμο προς λειτουργία το 1958 στο Όχάιο των Ηνωμένων Πολιτειών, με δυνατότητα άποστείρωσεως 1.000 τόννων τροφίμων μηνιαίως. Φυσικά, εάν επιτύχη η ριψοκίνδυνη αυτή επιχείρηση, θα ιδρυθούν και άλλα, πολύ μεγαλύτερα, μέσα σε λίγα χρόνια.

Αυτό το ρόδινο μέλλον προδικάζουν οι επιστήμονες για τον έπισιτισμό της ανθρωπότητας. Θα έρθη, λένε, η εποχή, που τίποτα δεν θα χαλά, τίποτα δεν θα πετιέται. Όλος ο κόσμος θα τρώη κάθε μέρα μπιφτέκι, έστω και αν αυτό προέρχεται από ζωοσφαγμένο πρό τριακονταετίας. "Αν μάλιστα σ' αυτά όλα προστεθι το γεγονός ότι με την ατομική ενέργεια δημιουργούνται ήδη νέες ποιότητες και ποικιλίες φυτών και τροφίμων, συνήθως τριπλάσιες σε μέγεθος από τα σημερινά, τότε, κατά τους έπιστήμονες πάντοτε, η εύτυχία του ανθρώπινου γένους θα πρέπει να είναι τουλάχιστον τριπλάσια από την σημερινή. ■ ■ ■

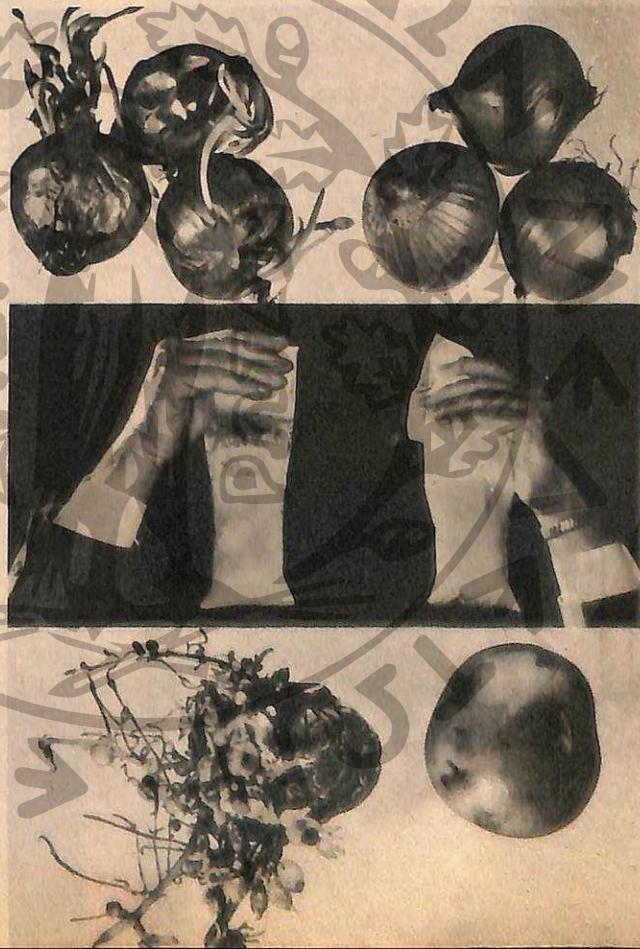

ΟΙ ΔΥΟ ΑΥΤΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ χρησιμοποιούνται ως πειραματόζωα από τους είδικούς Άμερικανούς επιστήμονες. Το ραδιενεργόν τους γεύμα δεν τους άπαγοητεύει. Κανείς όμως δεν μπορεί να προδικάση τις συνέπειές του...

ΔΕΝ ΣΑΣ ΘΥΜΙΖΕΙ ή φωτογραφία αυτή το ανέκδοτο της μηχανής, που από την μία μπαίνουν γουρούνια και από την άλλη βγαίνουν έτοιμα λουκάνικα; Μόνον που οι πατάτες ύφισταται επίδραση της ραδιενέργειας και άμφιβάλλουμε αν θα είναι νόστιμες.

ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ, ΑΛΕΥΡΙ, ΠΑΤΑΤΕΣ που έμειναν έφτά μήνες σε μια άποθήκη (άριστερά) σε σύγκριση με τα ίδια τρόφιμα, που ύπέστησαν την ραδιενεργό επίδραση (δεξιά).

Θαυτὸ νὰ εἶδῃς κομψὸν ὅσον ἓνα μάθημα

Ο ΚΛΙΦΤΟΝ ΓΟΥΕΜΠ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑΣ ΤΟΥ

Έχω ένα τρόπο νὰ δάξω τὰ ρούχα μου πού φαντάζουν ὥραια ἀπάνω μου. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλιώτικα. Εἶναι ἓνα θεῖο δῶρο.

Τάδε ἔφη... «Ὑπὲρ τῆς Νάυλου» — ὁ γνωστός κινηματογραφικὸς ἀστὴρ Κλίφτον Γουέμπ.

Κάθε χρόνο, τὸν τελευταῖο καιρὸ, ὁ δημοφιλὴς Ἀμερικανὸς ἡθοιοὶδὸς συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν δέκα κομψότερα ντυμένων ἀνδρῶν τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ τὴν εὐκαιρία λοιπὸν τῆς παρουσίας του στὴν Ἀθήνα, ζητήσαμε τὸν Κλίφτον Γουέμπ νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὰ μυστικά του. Πῶς τὰ καταφέρνει; Τί κανόνες ἀκολουθεῖ;

«Δὲν ἀκολουθῶ κανένα κανόνα, μᾶς ἀπάντᾳ μὲ τὴν ὁξεία φωνή του πού συγκινεῖ ἑκατομμύρια φίλους τῆς τέχνης του. Ἴσως πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι τὸ καλὸ μου γούστο εἶναι πηγαῖο — ἂν καὶ θὰ φανῇ πολὺ ἐγωϊστικὸ πού τὸ λέω μόνος μου. Ὡπως καὶ νᾶναι, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ ἐκφρασθῶ».

Ἄν καὶ δὲν παύει νὰ μᾶς θυμίζει τὴν ἐπιτυχία τοῦ ντυσιματός του, τὸ βρίσκει ἐξαιρετικὰ δύσκολο νὰ τὴν ἐξηγήσῃ συνοπτικὰ. Προσπαθεῖ, ὡστόσο, νὰ τὴν ἀναλύσῃ ὑπογραμμίζοντας μερικὰ πράγματα πού κάνει καὶ μερικὰ πού δὲν κάνει. Τὰ ἀναφέρουμε πρὶο κάτω. Στὸ μεταξύ, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀντρες ὀνειρεύονται νὰ γίνουν οἱ «Ὡραῖοι Μπρούμελ» ὡς ἀποτυπῶσουν τὰ λόγια του.

Ὁ Γουέμπ ἀποκαλύπτει ὅτι προσπαθεῖ πάντα νὰ φαίνεται φυσικὸς, ὅτι ρούχα κι ἂν φορᾷ. Ἀδιάφορος, νὰ μὴν προσέχῃ τὸν ἑαυτὸ του. Ἐνα

φράκο πρέπει νὰ φοριέται μὲ τὸ ἴδιο ὕψος πού φορᾷ κανεὶς τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς, λέει. Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο.

Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ φανταχτερὲς γραβάτες πού ἔχουν ἐπάνω τους ζωγραφισμένες γυναικὲς. Μιλώντας γενικὰ γιὰ τὶς γραβάτες παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ κακοῦ γούστου εἶναι ἓνα μαντήλι τῆς τσέπης ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὴν γραβάτα.

Διαλέγει μὲ πολλὴ προσοχὴ τὰ χρώματα τῶν διαφόρων ἀντικειμένων πού ἀπαρτίζουν τὸ σύνολο τῆς ἐμφανισέως του. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ταιριάζουν μετὰξὺ τους, εἶναι ἀπαραίτητο ὅμως νὰ εἶναι τῆς «ἰδίας οἰκογενείας». Παραδείγματος χάριν, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ φοροῦσε πράσινη γραβάτα μὲ θαλασσὶ ποικιλία. Ἄλλωστε, τὸ πράσινο τοῦ προκαλεῖ... ἀλλεργία: δὲν τοῦ πᾶει στὸ πρόσωπο. (Τὰ ἀγαπημένα του χρώματα εἶναι τὸ σταχτί, τὸ θαλασσὶ καὶ τὸ καφέ).

Τὰ ρούχα ἐξαρτῶνται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὸν τύπο τοῦ ἀνδρὸς πού τὰ φορᾷ: ἓνας λεπτὸς μπορεῖ νὰ φορᾷ ἀνοιχτόχρωμα, ὅχι ὅμως κ' ἕνας εὐραφής. Θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του εὐτυχὴ πού εἶναι λεπτός. «Οἱ ράφτες προτιμοῦν τοὺς λεπτούς ἀπὸ τοὺς ἀθλητικούς τύπους».

Ἐνα πράγμα δὲν κάνει ποτέ: δὲν ἀγοράζει ρούχα στὴν Ἀμερικὴ. Παραγγέλλει ὅλα του τὰ ρούχα στὸ ἐξωτερικόν. Κατὰ τὴ γνώμη του, οἱ ράφτες τῆς Ρώμης εἶναι οἱ καλύτεροι. Ἀλλὰ θέ-

λουν συνεχὴ παρακολούθηση. Ἀλλίως μποροῦν νὰ σοὺ κάνουν τὰ παντελόνια μὲ πολὺ στενὰ ρεδέρ καὶ τὰ σακκάκια πολὺ ἐφαρμοστὰ στὴ μέση. Πάντως, οἱ ράφτες τῆς Ρώμης εἶναι δολικώτατοι...

Γιὰ τὰ ἀμερικάνικα ρούχα, ὁ Κλίφτον Γουέμπ μᾶς διηγήθηκε τὸ ἀνέκδοτο ἐνὸς χαριτωμένου, ἀθλητικοῦ νεαροῦ ἡθοιοῦ μὲ τὸν ὅποιο συμπρωταγωνιστοῦσε σὲ μιὰ ταινία:

«Τὴν πρώτη μέρα πού ἦρθε στὸ στούντιο, λέει ὁ Γουέμπ, φοροῦσε μιὰ ἀπὸ κείνες τὶς «μπόλικες» ἀμερικάνικες φορεσιές, καμωμένη ἀπὸ ἓνα ράφτη τῆς Καλιφορνίας. Μοῦρριξε ἓνα βλέμμα, ἔπειτα κοίταξε τὸν ἑαυτὸ του καὶ εἶπε:

—Τί διάολο συμβαίνει μὲ τὰ ρούχια μου; —Ἄν πραγματικὰ θέλετε νὰ μάθετε, τοῦ εἶπα, δὲν εἶναι τὰ ρούχα ἐνὸς καθὼς πρέπει κυρίου.

»Πήγαμε μαζὶ στὸ ράφτη τοῦ καὶ τοῦ εἶπα: «Βγάλε αὐτὲς τὶς βάτες» οἱ ὅμοι τοῦ εἶναι ἀρκετὰ φαρδεῖς. Πᾶρε ἓνα μέτρο καὶ βρές πού εἶναι ὁ ἀφαλός του: ἐκεῖ θὰ κάνῃς τὴ μέση του. Καὶ τὸ σακκάκι γιατί εἶναι τόσο μακρύ; Πρέπει νὰ σκεπάξῃ, ὅχι νὰ ὑπερβαίνει ἓνα σημεῖο». Τὴν ἄλλη φορὰ πού ἦρθε ὁ φίλος μας στὸ στούντιο, ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος».

Διαβάζοντας αὐτὲς τὶς γραμμὲς μπορεῖ νὰ σχηματίσετε τὴ γνώμη ὅτι ὁ Κλίφτον Γουέμπ εἶναι πολὺ συλητηρικός στὸ ντύσιμό του. Κι ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Συνεχῶς δοκιμάζει κατὰ καινούργιο. Ἦταν ὁ πρῶτος ἀντρας πού φόρε-

σε μπερὲ στὴν Ἀμερικὴ. Ὁ πρῶτος πού ἔβαλε ἓνα πελώριο κόκκινο γαυροφάλλο στὸ φράκο — ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ιδέα τὴν εἰσήγαγε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε ἴσῃ μετὰ τὸν πρῶτο Παγκόσμιο πόλεμο.

«Πάντα ρισκοκινδυνεύω, λέει, ἀλλὰ πάντα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, διατηρῶ τὸ καλὸ μου γούστο».

Τὴν ὥρα τῆς συνεντεύξεως φοροῦσε ἓνα ἀνοιχτὸ γκρι καλοκαιρινὸ κοστούμι, ἓνα «ἄζουρ» ποικιλία καὶ ἀσπρὴ γραβάτα, μὲ ἀσπρὲς κάλτσες καὶ μαύρα παπούτσια. Μ' αὐτὴ τὴ φορεσιὰ θὰ ἐμφανισθῇ στὴν ταινία τῆς «Τουέντιθ Σέντσουρι Φόξ» «Τὸ παιδί καὶ τὸ δελφίνι» πού τὸ γύρισμά της συνεχίζεται στὴν Ἑλλάδα. Στὴν ταινία αὐτὴ παίξει τὸν ρόλο ἐνὸς δισεκατομμυριοῦ κοσμοπολίτη πού κάνει συλλογὴ ἀντικειμένων τέχνης.

Ξεκουμπώνοντας τὸ σακκάκι τοῦ ἄφησε νὰ φανῇ μιὰ πολὺ φαρδεῖα θαλασσιά, πάνινη ζώνη, μὲ τριπλὸ κούμπωμα ἀπὸ μπρούντζο.

«Τὴ βρῆκα τελευταῖα στὸ Μπίαρτζ, μᾶς λέει. Μοῦ ἄρεσε. Θὰ τὴν πάρω, εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου, κι ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ».

Σ' ὁποιοδήποτε ἄλλον αὐτὴ ἡ ζώνη θὰ φαίνεταν ἀνόητη. Ἀλλ' ὁ Κλίφτον Γουέμπ τὴν φοροῦσε μὲ ἀέρα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ «μαίτρ» τῆς κομψότητος. Κι αὐτὰ λίγα ἀπὸ τὰ μυστικά του.

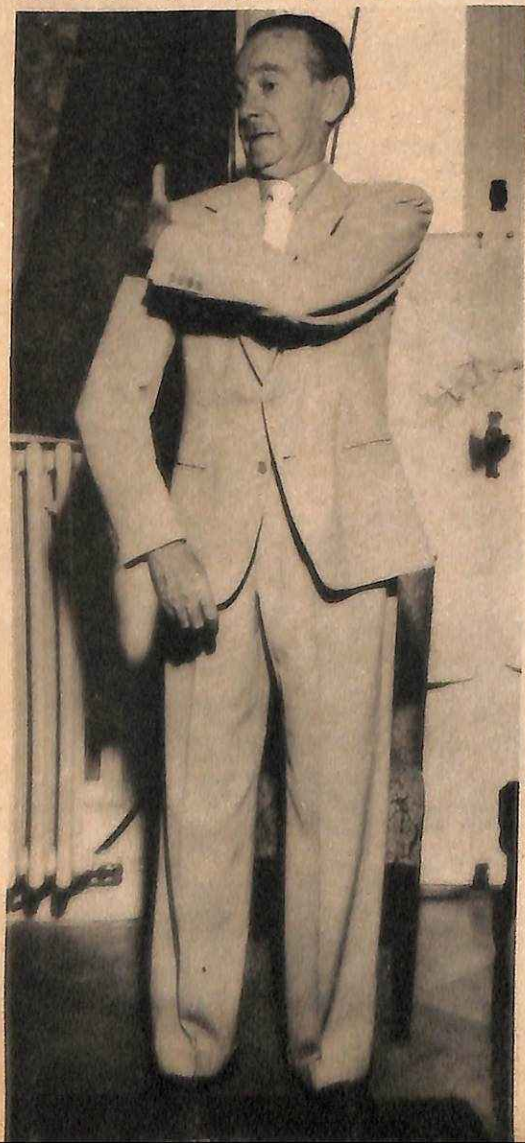

«ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΦΑΝΤΑΖΟΥΝ ΩΡΑΙΑ ΕΠΑΝΩ ΜΟΥ. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλιώτικα!», λέει ὁ Κλίφτον Γουέμπ, πού μιλάει μὲ χιούμορ γιὰ τὴν ἀνδρική κομψότητα. Δὲν εἶναι, νομίζουμε, δύσκολο νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς «τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές» μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού θὰ εἶδῃ στὸν διάσημο αὐτὸν ἡθοιοῖδον...

(Ἀποκλειστικότης ΕΙΚΟΝΩΝ)

Κείμενο καὶ φωτογραφίες ΒΑΣΟΥ ΜΙΓΚΟΥ

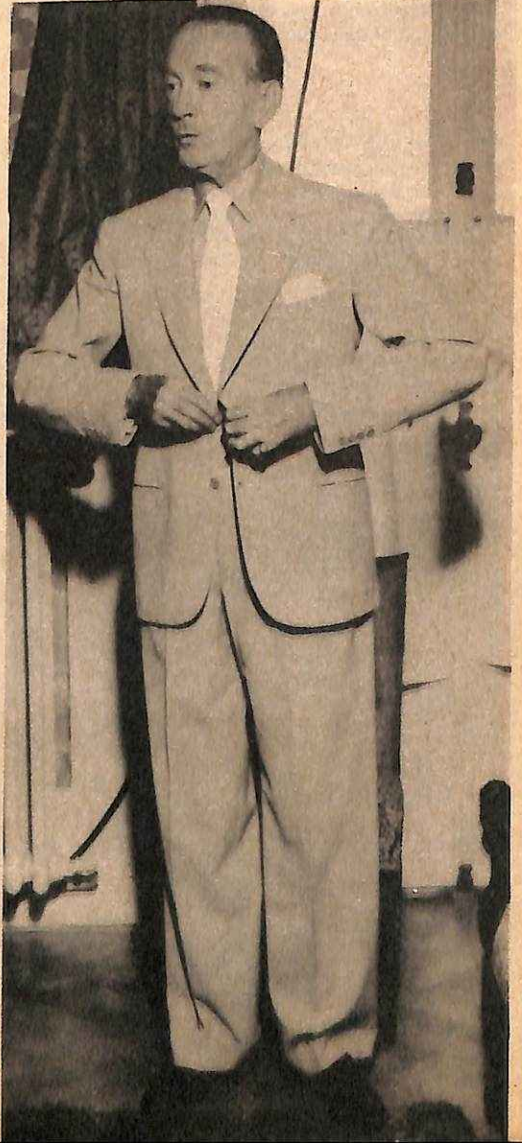
ΜΗ ΒΑΖΕΤΕ χοντρές βάτες στοὺς ὤμους σας...

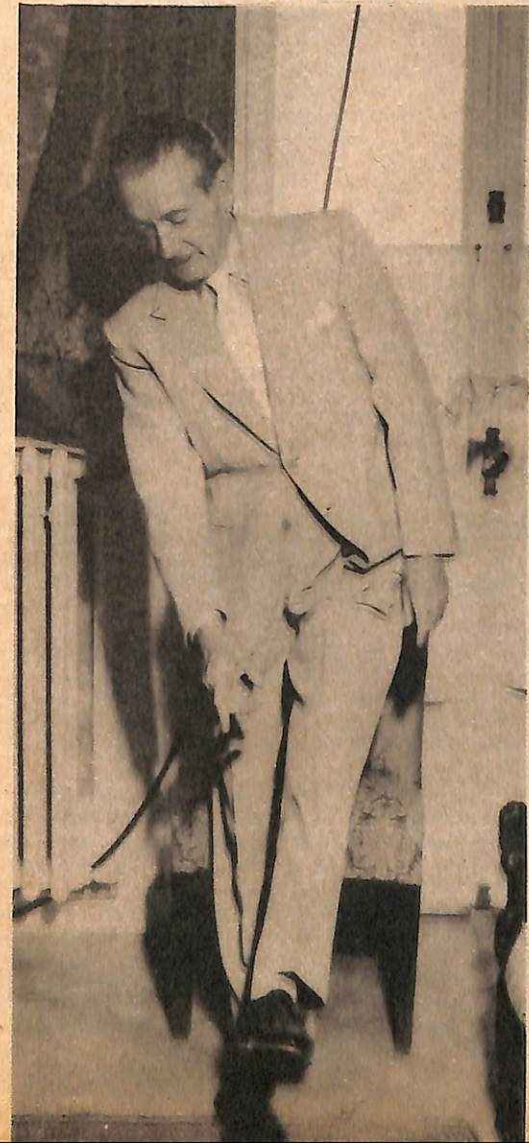
ΚΑΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ τὰ μακρὰ σακκάκια...

Η ΜΕΣΗ βρίσκεται ἀκριβῶς στὸν ἀφαλόν...

ΤΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ νὰ μὴ πολυστενεύουν κάτω...

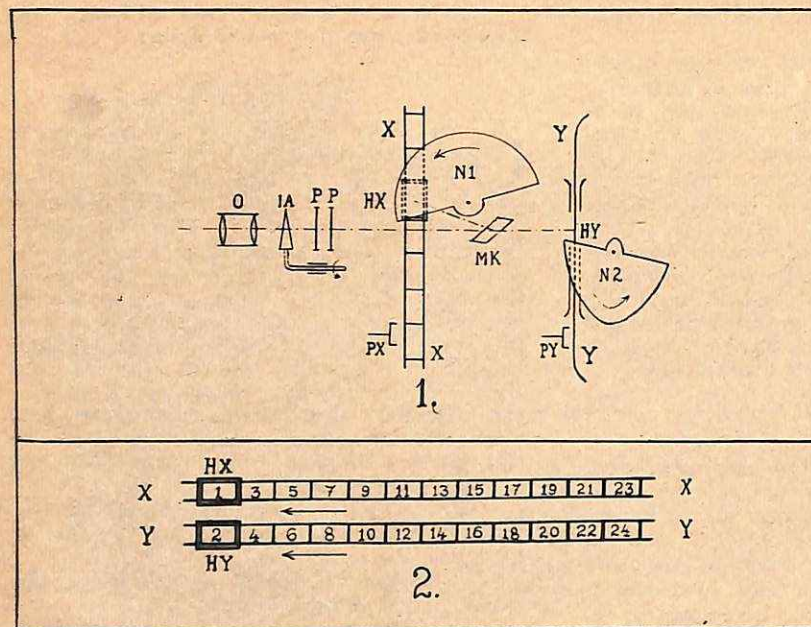

ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ, ὅχι πολὺ φανταχτερὲς γραβάτες...

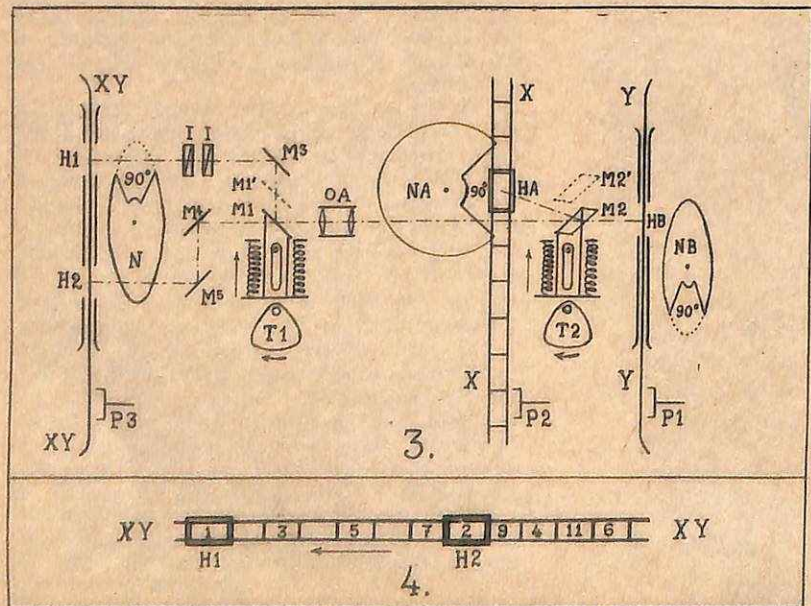
ΚΑΙ ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ τὶς χτυπητὲς πρωτοτυπίες...

ΣΧΗΜΑ 1: 'Η μηχανή λήψεως του «σινεβίζιον». Ο = φακός. ΙΑ = λεπτό κυκλικό πρίσμα, με το οποίο επιτυγχάνεται ο καθορισμός της διαδοχής των εικόνων επί των δύο ταινιών. Το πρίσμα αυτό, αφού σημειώση στα πρώτα «καρρέ» την σειρά διαδοχής, αποσύρεται αυτόματα εκτός του οπτικού άξονος του φακού. ΡΡ = δυο πολωτικά επίπεδα, από γυαλί ή άλλη διαφανή ύλη, για την μεταβολή της φωτεινότητας της λήψεως. Χ και Υ = οι δυο ταινίες λήψεως. ΡΧ και ΡΥ = άγκιστρα για την μετακίνηση κάθε ταινίας. ΗΧ και ΗΥ = θυρίδες πίσω από τις οποίες διέρχονται οι δυο ταινίες λήψεως. ΜΚ = κάτοπτρο ή κυδικό πρίσμα διχασμού της λήψεως. Μ1 και Μ2 — περιστρεφόμενοι έμφρακτήρες που επιτρέπουν μία εικόνα να τυπώνεται στην πρώτη ταινία και μία στην δεύτερη. ΣΧΗΜΑ 2: Υ και Χ = οι δυο ταινίες με τις περιττού αριθμού εικόνες ή μια και τις άρτιου αριθμού εικόνες ή άλλη. 'Η ίδια είναι άλλη.

ΣΧΗΜΑ 3: 'Η ειδική τυπωτική μηχανή. ΧΥ = ή ταινία που τυπώνεται με τις εικόνες των δυο ταινιών λήψεως (Χ και Υ). Η1 και Η2 = θυρίδες, μέσω των οποίων προβάλλονται οι εικόνες στην ταινία ΧΥ. Ρ3 = άγκιστρο, που κινεί την ταινία. Ν = περιστρεφόμενος έμφρακτήρας, που επιτρέπει να προβάλλεται μία εικόνα από την θυρίδα Η1 και άλλη εικόνα από την θυρίδα Η2. Ι και Ι' = κυκλικά πρίσματα, τα οποία υποδοθούν να προβληθώ ή εικόνα άκριδώς στην θυρίδα Η1. Μ1, Μ3, Μ4, Μ5 = κάτοπτρα, με τα οποία επιτυγχάνεται η παγία ή φωτεινή δέσμη, ή προβολή δηλαδή, άλλοτε στην θυρίδα Η1 και άλλοτε στην θυρίδα Η2. Μ1' = θέση, όπου πηγαινει το κάτοπτρο Μ1. ΟΑ = φακός. ΝΑ και ΝΒ = περιστρεφόμενοι έμφρακτήρες, που επιτρέπουν να προβάλλεται με τον φακό ΟΑ ΧΥ την μία φορά εικόνα της ταινίας Χ και την άλλη εικόνα της ταινίας Υ. Ρ1 και Ρ2 = άγκιστρα για την μετακίνηση των ταινιών. ΗΑ και ΗΒ = θυρίδες, μέσω των οποίων προβάλλονται οι εικόνες των αντίστοιχων ταινιών. Μ2 = κάτοπτρο, που επιτρέπει να προβάλλεται με τον φακό ΟΑ άλλοτε εικόνα της Χ και άλλοτε της Υ. Μ2' = θέση, όπου πηγαινει το κάτοπτρο Μ2. Τ1 και Τ2 = εξαρτήματα, με τα οποία μετατοπίζονται σε κατάλληλες θέσεις τα κάτοπτρα Μ1 και Μ2. **ΣΧΗΜΑ 4:** 'Η τελική ταινία λήψεως (ΧΥ), όπως είναι με τις εικόνες της ειδικά διατεταγμένες.

ΣΙΝΕΒΙΖΙΟΝ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΗ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ :

'Επανάσταση στον κινηματογράφο; Αυτό υπόκειται ένας 'Ελληνας εφευρέτης με το «σινεβίζιον». 'Ετοι ώνόμασε την επινόησή του, της οποίας ο πλήρης τίτλος είναι: «'Ολοκληρωτικόν δικινητοπτικόν αδιάλειπτον κινηματογραφικόν σύστημα κινητορράσεως». 'Από μερικά χρόνια, ο μηχανικός κ. 'Αλέξανδρος Ν. Καραβίας, ο εφευρέτης, αφιέρωσε τις ώρες του στην προσπάθεια να διορθώση ένα μεγάλο και βασικό μειονέκτημα που έχουν όλες οι χρησιμοποιούμενες κινηματογραφικές μηχανές. Το μειονέκτημα αυτό είναι ότι η λήψη και η προβολή γίνονται με διαλείψεις.

'Η ταινία, δηλαδή, ανεξάρτητα του αν είναι έγχρωμη, ασπρόμαυρη, σινεμασκοπική ή δ,τιδήποτε άλλο, δεν προβάλλεται συνεχώς, για να μη θλέπη ο θεατής και την αλλαγή κάθε εικόνας. Οι μηχανές έχουν έναν περιστρεφόμενο «έμφρακτήρα φωτός», με την βοήθεια του οποίου μένει σκοτεινή ή ταινία, και δεν προβάλλεται, κατά την στιγμή που το ένα τετραγωνάκι «καρρέ» — μετατοπίζεται, για να παραχωρήση τη θέση του στο επόμενο, φωτίζεται δε όταν η νέα εικόνα έχη φθάσει άκριδώς στη θέση προβολής.

Για να μη γίνονται οι διαλείψεις αντιληπτές από το μάτι, πρέπει να διακόπτεται ή προβολή πενήντα περίπου φορές το δευτερόλεπτο. Γι' αυτό, όταν μὲν προβάλλονται 16 εικόνες κατά δευτερόλεπτο, ή προβολή κάθε μίας διακόπτεται τρεις φορές, ώστε να γίνονται 48 φωτεινές προβολές και ισοάριθμες διαλείψεις φωτός, όταν δὲ προβάλλονται 24 εικόνες κατά δευτερόλεπτο, ή προβολή κάθε μίας διακόπτεται δυο φορές, ώστε να έχωμε πάλι πενήντα περίπου διαλείψεις προβολής.

ΤΟ ΜΑΤΙ ΚΟΥΡΑΖΕΤΑΙ

Το μάτι όμως του ανθρώπου, παρά το ότι δεν αντιλαμβάνεται τις διαλείψεις, κουράζεται και μάλιστα τόσο περισσότερο όσο έντονότερο είναι το διακοπόμενο φως. 'Η κόπωση αυτή φέρνει ζαλάδες, έξ ατίας δὲ των διαλείψεων δημιουργούνται διάφορα φαινόμενα, «στραβοσκοπικά», όπως τὰ λένε. Σπασμωδικές λ.χ. κινήσεις των ανθρώπων, περιστροφή των τροχών αντίθετη προς την

φορά κινήσεως του οχήματος κ.ά. 'Όπως αναφέρει ο κ. Καραβίας, έγιναν κατά καιρούς πολλές προσπάθειες για ν' απαλλαγώ ο κινηματογράφος από το μειονέκτημα των διαλείψεων, σχετικές δὲ εφευρέσεις κατετέθησαν ανά τον κόσμο, χωρίς όμως καμμία να κατορθώση να δώση πραγματικώς εφαρμόσιμη λύση στο πρόβλημα. 'Ο 'Ελληνας όμως εφευρέτης κατενίκησε, όπως διατείνεται, το έλάττωμα αυτό, για την επινόησή του δὲ πήρε τέσσερα ελληνικά διπλώματα ευρεσιτεχνίας υπ' αριθμὸν 16925, 16946, 16997 και 17087 Κατωχύρωσε επίσης και διεθνώς την επινόησή του, ή οποία πήρε την τελική της μορφή μέσα στους πρώτους μήνες του 1956.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΛΗΨΗ

Το «σινεβίζιον» δίνει λήψη και προβολή χωρίς διαλείψεις, τουτό δὲ επιτυγχάνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο: Για τη λήψη χρησιμοποιείται μηχανή που φορτίζεται με δυο ταινίες ανεξάρτητες, άλλ' απόλυτα όμοιες. 'Ο φακός είναι ένας, ή οπτική του όμως προβολή διχάζεται επάνω σε ένα επινικελωμένο ήμιδιαφανές κάτοπτρο ή ένα κυδικό πρίσμα, κ' έτσι οι εικόνες της λήψεως αποτυπώνονται συγχρόνως και στις δυο ταινίες. Με ένα έμφρακτήρα επιτυγχάνεται εξ άλλου να προβάλλονται οι εικόνες κατά σειράν ή μία στην πρώτη ταινία και ή άλλη στην δεύτερη. 'Αν υποθέσαμε, δηλαδή, ότι οι εικόνες που λαμβάνονται είναι αριθμημένες, τότε στη μία ταινία προβάλλονται οι 1, 3, 5, 7, κλπ. — οι περιττοί

αριθμοί — και στην άλλη οι 2, 4, 6, 8, κλπ. 'Η λήψη αυτή είναι συνεχής, αδιάλειπτος και ανεξάρτητη της ταχύτητας κινήσεως των φωτογραφουμένων.

«ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΗ»

Γίνεται λοιπόν ή λήψη και έχωμε δυο ταινίες, από τις οποίες ή μία φέρει τις μισές εικόνες και ή δεύτερη τις άλλες μισές. 'Εδώ τελειώνει το πρώτο στάδιο του κινηματογραφικού συστήματος «σινεβίζιον», κατά το επόμενο δὲ από τις δυο προαναφερόμενες ταινίες τυπώνεται μία που έχει όλες τις εικόνες. Τουτό γίνεται αυτόματα με ειδική οπτική τυπωτική μηχανή, στην οποία τοποθετούνται οι δυο ταινίες της λήψεως και μία τρίτη. 'Επί της τελευταίας προβάλλονται οι εικόνες των άλλων, με ειδική όμως διάταξη, κατά την οποία μία εικόνα και ή άμέσως επόμενη της απέχουν μεταξύ τους άρισμένα τετραγωνάκια «καρρέ» — σταθερά κατ' αριθμόν. Τα τετραγωνάκια αυτά δὲν είναι κενά έχουν εικόνες, που και αυτές ακολουθούν την ίδια γενική διάταξη.

Η ΠΡΟΒΟΛΗ «ΑΝΤΕΒΙΖΙΟΝ»

Τελείωσε έδω το δεύτερο στάδιο του «σινεβίζιον» και έχωμε τώρα μία ταινία με τις εικόνες της ειδικά διατεταγμένες. Το τρίτο και τελευταίο στάδιο είναι ή προβολή της ταινίας, που γίνεται με ειδική μηχανή, ή οποία έχει δυο φακούς. 'Όπως δὲ είναι διατεταγμένες οι εικόνες στην ταινία και απέχουν μεταξύ τους μερικά τετραγώνια, όταν στον ένα φακό είναι μία εικόνα, ή άμέσως επόμενη της είναι στον άλλο φακό. Οι εικόνες και των δυο φακών συμπίπτουν απόλυτα στην οθόνη, με την βοήθεια κυκλικών πρισμάτων, βλάδ δὲν φωτίζονται συγχρόνως και οι δυο φακοί. 'Η φωτεινή δέσμη της μηχανής κατευθύνεται με κάτοπτρα μία φορά στον ένα φακό και μία φορά στον άλλο. 'Ετσι οι εικόνες της ταινίας προβάλλονται κατά σειράν ή μία από τον ένα φακό

και ή άλλη από τον δεύτερο, όπως δὲ λέει ο κ. Καραβίας, το φως μένει σταθερό και χωρίς διαλείψεις στην οθόνη. 'Όταν ο πρώτος φακός προβάλει, ή ταινία κινείται μόνο πρό του δεύτερου φακού (μετατοπιζόμενη κατά δυο «καρρέ» ανά παλμό) για να έλθη σ' αυτόν ή επομένη εικόνα εκείνης που προβάλλει ο πρώτος. Κατ' αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνεται προβολή χωρίς διαλείψεις.

ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ

'Όπως λέει ο εφευρέτης, το «σινεβίζιον» επιτυγχάνει τα έξής:

- 1) Διπλασιάζει, σε σύγκριση με τις συνηθισμένες κινηματογραφικές μηχανές, την φωτεινότητα της προβολής, χωρίς βέβαια να αυξάνεται ή ισχύς του φωτός.
- 2) 'Επιτρέπει τον διπλασιασμό του πλάτους των λαμβανόμενων εικόνων, άρα και του εύρους της προβολής — της οθόνης δηλαδή — χωρίς να αυξηθώ το μήκος ούτε το πλάτος των χρησιμοποιούμενων συνήθως ταινιών (σε αυτή την περίπτωση ή ταινία του «σινεβίζιον» κινείται όριζοντίως πρό του φακού).
- 3) Καταργεί τα στραβοσκοπικά φαινόμενα.
- 4) Το σπουδαιότερο: Δὲν κουράζει τα μάτια, αφού δὲν υπάρχουν διαλείψεις.

ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

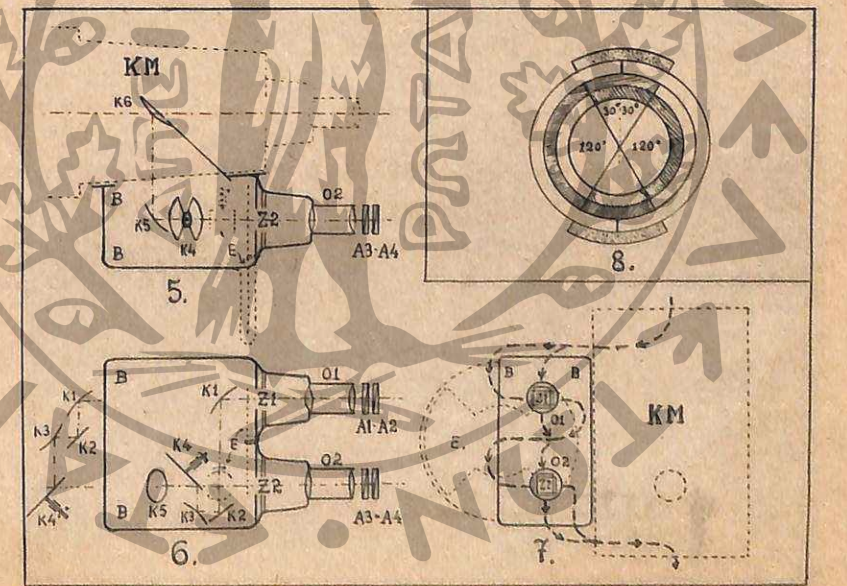
'Ο κ. Καραβίας τηρεί απόλυτη μυστικότητα για το πώς σκέπτεται να αξιοποιήση την εφεύρεσή του, εκείνο δὲ μόνο που λέει είναι ότι σκοπεύει πολύ σύντομα να κάμη επίδειξη του «σινεβίζιον» στην 'Αθήνα, καθώς και ότι πρόκειται να γυρίση μία ταινία στην 'Ελλάδα με το νέο κινηματογρά-

φικό σύστημά του. 'Ο εφευρέτης του «σινεβίζιον», ολιγλόγος και άκριβολόγος, άσχολείται από χρόνια με την τεχνική του κινηματογράφου, έχει δὲ εγκαταστήσει στο σπίτι του μικρό εργαστήριο.

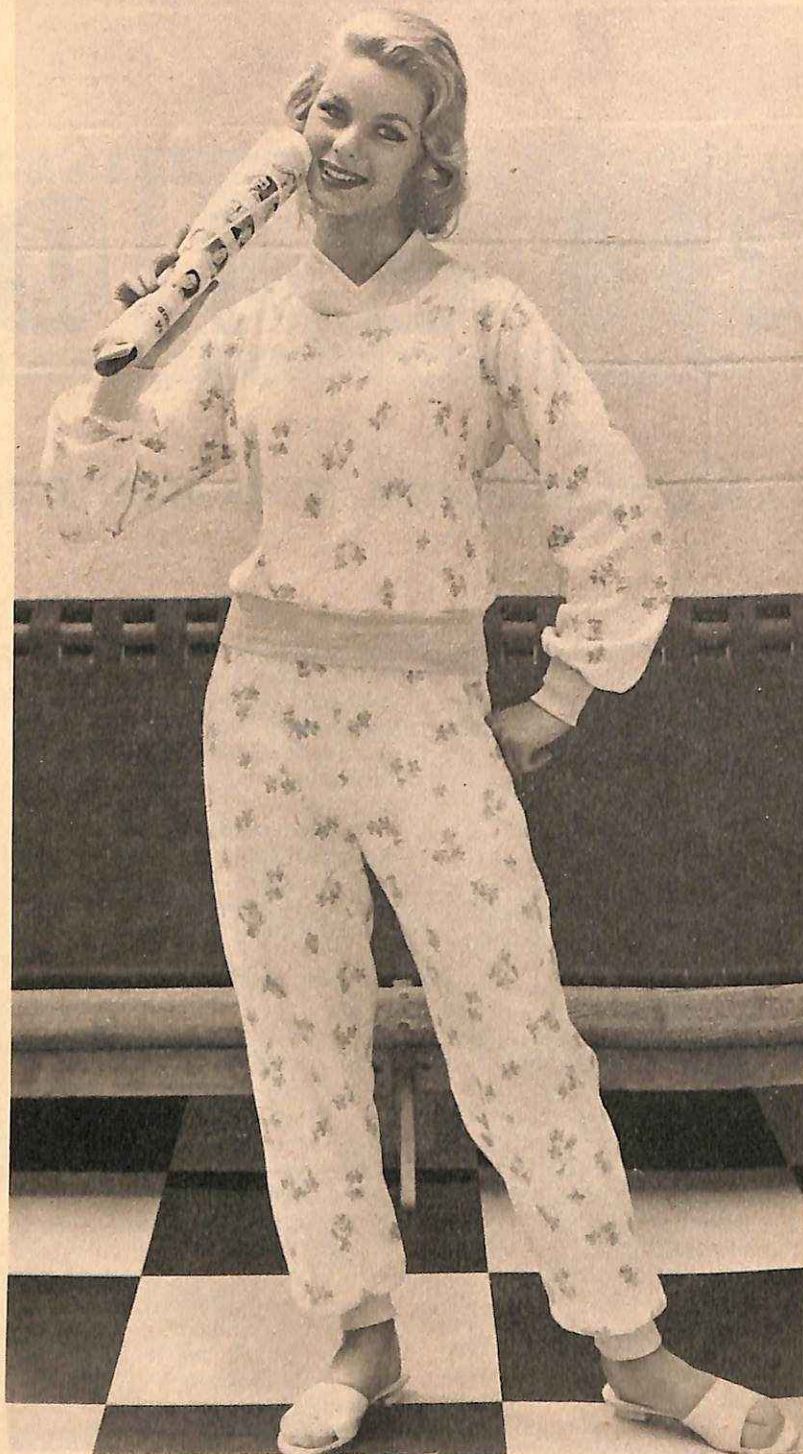
Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ κ. ΑΛ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΣΧΗΜΑ 5: Το πρόσθετο μηχανήμα (κάτοψη), με το οποίο μία κοινή κινηματογραφική μηχανή μετατρέπεται σε μηχανή «σινεβίζιον». Κ6 = κάτοπτρο, που μεταφέρει την φωτεινή δέσμη της παλιάς μηχανής στην πρόσθετη συσκευή. Κ5 = κάτοπτρο, που διαθλά τις ακτίνες φωτός προς τον φακό Ο2. Α3 και Α4 = κυκλικά πρίσματα, με τα οποία επιτυγχάνεται να συμπίπτουν στην οθόνη οι προβολές και των δυο φακών. Κ4 = περιστρεφόμενο κάτοπτρο, με το οποίο ή φωτεινή δέσμη πηγαινει άλλοτε στον ένα φακό και άλλοτε στον άλλο. Ζ1 και Ζ2 = θυρίδες προβολής. **ΣΧΗΜΑ 6:** Πλαγία όψη του προσθέτου μηχανήματος. Διακρίνονται οι δυο φακοί: Ο1 και Ο2, τα κυκλικά πρίσματα: Α1, Α2, Α3, Α4 (όμοια με τα προαναφερόμενα στο σχήμα 5) και Ζ2 = θυρίδες προβολής. **ΣΧΗΜΑ 7:** 'Εμπροσθία όψη της πρόσθετης συσκευής. Διακρίνονται ή παλιά φωτογραφική μηχανή: ΚΜ, οι θυρίδες προβολής: Ζ1 και Ζ2 και οι δυο φακοί: Ο1 και Ο2. 'Η έστιγμένη γραμμή δείχνει τις καμπυλώσεις της ταινίας, που επιτρέπουν, όταν ένα τμήμα της κινείται πρό του ενός φακού, να μένη σταθερό το τμήμα της πρό του άλλου φακού. Τα βέλη δείχνουν τρεις κατευθύνσεις κινήσεως της ταινίας: α) κατακορύφως, β) όριζοντίως από άριστερά προς δεξιά και γ) όριζοντίως από δεξιά προς άριστερά. Πλήρης κάλυψη. **ΣΧΗΜΑ 8:** Κατά μία πλήρη στροφή της μηχανής προβολής του «σινεβίζιον» οι δυο εικόνες που βρίσκονται από μία σε κάθε φακό, αντικαθίστανται από άλλες δυο εικόνες. Για τη στροφή αυτή το σχήμα δείχνει με τους δυο γραμμοτούς δακτυλίους την διάκριση άκινήσεως των δυο τμημάτων της ταινίας πρό των φακών, με τα λευκά ήμικύκλια την διάκριση φωτισμού του κάθε φακού και με τα έστιγμένα τμήματα των μεγαλύτερο επιτρεπόμενο χρόνο προς μετάθεση του φωτισμού από τον ένα φακό στον άλλο.

ΠΥΤΖΑΜΑ από εμπορικό θαμβανερό «αριό». Έφαρμόζει στα μανίκια και στους αστραγάλους. Το φόντο είναι λευκό και επάνω του έχει ζωγραφισμένα μικρά μπουνιέτα. Θαλασσί είναι και το χρώμα του νεκροτίτ που σχηματίζει V.

ΜΙΑ ΠΥΤΖΑΜΑ από θαμβανερό «αριό». Η λευκή μπλούζα είναι εμπορική με μικρά γαλάζια λουλουδάκια και δένεται με το θαλασσί πανταλόνι με τα ομοιόχρωμα λάστιχα του γιακά. των μανικιών και της μέσης. Είναι άρκετα κομψή, νεανική και πλένεται πολύ εύκολα.

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΚΡΙΖΟ φόντο με γαλάζια λουλούδια, γαργαρισμένο με ένα απλό και χαριτωμένο τελείωμα. Τα σχέδιά του είναι νεανικά και καλοφτιαγμένα. Έφαρμόζει στο σώμα και κρατά ζέση. Δεν ξεθωριάζει με το πλύσιμο.

ΠΟΣΟ Θ' ΑΡΕΣΕ στή γιαγιά από το νυχτικό! Είναι καμωμένο από θαμβανερό «αριό», χρώματος μπλε με μικρά καφετιά λουλουδάκια. Τα μακροά μανίκια πέφτουν απαλά και συγκρατούνται στον καρπό με λίγη σούρα που καταλήγει σε λεπτό τελείωμα από κέντημα. Ο νωμίτης είναι από άσπρο κέντημα και κλείνει πολύ-πολύ σεμνά με τα κουμπάκια του.

* * * Ονειρα * * *

Η μόδα σ'α γυναικεία νυκτική και λ'α έσώρρουχα

Η μόδα, μάς λένε, έρχεται, πα-
έρχεται και... ξαναέρχεται:
κάνει κύκλους. Κι αυτό ισχύει
για τη μόδα της μέρας και για τη
μόδα της νύχτας...

Η αλήθεια είναι πως τα τελευ-
ταία χρόνια δεν έσημειώθησαν ου-
σιαστικές μεταβολές στις νυχτικές
και τις πυτζάμες. Συγκεκριμένα
από το τέλος του Παγκοσμίου πολ-
έμου οι γυναίκες φορῶνε τα έ-
δια νυχτερινά ένδύματα, με έλα-
χιστες παραλλαγές. Ποιό είναι
—ή μάλλον, ποιό ήταν— το χαρα-

κτηριστικό τους; "Ας ποῦμε τὴν
ἀλήθεια: "Ότι ἐκάλυπταν ἐλάχι-
στα πράγματα. Θά πῆτε: "Ελεῖψε
ἡ φαντασία τῶν σχεδιαστῶν; Κά-
θε ἄλλο! "Αλλά οἱ σχεδιασταὶ
συνδυάζουν, ὅπως εἶναι γνωστό,
τὸ καλλιτεχνικὸ μετὸ ἐμπορικὸ
δαϊμόνιο. Καὶ τὸ τελευταῖο τοῦς
ἔλεγε ὅτι τὸ ὠραῖο φύλο ἔτρεφε
μιὰν ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὶς τολ-
μηρὲς γραμμὲς καὶ δὲν ἐννοοῦσε
νὰ καλυφθῇ κι ἂς τουρτουρίζε...

Νὰ ὁμως ποῦ ἡ μόδα ἔλλαξε
ξαφνικά: "Εὔρισε ὁ κύκλος καὶ
φτάσαμε στὴν ἐποχὴ τῆς γιαγιάς

μας. "Αν ἀναρωτιέσθε πῶς ἐπεί-
σθη τὸ γυναικεῖο «συνάφι» νὰ δε-
χθῇ αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ,
θά σᾶς ποῦμε μιὰ φανταστικὴ ἱ-
στορία —ποῦ στοιχηματίζουμε ὅ-
τι δὲν ἀπέχει ἀπ' τὴν πραγματι-
κότητα.

"Ενας «βασιλιάς» τῆς μό-
δας ἐπεσκέφθηκε κάποιον γιατρό.
—"Η γυναίκα μου κρυώνει στὸν
ὕπνο τῆς, τοῦ εἶπε.
—Τί φορεῖ;
—Τίποτε...δηλαδὴ ἕνα μοντέρ-
νο νυχτικὸ.

—Νὰ φορέσῃ ἕνα τῆς γιαγιάς
τῆς.
—Γιατί;
—Γιατὶ εἶχαν ἕνα διπλὸ προ-
τέρημα: ἐκάλυπταν ὁλόκληρο τὸ
σῶμα καὶ συγχρόνως τὸ ἀερίζαν.
—Μπορεῖτε νὰ γράψετε ἕνα
σχετικὸ ἄρθρο στὴν ἐφημερίδα;
—Δὲν συνεργάζομαι μ' ἐφημε-
ρίδες.
—Θὰ σᾶς ἐξοικονομῶω ἐγὼ
μὴ στήλη.
Κ' ἔτσι, ἡ διαφήμιση τῶν νέων
νυχτικῶν ἔγινε διὰ τῆς ἐπιστημο-
νικῆς ὁδοῦ!...

ΣΤ' ΑΙΝΕΜΙΟΔΑΡΜΕΝΑ ΥΪΣΗ

Δεμένες με το σκληρό τοπίο, τους σκοτεινούς λόφους, τους σιωπηλούς βάλτους, την όμιχλη και τον θολό πάντα ουρανό ενός μικρού χωριού του Γιόρκσαϊρ, έζησαν οι αδελφές Μπροντέ μιάν αφόρητα μελαγχολική ζωή, αιχμάλωτες της μεγαλοφυίας τους. Πολύ τραγική ήταν ή μοίρα τους

Η ΣΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΗΣ

Μέσα στο μελαγχολικό περιβάλλον του Χόουορθ, ενός μικρού χωριού του Γιόρκσαϊρ, στην Βόρειο Αγγλία, μεγαλώνουν οι τρεις αδελφές Μπροντέ, ή "Αννα, ή Καρλόττα και ή Αίμιλία. Πολύ μικρές, μένουν όρφανές από μητέρα, κ' έτσι ή θλίψη ριζώνει στο σπίτι αυτό που έμελλε να τις κρατήσει αιχμάλωτες ως την τελευταία τους πνοή. Τά ανέλειατα παιχνίδια τους στην αρχή, δίνουν τη θέση τους πολύ γρήγορα στην συγγραφή φανταστικών περιπετειών, έπηρεασμένων φανερά απ' το αίσθημα του υπερφυσικού και την έντονη μυθμανία που τους μετέδωσε ο πατέρας τους.

Ο Μπράνουελ, ο αδελφός τους, προικισμένος κι αυτός με την ίδια μεγαλοφυία, ύστερα από μια αισθηματική απογοήτευση παρασύρεται απ' το οινόπνευμα και τα ναρκωτικά.

Η Καρλόττα, είναι ή μόνη που επιχειρεί ένα ταξίδι στις Βουξέλλες για σπουδές. Όταν όμως γυρίζει αντιμετώπιζει την έλλειψη εμπιστοσύνης εκ μέρους των δύο αδελφών της, το δράμα ενός αποτυχημένου, μέθυσα αδελφού, κ' ενός ανήμπορου πατέρα, που χάνει σιγά - σιγά την υσασή του. Παρ' όλη την απόγνωση, ανακαλύπτει πώς μέσα της έχει γεννηθή έν τώ μεταξύ ένα σφοδρό έρωτικό αίσθημα για τον πρώην καθηγητή της στις Βουξέλλες Κωνσταντίνο Έξέ, που είναι παντρεμένος. Αλληλογραφεί μαζί του. Η Καρλόττα δεν είναι όμορφη, δεν της έλειψαν όμως οι εύκαιριες να παντρευτή. Άρνείται σε όλους. Το μεγάλο, το κυρίως έργο της είναι το μυθιστόρημα. Μ' αυτό έχει δεσμευθή. Οι σύγχρονοί της έδωσαν διάφορες εξηγήσεις στα αίσθηματά της. Τέλος, το 1953, οι «Τάιμς» δημοσιεύουν μια σειρά επιστολών της. Εκεί φαίνεται πώς πίσω από την ενεργητική της ψυχή κρύβεται μια καρδιά τρυφερή, πληγωμένη απ' το θουό της δράμα, που αίτια του είναι το χωρίς έλπιδα αίσθημα για τον Κωνσταντίνο Έξέ...

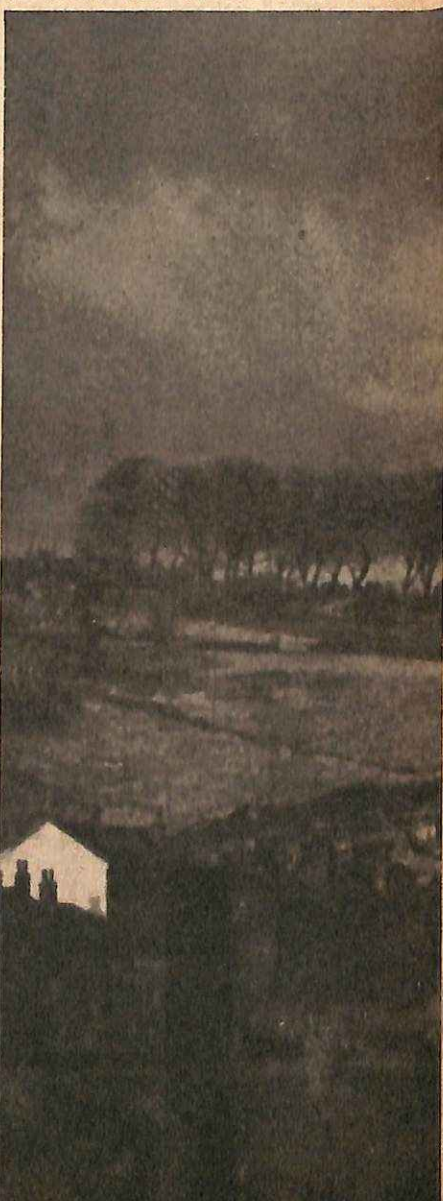
μπροστά στον παιδαγωγό. Άλλα ο τελευταίος, που δεν άγνοουσε πιά τί ειδους ήταν το αίσθημα της Καρλόττας, γινόταν όλο και πιο έπιφυλακτικός. Τά γράμματα αυτής της τρελλο - Αγγλίδας, άφου στην αρχή τον ξάφνιασαν, άρχισαν σιγά - σιγά να τον ένοχλούν. Τά έδειχνε στη γυναίκα του και σ' αυτήν υπαγόρευε τις σπάνιες απαντήσεις του. Τί πίκρα θάνωθε ή Καρλόττα αναγνωρίζοντας το γραφικό χαρακτήρα εκείνης που και μόνη ή ύπαρξή της απέκλειε την δική της ευτυχία! Ο κ. Έξέ δεν έκανε καν τον κόπο να φυλάξη όλα τά γράμματα που πήρε απ' την Αγγλία. Και το τελευταίο γράμμα, το χρησιμοποιήσε για να γράψη άπάνω το όνομα και τη διεύθυνση ενός παπουτοτή! Μπορεί κανείς ακόμα και σήμερα να δη αυτό το πεζό όνομα κι αυτή την πεζή διεύθυνση πάνω στο ταπεινό φύλλο χαρτιού όπου ή Καρλόττα έβαλε το αίμα της καρδιάς της...

Η μεγαλύτερη έρωτική επιστολή που έγραψε στον κ. Έξέ ήταν ασφαλώς ή «Βιλλέτ», το μεγάλο μυθιστόρημα όπου μετουσίωσε το περιφρονημένο πάθος της. Και μ' αυτό τον τρόπο ο κ. Έξέ, από θνητό και άσήμαντο πλάσμα, έγινε ο άθάνατος «Κύριος Πάω», ένα απ' τά κυριότερα πρόσωπα του άριστουργήματος της Καρλόττας.

Όταν, στα 1856, ή κ. Γκαίησκελλ πήγε στις Βρυξέλλες για να ετοιμάση τη βιογραφία της Καρλόττας, ή κ. Έξέ άρνήθηκε να την δεχθή. Ο άντρας της όμως είχε γίνει στο άναμεταύ πιό «φιλελεύθερος»: Είχε δώσει έντολή να δέχονται τους πιστούς των Μπροντέ που πήγαιναν για προσκήνυμα στο Βέλγιο, να τους δείχνουν το σχολείο, τις τάξεις, τά θρανία... Και καμμιά φορά, οι επισκέπτες αυτοί έβλεπαν να πετάγεται ένα γεροντάκι με άσπρα μαλλιά που φώναζε: «Εγώ είμαι ο κύριος Πάω!»... Το πρεσβύτεριο όπου έμεναν οι αδελφές Μπροντέ ήταν πάντα το σπίτι της σιωπής. Άλλά, ένω έλ-

λοτε θα μπορούσε να το χαρακτηρίση κανείς ως φυτώριο όνειρων, τώρα, μετά την απόκρουση των προτάσεων γάμου εκ μέρους της Καρλόττας -της μόνης αδελφής που είχε κάποια ύπουτο - πώδη έρωτική ζωή- και τον άδοξο τερματισμό της αλληλογραφίας της με τον κ. Έξέ, τον καθηγητή της των Βρυξελλών, το Χόουορθ δεν ήταν πιά παρά τόπος μελαγχολικής συγκεντρώσεως χαλασμένων ζωών.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΝΗΦΟΡΙΚΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΧΟΟΥΟΡΘ ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΠΟΛΥ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΟΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΟΙ ΜΠΡΟΝΤΕ

έχη γράψει βιβλίο τόσο διεισδυτικό στην ανάλυση των χαρακτήρων και τόσο τολμηρό στην περιγραφή των παθών.

Στην πραγματικότητα, ή ιστορία αυτού του μυθιστορήματος, της «Τζαίν "Εϋρ», είναι ή μεταμφιεσμένη ιστορία της Καρλόττας στις Βρυξέλλες: Μιά άσχημη γκουβερνάντα αγάπιέται από έναν πλούσιο άνδρα. Πρόκειται να παντρευτούν, αλλά, στην ίδια την έκκλησία όπου θα γίνουν οι γάμοι τους, ή μοίρα άποκαλύπτει το μυστικό της: Ο μνηστήρας είναι δεμένος με τις άλυσίδες ενός προηγούμενου γάμου. Ήταν άλλοτε ένωμένος με μια τρελλή πού, κρυμμένη στα βάθη ενός πύργου, τριγύριζε τις νύχτες κ' έβαζε φωτιά στις κουρτίνες των παραθύρων. Ακόμα κι αυτό το χαρακτηριστικό, ή Καρλόττα το πήρε απ' τη ζωή του πρεσβυτερίου. Ο πατέρας της είχε πάντα τη φοβία της φωτιάς, και γι' αυτό είχε άπαγορεύσει να βάζουν κουρτίνες στα παράθυρα.

Μετά την επιτυχία του βιβλίου της Καρλόττας, ο Κάρρερ Μπέλλ έγινε διάσημος σ' όλη τη Βικτωριανή Αγγλία. Όλοι θέλησαν να μάθουν ποιός κρυβόταν πίσω απ' αυτό το ψευδώνυμο! Σοβαροί κριτικοί άσχολήθηκαν με το πρόβλημα. Η διάγνωση τους ήταν κατηγορηματική: Μόνο άνδρας μπορούσε να

σκευές τους κ' έφτασαν στο Λονδίνο κατακουρασμένες. Φυσικά, ή Καρλόττα κ' ή "Αννα κατευθύνθηκαν προς το μόνο ξενοδοχείο που ήξεραν, το «Τσάπτερ Κόφρη Χάουζ». Αφού έκαναν γρήγορα την τουαλέττα τους και πήραν ένα γρήγορο γεύμα, ξεχνώντας πώς είχαν αποφασίσει να πάρουν άμάξι, ξεκίνησαν με τά πόδια για το Κόρνχιλλ, άνω - νυμες μέσα στο πλήθος, παραάλισμένες απ' το θόρυβο και το πήγαιν' έλα των άμαξιών και των άλγωνα και προσέχοντας τόσο σχολαστικά στις διαβάσεις των δρόμων, ώστε χρειάστηκαν μια ώρα για να διανύσουν μισό χιλιόμετρο.

Δέν είχαν προειδοποιήσει κανένα. Ζήτησαν να ιδούν τον κ. Σμιθ. Άλλά έπειδή άρνήθηκαν να δώσουν τά δνόματά τους, τις άφησαν να περιμένουν πολλή ώρα. Τέλος, ο κ. Σμιθ αποφάσισε να δεχτή αυτές τις άγνωστες, που θάβελαν, ασφαλώς, κάποια βοήθεια, και θρέθηκε μπροστά σε δυο μικρά πιασμάτια με χλωμά και άγωνιάδη πρόσωπα, που έμοιαζαν πολύ ή μια με την άλλη, καθώς ήταν ντυμένες έτσι άκομψα. Η μιά τους, κοιτάζοντας τον ψηλό και κομψό νεαρό Λονδρέζο μέσ' από τά γυαλιά της, προχώρησε κ' έβαλε στα χέρια του το γράμμα που ο ίδιος είχε γράψει στον Κάρρερ Μπέλλ.

—Ποιός σάς τδδωσε αυτό; είπε. —Τό πήραμε με το ταχυδρομείο. "Ηρθαμε για να σάς δείξουμε ότι οι Μπέλλ είναι τουλάχιστον δύο... "Ωστε αυτές οι γυναikoύλες ήταν ο μυθιστοριογράφος για τον όποιο μιλούσε ολόκληρη ή Αγγλία! Ο κ. Σμιθ ξαφνιάστηκε τόσο πολύ, ώστε φώναξε τον κ. Ουίλλιαμς, τον πρώτο κ' ένθουσινώδη άναγνώστη της «Τζαίν "Εϋρ», που τάχασε κι αυτός με τη σειρά του.

Ο κ Σμιθ θρήκε την Καρλόττα περισσότερο ένδιαγράφουσα παρά έλκυστική. Το κεφάλι της —έιπε— φάνηκε πολύ μεγάλο για το σώμα της. Είχε ωραία μάτια, αλλά το χρώμα της και το σχήμα του στόματός της χαλούσαν το πρόσωπό της. Φαινόταν άήσυχη, χωρίς αυτοπεποίθηση, γεμάτη δειλία.

Ο Σμιθ πρότεινε στις δυο αδελφές να τους γνωρίση διάφορους συγγραφείς, θερμούς θαυμαστάς της «Τζαίν "Εϋρ». Η Καρλόττα άρνήθηκε. Προτίμοισε να μείνει άγνωστη.

Γύρισαν στο «Τσάπτερ Κόφρη Χάουζ» τόσο συγκινημένες απ' αυτή τη συνάντηση, ώστε, κατά την ίδια τους την όμολογία, άναγκάστηκαν να ξαπλώσουν για να συνέρθουν. Κατά το θραδάκι, ο Σμιθ κ' ή μητέρα του ήρθαν έπίσημα ντυμένοι για να τις πানে στην Όπερα, που παιζόταν ο «Κουρέας της Σεβίλλης»

'Ο άνεμος δὲν ἔωανε ωολὲ — οὐλε ὁ ἄνεμος ωοὺ ἔδερνε λὰ ὑγῶμαλα οὐλε ὁ ἄνεμος ωοὺ ἔδερνε λὶς γυχὲς

τοῦ Ροσσίνι. Ἡ προσφορά ἦταν τόσο εὐγενική, ὥστε οἱ δυὸ ἀδερφές χρειάστηκε νὰ τὴν δεχτοῦν, ἀν καὶ δὲν εἶχαν νὰ φορέσουν παρὰ πολὺ δευτερώτερα φορέματα. "Εφυγαν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο εὐτυχισμένες καὶ συγκρόνως τρομαγμένες. Ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα τῆς "Οπερας, ἡ Καρλόττα, ποὺ τὴν κρατοῦσε ἀπ' τὸ μπράτσο ὁ κ. Οὐίλλιαμς, τοῦ εἶπε: «Δὲν εἶμαι καθόλου συνηθισμένη σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πράγματα». Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε ἀπ' τὴ συγκίνηση καὶ τὴν εὐχαρίστηση, ἀλ-

λὰ δὲν ἔπαυε νὰ προσέχη ὅσα συνέβαιναν γύρω τῆς. «Καθὼς στεκόμαστε — διηγήθηκε ἀργότερα — μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ θεωρείου ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνοίξει, οἱ ὠραῖοι κύριοι κ' οἱ ὠραῖες κυρίες μᾶς κοίταζαν μὲ μιά ἐλαφρὴ καὶ χαριτωμένη περιφρόνηση, ποὺ ἦταν ἄλλωστε πολὺ δικαιολογημένη». Ἰσως τὴ συγκρατοῦσε ἡ ἰδέα πὼς ἡ στάση τους θ' ἄλλαζε ἀμέσως ἀν τοὺς φώναζε: «Εἶμαι ὁ Κάρρερ Μπέλλ!» Τὴν ἄλλη μέρα — ἦταν Κυριακή — ὁ κ. Οὐίλλιαμς τὶς πῆγε

στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου ἤθελαν ν' ἀκούσουν ἕναν περίφημο ἱεροκήρυκα. Τὸ θρόνυ ἐφαγαν στοὺς Σμιθ. Τὴ Δευτέρα πῆγαν στὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία καὶ στὴν Ἑθνικὴ Πινακοθήκη, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῆς Καρλόττας, ποὺ ἤξερε ἄλλωστε ἀπὸ καιρὸ, ἀπὸ ἀντίγραφα, τοὺς πιὸ διάσημους πίνακες. Πρὶν χειροτερέψει ἡ μυωπία τῆς, εἶχε ὁνειρευτὴ νὰ γίνη μεγάλη ζωγράφος... Ἐπεῖτα ξαναγευμάτισαν στὸ σπίτι τῶν Σμιθ, πῆραν τὸ σααί στοῦ κ. Οὐίλλιαμς, καὶ τὴν Τρίτῃ ἔ-

φυγαν ἀπ' τὸ Λονδίνο, φορτωμένες μὲ βιβλία ποὺ τοὺς χάρισε ὁ κ. Σμιθ. Παραζαλισμένες, θαμπωμένες, ἐξαντλημένες, ξαναβῆκαν τὸ μελαγχολικὸ καὶ σιωπηλὸ Χόουορθ, ὅπου ἡ δόξα δὲν εἶχε καμμιὰ ἀξία.

Στὸ Χόουορθ, ὁ ἄνεμος δὲν ἔπαυε ποτὲ — οὔτε ὁ ἄνεμος ποὺ ἔδερνε τὰ ὑψώματα, οὔτε ὁ ἄνεμος τῆς μοίρας, ποὺ ἔδερνε τὶς ψυχές. Τὴν ἡσυχία τὴν διαδεχόταν πάντα ἡ θύελλα. Ὁ Μπράνουνελ, ὁ ἄσωτος ἀδελφὸς τῶν τριῶν γυναικῶν, δὲν περιωριζόταν πιά στὴ μέθη τοῦ οἰνοπνεύματος. Τοῦ χρειάζονταν οἱ φαντασμαγορίες τοῦ ὀπίου. Ἀπὸ καιρὸ τώρα πλανιόταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σχεδὸν μισότρελλος, μὲ τὶς θλαστήμιες στὸ στόμα διακηρύσσοντας στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ τὴν ἀποτυχία του καὶ τὴ μοῖρα ποὺ θάραινε πάνω στὴν ἀτυχή οικογένειά του.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1848, τέσσερις ἄνθρωποι διέσχισαν τὸν μικρὸ κῆπο τοῦ πρεσβυτερίου, κρατώντας στοὺς ὤμους τοὺς ἑνα φέρετρο. Ὁ ἐφημέριος δὲν μπορούσε νὰ κρύψει τὴν ἀπελπισία του. Παρ' ὅλα τὰ βίτσια καὶ τὰ πάθη του, ὁ Μπράνουνελ ἦταν ὁ ἀγαπημένος του, καὶ τώρα πῆγαιναν νὰ τὸν θάψουν. Ἡ ἡμέρα ἦταν ψυχρή. Ἡ Αἰμιλία εἶχε θελήσει ν' ἀκολουθήσῃ τὸν πολυαγαπημένο τῆς ἀδερφὸ ὡς τὸν τάφο. Τὴν ἄλλη μέρα ἔπεσε στὸ κρεβάτι ἀρρωστή. "Ελεγε πὼς αἰσθανόταν καλύτερα. Μὰ ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου τῆς ἔδειχνε πὼς ἦταν ψέμα, κ' οἱ ἀδερφές τῆς θέλησαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ ντυθῇ. "Ὁμως ἡ Αἰμιλία ἐπέμεινε, καὶ χρειάστηκε νὰ τὴν κατεβάσουν στὸ ἱσόγειο, στὸ σαλόνι.

Τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ ἕνας πενιχρὸς ἥλιος ζέσταινε τὰ θαμπὰ τζάμια, ζήτησε νὰ τὴ μεταφέρουν σ' ἕνα καναπέ. Ἐκεῖ, χωρὶς ἀναστεναγμὸ, χωρὶς παράπονο, χωρὶς λύπη, ἔσθησε. Ὁ θάνατός τῆς ἦταν τὸ ἴδιο σιωπηλὸς μὲ τὴ ζωὴ τῆς. Ὁ σκύλος τῆς Κῆπερ (φύλακας) ἀκολούθησε τὴν κηδεῖα τῆς καί, ἐπὶ μακρὸ διάστημα, ἔμεινε ἐσπλωμένος μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἔρημου πιά δωματίου τῆς. Ἡ Αἰμιλία δὲν ἄφησε πίσω τῆς στὴ γῆ παρὰ ἕνα βιβλίο. Ὁ ἥρωάς του λέγεται Χέθκλιφ. Εἶναι ἐξ ἰσοῦ βίαιος κι ἀπελπισμένος ὅπως ἦταν ὁ Μπράνουνελ. Ὅσο γιὰ τὸν τίτλο του, ἔκανε ἐνδοξους γιὰ πάντα αὐτοὺς τοὺς θάλτους τοῦ Γιόρκσαϊρ, ποὺ ὡς τότε τοὺς ἀγνοοῦσαν οἱ ταξιδιώτες. Αὐτὴ ἡ γυνὴ, ἔρημη χώρα, ἡ παραδομένη σὲς θύελλες τ' οὐρανοῦ, θὰ λέγεται στὸ ἐξῆς Κανένα βιβλίο δὲν γράφει κά-τω ἀπὸ τόσο ἐξαιρετικὴς συνθη-κες. Αὐτὸ τὸ ρομάντζο τοῦ πά-

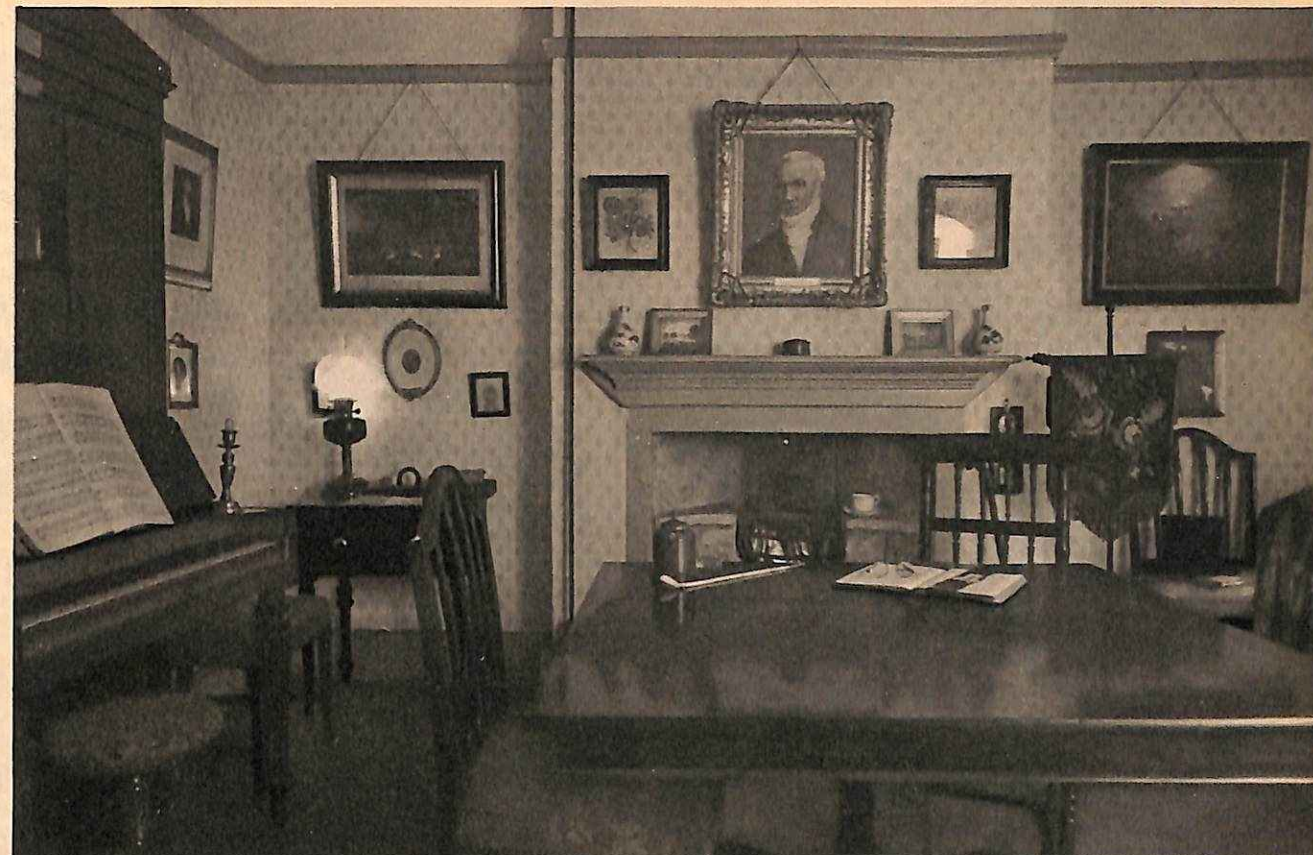
θους, ποὺ ξεπερνάει σὲ βιαιότητα καθετὶ ποὺ ἔγραψαν ποτὲ οἱ ρομαντικοί, τὸ φαντάστηκε μιά νέα ποὺ δὲν γνώρισε καν τὴν λεγόμενη «ἐρωτικὴ φιλία», ἡ ἔστω τὸ φλέρι. Ἡ Καρλόττα τουλάχιστον εἶχε συναντήσει τὸν Ἐξέ. Αὐτὲς οἱ θραυδὲς ποὺ πέρασε κοντά του στὶς Βρυξέλλες εἶχαν δώσει ἀφθονὴ τροφή στὴ φαντασία τῆς. Ἡ Αἰμιλία ὅμως δὲν εἶχε ζήσει ποτὲ τίποτα — οὔτε καν μιά μισοφανταστικὴ περιπέτεια. Ἀπλῶς ὄνειρευτηκε. Τὸ μυθιστόρημά τῆς θῆκε ὀλωσδιόλου ἀπ' τὴ μοναξιά τῆς. Γεννήθηκε ἀπ' τὰ παιδικὰ τῆς ὄνειρα. Τὸ ἔθρεψαν οἱ τρόμοι ποὺ αἰσθανόταν τὴ νύχτα, ὅταν ἡ θύελλα ἔζωνε τὴν φτωχὴ κάμαρά τῆς, τὴν γυνὴ ἀπὸ κάθε σχεδὸν ἐπιπλο...

Οἱ κινήσεις τοῦ ὑπνοστατοῦ ἔχουν μερικές φορές μεγαλύτερη ἀκρίβεια ἀπ' τὶς χειρονομίες τῶν ζῶντων ἀνθρώπων. Κάτι τέτιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Αἰμιλία Μπροντέ. Αὐτὴ, ποὺ δὲν γνώρισε ποτὲ τὴν ἀγάπη, τὴν περιέγραψε καλύτερα ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν βασανιστῇ ἀπ' τὸν ἔρωτα...

Ὁ Μπράνουνελ εἶχε παρασύρει στὸν τάφο τὴν Αἰμιλία. Ἡ Αἰμιλία ἦταν γραφτὸ νὰ παρασύρῃ κοντὰ τῆς τὴν Ἄννα. Ἡ Ἄννα, ἡ πιὸ νέα ἀπ' ὅλες — ἡ ἀρκετὰ ὠραία, ἡ ὑπάκουη Ἄννα — ἤθελε νὰ ἐξφυγῇ ἀπ' τὸ πρεσβυτεριο ὅπου, ὅπως ἔγραψε ἡ ἀδερφή τῆς ἡ Καρλόττα, «τίποτα δὲν συνέβη ποτὲ — ἡ τουλάχιστον τίποτα τὸ εὐχάριστο». Τὴν τραβοῦσε τὸ ἄγνωστο κ' ἡ ρομαντικὴ περιπέτεια, ἀλλὰ τῆς ἔλειπε τὸ θάρρος κ' ἡ ὑγεία ποὺ τῆς χρειάζονταν γιὰ νὰ πάη νὰ τὰ θοῇ. Πέθανε ἀπὸ καλπάζουσα φθίσση στὸ Σκάρμπορο, σ' ἕνα ἀπ' τὰ σπάνια ταξίδια τῆς μακριὰ ἀπ' τὸ Χόουορθ.

Ἡ Ἄννα ἦταν ἡ μόνη ἴσως ἀπ' τὶς Μπροντέ ποὺ δὲν εἶχε μέσα τῆς ἰδιοφυΐα. Τὰ μυθιστορημάτα τῆς, ἡ «Ἀγνὴ Γκρέυ» καὶ ἡ «Κυρία τοῦ πύργου τοῦ Οὐάιλντελ» εἶναι γραμμένα μὲ ταλὲντο, ἀλλὰ τίποτα περισσότερο.

"Ετσι ἡ Καρλόττα, ἡ κοτυκὶ ἀσήμενη «γεροντοκόρη» τῶν 31 ἐτῶν, ἔμεινε μόνη μ' ἕναν ἀρρωστο, σχεδὸν τυφλὸ πατέρα. Τὶς νύχτες, στὸ δωμάτιό τῆς στὸ πρεσβυτεριο, ἀκούγε τοὺς ἀνέμους νὰ φωνάζουν τὰ δνόματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀδερφές Μπροντέ στὰ παιδικὰ τοὺς παιχνίδια, μὰ ἤξερε πὼς δὲν ἦταν παρὰ παγίδες. Τὰ παιχνίδια τέλειωσαν πιά. Ἡ Μαρία, ἡ Ἐλισάβετ, ὁ Μπράνουνελ, ἡ Αἰμιλία κ' ἡ Ἄννα κοιμόντουσαν στὸ νεκροταφεῖο. Ἡ Καρλόττα συλλογιζόταν μὲ φόβο τὰ μοναχικὰ χρόνια ποὺ ἀπλώνονταν μπροστὰ τῆς. Ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν «Σίρλεϋ», τὸ

Ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ διαρρύθμιση τῶν δωματίων τοῦ πρεσβυτερίου εἶναι σὲ ἀρκετὰ σημεῖα διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν διαρρύθμιση τῆς ἐποχῆς ποὺ ζοῦσαν οἱ Μπροντέ. Πάντως ἔγινε μὲ πολὺ γούστο καὶ μὲ τὴν πρόθεση ν' ἀποδοθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ, παρὰ νὰ μὴ τὸ κάθε ἐπιπλο στὴ θέση τοῦ. Τὸ δωμάτιο, ἐπάνω, ἦταν ἄλλοτε τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα — Μπροντέ. Φαίνεται, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, τὸ πιάνο, ποὺ ἔπαιξε ἡ Ἐμιλία, τὸ πορτραῖτο τῆς, ἕνας περίφημος πίνακας τοῦ Μπράνουνελ, «Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ» καὶ ὁ σοφὰς ὅπου ἄφησε τὴν τελευταία τῆς πνοή.

βιβλίο ποὺ ἀπαθανάτισε τὴν Αἰμιλία.

Ἐκτὸς ἀπὸ μερικές σπάνιες ἐπισκέψεις στὸ Λονδίνο — ὅπου ἦταν τὸ εἶδωλο τοῦ λογοτεχνικοῦ κόσμου — ἡ στὴ φίλη τῆς, τὴν κ. Γκαίηκελ, ἡ Καρλόττα ἔμεινε στὸ Χόουορθ, καθισμένη μόνη στὸ λίθινγκ-ρούμ, στὸ μεγάλο μαονένιο τραπέζι τοῦ φαγητοῦ, κ' ἔγραφε. Ὁ πατέρας τῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ τρῶν μόνος του, ὅπως ἦταν πάντα ἡ συνήθειά του. Τὸν ἔβλεπε πολὺ σπάνια. Καὶ καμμιὰ φορά, τὰ θρόνυ, ὅταν τὰ μεγάλα ἐκφραστικά τῆς μάτια σηκώνονταν ἀπ' τὸ χαρτί ὅπου, στὸ φῶς τῆς λάμπας, ἔγραφε μὲ τὸ μικροσκοπικὸ τῆς γραφικὸ χαρακτήρα, καθόταν στὴν ἀγαπημένη τῆς θέση, κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ λίθινγκ-ρούμ, καὶ κοίταζε τὸν κῆπο, τὴν ἐκκλησία καὶ τὸ νεκροταφεῖο. Κι ὅ,τι ἔβλεπε, τῷθεε στὴν «Σίρλεϋ».

"Ὅταν ἡ «Σίρλεϋ» τέλειωσε καὶ δημοσιεύτηκε, στὰ 1849, ἡ Καρλόττα ἀρχισε τὴν «Βιλλέτ», τὴν δραματικὴ ἱστορία — ποὺ ἐπρόκειτο νὰ «σοκάρε» τὸσοὺς Βικτωριανούς — ἐνὸς νεαροῦ κοριτοῦ ποὺ ἐρωτεύεται τὸν καθηγητὴ τῆς. Σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο ἔβαλε ὅλη τὴν ἐξιδανικευμένη ἀγάπη τῆς γιὰ τὸν κ. Ἐξέ, ὅλη τὴν πικρία καὶ τὸ μῖσος τῆς γιὰ τὴ γυναῖκα του.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1852, ὁ κ. Νίκολς, ὁ πάστορ ποὺ βοηθοῦσε τὸν πατέρα τῆς ἐδῶ κι ὀχτὸ χρόνια, ρίχνοντάς τῆς ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κανένα μακρὸ, ἐπίμονο βλέμμα, ἄφησε ξαφνικά νὰ ξε-

χυθοῦν τὰ αἰσθητάτα τῆς κ' ἐξωμολογήθηκε τὴν πολύχρονη ἀγάπη του πρὸς τὴν Καρλόττα.

Ἡ Καρλόττα ἔγραψε ἀμέσως στὴ φίλη τῆς τὴν "Ελξεν Νάσσεϋ: «Τὴ Δευτέρα, ὁ κ. Νίκολς ἦταν ἐδῶ γιὰ τσάι. Αἰσθάνθηκα ἀόριστα, χωρὶς νὰ τὸ βλέπω καθαρά, τὴ σημασία τῶν ἐπίμονων βλεμμάτων του καὶ τῆς παράξενης, πυρετώδους ἐπιφυλακτικότητάς του. Μετὰ τὸ τσάι, ἀποσύρθηκα ὅπως συνήθως στὴν τραπεζαρία... Ὁ κ. Νίκολς ἔμεινε μὲ τὸν μπαμπά ὡς τὶς ἑννιά... Ἐπεῖτα τὸν ἀκούσα ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα σοῦ σαλονιοῦ... Ἦρθε μπροστὰ μου... Τρέμοντάς ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, θανάσιμα ὀκρὸς, μὲ χαμηλὴ φωνή, μὲ πάθος, ἀλλὰ καὶ μὲ δυσκολία, μ' ἔκανε γιὰ πρώτη φορά νὰ αἰσθανθῶ τί στοιχίζει σ' ἕναν ἄντρα νὰ διαδελώνῃ τὴν ἀφοσίωσή του ὅταν ἀμφισβάλῃ γιὰ τὴν ἀπάντησή... Μοῦ μίλησε γιὰ μαρτυρία ποὺ ὑπέφερε ἐπὶ μῆνες... μαρτυρία ποὺ δὲν μπορούσε ν' ἀντέξῃ πιά. Τὸν ρώτησα ἀν εἶχε μίλησει στὸν πατέρα. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶχε τολμήσει... Ὅταν θῆκε, πῆγα ἀμέσως στὸν μπαμπά καὶ τοῦ εἶπα ὅσα εἶχαν συμβῇ. Ὁ θυμὸς κ' ἡ ταραχὴ ποὺ τὸν ἔπιασαν ἦταν δυσανάλογα πρὸς τὴν περιστάση... Οἱ φλέβες πετάχτηκαν στοὺς κροτάφους του, καὶ τὰ μάτια του ἔγιναν κατὰκόκκινα. Τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς ὁ κ. Νίκολς θάπαιρνε τὴν ἐπομένη κατηγορηματικὴ ἀρνήση». Ὁ κ. Νίκολς κατέφυγε στὸ δωμάτιό του, ὅπου ἀνησύχησε τὴν σπιτονοικοκυρά του ἀποκρούον-

τας σταθερὰ κάθε φαγητό. Ἡ Καρλόττα, παρ' ὅλη τὴ συμπο-νία τῆς γιὰ τὸν καημένο τὸν κ. Νίκολς, διατήρησε τὸ αἶσθημα τοῦ χιούμορ τῆς. Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς πρὸς τὴν Ἐλεν, ἔγραψε:

«Ἡ Καρλόττα σου, ποὺ εὐχεται νὰ ξαναβρῇ ὁ μπαμπὰς τὴν ἡσυχία του, κι ὁ κ. Νίκολς τὸ θο-δινὸ καὶ τὴν πουτίγκα του».

Ἐνῶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀνησυχίας ἐπικρατοῦσε στὸ Χόουορθ (οἱ χωρικοὶ ἔλεγαν πὼς ὁ νεαρὸς πάστορας «δὲν θὰ εἶχε τολμήσει ποτὲ» ἀν ἡ δεσποινὶς Καρλόττα δὲν τὸν εἶχε περιγράψει τόσο εὐνοϊκὰ, ὡς κ. Μακάρθου, στὴ «Σίρλεϋ»), κυκλοφόρησε στὸ Λονδίνο ἡ «Βιλλέτ». Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐπιδοκιμάστηκε ὁμόφωνα ἀπ' τὴν κριτικὴ.

Ὁ κ. Νίκολς, ποὺ ὁ κ. Μπροντέ τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ ξαναπατήσῃ στὸ Χόουορθ, ἐπέμεινε νὰ γράφῃ στὴν Καρλόττα, καὶ μερικές σύντομες καὶ μουσικὲς συναντήσεις, ἐπείσαν τὴν Καρλόττα ὅτι ἴσως νάβρισκε μαζί του τὴν εὐτυχία ποὺ ζητοῦσε τόσο καιρὸ. Ὅταν τὸ ἀποφάσισε ἡ ἱ-δία, ἀρχισε τὴν προσπάθειά νὰ πείσῃ καὶ τὸν πατέρα τῆς. Δὲν ἦταν εὐκόλο πρᾶγμα. Τελικά, ὁ κ. Νίκολς προσεκλήθη νὰ ἐπιστρέψῃ φανερά στὸ Χόουορθ, κ' ἡ Καρλόττα μπόρεσε νὰ γράφῃ στὴν Ἐλεν: «Τὸ γεγονός αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ συγκατάθεση τοῦ μπαμπὰ δόθηκε... Στὴν πραγματικότητά, ἀγαπητὴ μου "Ε-

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

«Εμείς περιμένουμε ανυπόμονα τη μέρα, την ώρα, το λεπτό που ο εχθρός θ' ανοιχθεί στο πελάγος. Ο αιδεσιμώτατος Ουίλλιαμ ξερόδρηξε. —Λέγαμε, λοιπόν, αγαπητή μου Έμμα, για τη γυναίκα του αδελφού μου. —Για τη Φάννυ; Μιλούσαμε για τη Φάννυ; —Η Έμμα έκανε μια προσπάθεια να θυμηθεί που είχε σταματήσει ή κουδέντα με τον Ουίλλιαμ. —Α, ναι, βέβαια. Την είδες τώρα τελευταία; —Ναί. —Και έθιξες το θέμα του διαζυγίου; —Ο Ουίλλιαμ έτριβε τα χέρια του με άμχη-νία. —"Οχι, όχι, το θέμα αυτό είναι λεπτό, θέλει μεγάλη προσοχή. Πολύ φοβόμυαι πώς δε θα μπορέσω εύκολα να πείσωμε τη Φάννυ να... χμ... να σκεφθώ με το δικό μας τρόπο. —Και όμως, όταν γίνης επίσκοπος κ' έχεις την Έκκλησία με το μέρος σου... Νομίζω, Ουίλλιαμ, πώς θαπρεπε να εφαρμόσης την τακτική του Νέλσωνος, όταν θα συζητήσης το θέμα με τη Φάννυ... —Και όταν λέω εκτοκτική του Νέλσωνος, κύριοι, έννωδ ότι πρέπει να αναγκάσωμε τον εχθρικό στόλο να πολεμήση με τους πιο ευνοϊκούς για τον Νέλσωνα όρους. Θα παρατάξωμε τα πλοία μας σχεδόν κάθετα προς την εχθρική γραμμή και θα περιμένωμε, δίδισπαστοι, ν' αρχίση η δράση. Χειροκροτήματα οπαδώνηχαν τα λόγια του Νέλσωνος. —Σκοπός μου είναι, συνέχισε ο Νέλσων, να διασπάσω την εχθρική γραμμή και να ρίξω ολο το βάρος μου στο ένα της άκρου. Ο άντικει μενικός σκοπός του βρετανικού στόλου πρέπει να είναι ένας: Νά κτυπήση τον εχθρό από δυο - τρία καράβια που θα προηγούνται της ναυαρχίδος. Και να τον πλήξη στα ώτια. Μ' αυτό τόν τρόπο θα μείνουν, βέβαια, καμιά εικοσαριά εχθρικά πλοία άθικτα, αλλά θα χρειαστή ώρα πολλή για να μπορέσουν τα είκοσι αυτά πλοία να κάνουν έλιγμούς για να συμπυκνωθούν και να συνάψουν μάχη έκ του συσπάθην, ή να βοηθήσουν α κτυπημένα καράβια τους. —Αυτά είχα να σάς πώ, κύριοι. Γυρίστε τώρα στα πλοία σας και περιμένετε με όπομη την ημέρα της μάχης. Είθε ο Θεός να μάς δώση νίκη και παντοτινή ειρήνη! —Α, ναι, όταν γίνω επίσκοπος, μουρμούρισε ο Ουίλλιαμ. "Αν όμως ο 'Οράτιος... Σάπασε, ξεροκατάπιε. —Θέλω να πώ, ο 'Οράτιος δεν έκανε τίποτε άκόμη, τίποτε. —Άλλα ήταν τα λόγια που είχε στο νου του. 'Ασφαλώς είχε άνοιξει το στόμα του για να πη: «'Αν όμως ο 'Οράτιος σκοτώθη στη μάχη». 'Η "Έμμα ήταν βεβαία γι' αυτό. Δεν δίστασε να πη ένα ψέμα. —Θα σου έμπιστευθώ ένα μικρό μυστικό, έπτε. Ο Νέλσων έκανε κάτι περισσότερο άπ' ό,τι νομίζεις. "Αν δεν είχε φύγει τόσο ξαφνικά, θα σου το έλεγε. —Το Ουίλλιαμ έλαμψε το μάτι. —Νά ένα πολύ εύχάριστο νέο. —Μίλησε στον πρωθυπουργό τη μέρα άκριβώς που έφευγε. Μέσα στις τόσες σκοτούρες του, βρήκε καιρό να σέ σκεφθώ, Ουίλλιαμ. Τόν πα-ρακάλεσα εγώ. —Τι καλή που είσαι! άναφώνησε ο Ουίλλιαμ. Κι ο πρωθυπουργός τι του έπτε...;

—Το θέμα θα συζητηθώ μόλις επιστρέψω ο Νέλσων. Στο άναμεταξύ, ο πρωθυπουργός θα μιλήση στον αρχιεπίσκοπο του Καντέρμπουρι. Είμαι βεβαία πώς δεν έχεις πιά κανένα λόγο ν' άνησυχής, Ουίλλιαμ, και πώς... πώς... —'Η Έμμα σώπασε άπότομα κ' έγρεισε το κεφάλι άπ' τη μία μεριά, τεντώνοντας τ' αυτί, σά ν' άκουγε κάτι. —Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ουίλλιαμ με κα-λωςύνη. —Τι παράξενο! ψιθύρισε ή Έμμα. Μου φάνηκε πώς κάποιος φώναζε τ' όνομά μου. "Οχι, όχι κάποιος. Ο Νέλσων. Τ' άκουσα καθαρά. Εί-πε: «Έμμα Χάμιλτον»...

—Προσέττω ένα κώδικελλο στη διαθήκη μου, Χάρντυ, έλεγε ο Νέλσων και θέλω να δεσφαιώσης τη γνησιότητα της όπογραφής μου. "Άκουσε τι έγγραφα... ε'όσον άφορά τις μεγάλες υπηρεσίες που πρόσφερε ή Έμμα Χάμιλτον, χήρα του έντι-μοτάτου σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον...»

—Ποτέ στη ζωή μου δεν τρόμαξα τόσο πολύ, Ουίλλιαμ, έπτε ή Έμμα. Τ' άκουσα, τ' άκουσα πολύ καθαρά! "Ω, Ουίλλιαμ, λές αυτό να σημαί-νι ότι... ότι... —Ταραγμένος, ο αιδεσιμώτατος Ουίλλιαμ ά-ποκρίθηκε με βαρεία φωνή: —Αυτά είναι παιγνίδια της φαντασίας σου, Έμμα. Δεισιδαιμονίες και τίποτ' άλλο. Έξάλ-λου, νομίζεις πώς άν... άν κάτι κακό συνέβαινε στον 'Οράτιο, θα σέ φώναζε έτσι μεσ' στην άγω-νία του; 'Ασφαλώς θα σέ φώναζε «Έμμα», όχι «Έμμα Χάμιλτον».

—'Η Έμμα γέλασε εύχαριστημένη. —Καλά λές! Τι άνόητη που είμαι! —"Ομορφ ή μικρή, έπτε ο Γκρεβίλ ρίχνοντας μια πονηρή ματιά στην Έμμα. "Άκουσα πώς ο Νέλσων λέει ότι μοιάζει της μητέρας της. —Δε γνώρισα τη μητέρα της, έπτε ή Έμμα άδονα. —Ο Γκρεβίλ έσκυψε και την κοίταξε στα μά-τια. —Προσωπικά, νομίζω πώς μοιάζει πολύ της μητέρας της, έπτε. —"Ω, άσε με ήσυχη, Γκρεβίλ! —Ο Γκρεβίλ γέλασε. —'Η αλήθεια είναι πώς τα κορίτσια μοιά-ζουν συνήθως περισσότερο του πατέρα τους... Τι έπαθε, Έμμα; —Προσπαθώ ν' άκούσω τη φωνή του Νέλσωνος, άποκρίθηκε ή Έμμα άπαλά. Την άκουσα χθές... ή προχθές, δε θυμάμαι πιά. Είπε τ' όνομά μου. Μοιάχα μια φορά. Περιεργο, βέβαια, να πη «Έμμα Χάμιλτον», αλλά το έπτε, Γκρεβίλ. Σ' όρκίζομαι πώς τ' άκουσα. —Ο Γκρεβίλ έκανε ένα βήμα πίσω. —Σίγουρα έχεις πυρετό, Έμμα. —'Απ' εκείνη τη στιγμή στήνω τ' αυτί μου ό-λη την ώρα, αλλά δεν άκούω τίποτε, έπτε ή Έ-μα σασορά. —Ο Νέλσων άνέθηκε τρέχοντας στο κατάστρω-μα, άκολουθούμενος άπ' τον πλοίαρχο Χάρντυ. —Λοιπόν; ρώτησε τον άνθυποπλοίαρχο διαβι-βάσεων. —Οι φονάτες στέλνουν σήμα πώς τα εχθρικά καράβια βγαίνουν άπ' το λιμάνι. —Ο Νέλσων χοροπήδησε σχεδόν άπ' τη χαρά του.

—Δόξα ιάχη ο Θεός! φώναζε. Θα τους έπι-τεθώμε έξω άπ' τό... Να, έξω άπ' το άκρωτη-ρο του Τροφάλογκαρι! Πώς βλέπεις τον καιρο, Χάρντυ; —Δε θα μπορούσε νάταν καλύτερος, αλλά μεθ' φαίνεται πώς θ' αλλάξει. Προέλεω πώς ο άέρας θα γυρ-ση και θάχουμε δυνατή βροχή, τ-σως και καταιγίδα. —Χάρντυ, είσαι έξοχος ναυτικός, αλλά ελπίζω πώς σάν προφήτης δεν άξίζεις πετάραι!

—Ο Γκρεβίλ κοίταζε την Έμμα με άπορία. —Μπορεί να μην έχεις πυρετό, πάντως δεν εί-σαι σίγα καλά σου, έπτε. Θαπρεπε ίσως ν' αλλά-ξης άέρα. Γιατί δεν πäs να μείνης μερικές μέρες στο Μπράιτον; Αυτή την εποχή είναι μαγεία. —'Η Έμμα γέλασε περιφρονητικά. —Πολύ παράξενο αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον σου για την υγεία μου. —Μια έκφραση αίνιγματική φτερούγισε για μια στιγμή στο πρόσωπο του Γκρεβίλ. —Μπορεί να μην ήμουν πάντα καλός μαζί σου, έπτε σέ λίγο, ή αλήθεια όμως είναι πώς πολ-λές φορές αισθάνομαι ότι έχω κάποια ευθύνη άπέναντί σου. —Γι' αυτό μ' άφήνεις χωρίς λεπτά; —Ο Γκρεβίλ κοκκίνισε. —Έχεις δσα σου χρειάζονται. Τι θέλεις; Νά σου δίνω άπ' τα δικά μου, έκτός άπ' το επίδομα που σ' άφησε ο Χάμιλτον; —Αυτά τα «δικά σου» ήταν κάποτε του Χά-μιλτον και... άρχισε ή Έμμα φουρκισμένη. Σάπασε άπότομα. Δεν είχε καμιά δρεξη για συζητήσεις. Σηκώθηκε κ' έκανε άσκοπα τόν γύρο της κάμαρας. "Ας έφευγε έπιτέλους αυτός ο Γκρεβίλ! Και πρώτα - πρώτα, γιατί είχε έρθει; Σούρωσε τα φρύδα προσπαθώντας να θυμηθώ. Μά ναί! Είχε έρπει να της πη πώς οι προσπάθειές του να πείση την κυβέρνηση να της πληρώνη έρ' όρου ζωής ένα μέρος της συντάξεως του σέρ Ουίλλιαμ, είχαν άποτύχει. Άλλά γιατί να έρθη ε' ίδιος; Μπορούσε θαυμάσια να της γράψω. Άλ-λος ήταν ο λόγος που τόν είχε φέρι στο Μέρτον. "Ω, ναι, ή Έμμα ήταν βεβαία τώρα - είχε έρπει άπό περιέργεια. Για να δη την 'Οράτια. —Δεν καταλαβαίνω γιατί άγωνίζεσαι τόσο για να μου εξασφαλίσης μια σύνταξη, έπτε. —Ο Γκρεβίλ χαμογέλασε με κακία. —Δεν καταλαβαίνεις, αλήθεια; ρώτησε. —Τό ξέρεις πώς έχω χρέη και πώς δεν θα παύσω ποτέ να είμαι σπάταλη. Φοβάσαι μην τύ-χη και προβάλλουν οι δανειστές μου καμιά μέρα άξιώσεις στην περιουσία του Χάμιλτον. Αυτό είναι. Κάλλιο να πληρωθούν άπ' το κράτος πα-ρά άπ' τα δικά σου λεφτά, ε;

—'Ακριβώς! Τέλος ο Γκρεβίλ έφυγε και ή Έμμα άρχισε να τριγυρίζη στο δωμάτιο σέρνοντας τα βήματά της. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο και κοι-ταξε έξω στον κήπο. 'Η 'Οράτια βοηθούσε την κ. Κάντογκαν να μαζέμνη λουλούδια και φλουρούσε, φλουρούσε άτελείωτα. 'Η Έμμα τραβήχτηκε άπ' το παράθυρο. Τα παιγνίδια της 'Οράτιας ήταν σκορπισμένα χάμα. Έσκυψε κι άρχισε να τα μαζεύει ένα - ένα: τόν κούκλο με τη στολή του ναυάρχου, το μικροσκοπικό, τέλειο όμοιωμα του άμαξιού του Νέλσωνος, ένα καταβασανισμένο βιβλίο με ζωγραφίες, ένα κογχύλι. Γονάτισε και ά-κουμπησε το κογχύλι στ' αυτί της όπως είχε δη τόν Νέλσωνα να κώνη παίζοντας με την 'Οράτια. Σάν παιδί κι αυτή, προσπαθώσε ν' άκούση το μουρμουρητό της θάλασσας. Ν' άκούση, ίσως, τη φωνή του αγαπημένου της. Άλλά κανένας ήχος δεν έφθασε στ' αυτί της.

—Θέλω να στείλω ένα μήνυμα σ' όλο το στό-λο, έπτε ο Νέλσων στον άνθυποπλοίαρχο διαβι-βάσεων. "Η μάλλον δύο. Λοιπόν, πρώτα αυτό: «Ο Νέλσων έχει την πεποίθηση ότι κάθε άντρας θα κáμη το καθήκον του». "Οχι, σάσου! Άλ-λας το «Νέλσων» και κάνε το «'Αγγλος». Έ-χω πάντα την τάση να φορτώνομαι όλες τις ευ-θύνες. —Ο χεριστής του σηματογράφου φάνηκε δι-στακτικός. —Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Νέλσων. —Δεν έχω σήμα για τη λέξη «επιποίηση». Θα μου χρειαστούν έπτά κινήσεις για να τη με-ταβιβάσω. "Αν μου επιτρέπεται να πώ τη γνώμη μου, νομίζω πώς ή λέξη «επιμένει» θα μεταδο-θώ πιο γρήγορα. —'Εν τάξει. Στείλε το έσ', λοιπόν. ε'Η 'Αγ-γλία άναμεινεί άπό κάθε άντρα να πράξη το κα-θήκον του». —Καθώς το ένα μετά το άλλο τά καράβια ε-παίνον τον μήνυμα, ζητωκραυγές, που ο άντί-λαλός τους άκούστηκε πέρα ως πέρα στο πελάγος, ύψωνονταν στον άέρα. —Και τώρα, φώναζε ο Νέλσων, το δεύτερο! μου μήνυμα. Τόν αριθμό δεκαέξη! Το πιο άγα-πημένο μου σήμα.

—Όταν, ύστερ' από λίγο, το σήμα για άμεση δράση μεταβιβαζόταν άπ' το ψηλότερο κατάρτι ρο του Τροφάλογκαρι! Πώς βλέπεις τον καιρο, Χάρντυ; —Ο Νέλσων χαμογέλασε εύχαριστη-μένος. —Για την Άγγλία, την Έμμα και την 'Ορά-τια, ψιθύρισε.

—'Η Έμμα ήταν άκόμη γονατισμένη όταν ή κ. Κάντογκαν και ή 'Οράτια γύρισαν άπ' τον κήπο κουβαλώντας μια άγκαλιά φθινοπωρινά λουλούδια. —Έλα Θεέ μου! άναφώνησε ή κ. Κάντογκαν. Τι κάνει εκεί πεσμένη χάμα; —Άκούω τη θάλασσα, άποκρίθηκε ή Έμμα και, κρατώντας πάντα σφιχτά το κογχύλι στα χέρια της, σηκώθηκε. —Δε μ' άρέσει ή όψη σου, στο λέω καθαρά, παρατήρησε ή κ. Κάντογκαν. Χαμήλωσε τη φωνή της και ρώτησε: —Αυτός ο Γκρεβίλ σέ στενοχώρησε πάλι; —"Οχι, όχι, μαμά. Κ' έκείνος δε με βρήκε καλά. Χρειάζομαι άλλαγή άέρος, μου έπτε. —Δεν έχει άδικο. —Αύριο θα πάμε στο Λονδίνο, άποφάσισε ή Έμμα, και θα μείνωμε λίγες μέρες στην Κλάρτζες Στρήτ. Ίσως εκεί να μάς έρχονται τα νέα πιο γρήγορα.

—'Εσύ τρέμεις δλόκληρη, έπτε ή κ. Κάντογ-καν. Μου φαίνεται πώς θ' άρπαξες κανένα κρυολό-γημα. Διόλου παράξενο, μ' αυτά τα φορέματα που φορείς! —'Η Έμμα ένιωσε την άνάγκη να βάλη τα κλάματα σάν παιδί. Έτρεξε στην κάμαρά της

ξε και το κράτησε πάλι κοντά στ' αυτί της. «"Ω, Νέλσων, γιατί να μη μπορώ ν' άκούσω τη φωνή σου;» ψιθύρισε άπελπισμένη

Πεσμένος στα γόνατα στο κατάστρωμα, ο Νέλ-σων άναμεινόντανε μάτια να άνασηκωθεί, σπνρι-ζοντας το κορμί του στο άριστερό του χέρι. "Ο-ταν ο Χάρντυ έφθασε τρέχοντας κοντά του, τόν ε'δε να ταλαντεύεται και ιά πέφτη στο ένα πλευ-ρό. Έσκυψε άνήλυχος. Ένα χαμόγελο παραμορ-φωμένο άπ' τόν πόνο άπλώθηκε στο πρόσωπο του Νέλσωνος. —Δεν τη νλυτώνω αυτή τη φορά, Χάρντυ. Έ-λα, πήγανέ με κάτω, κράμε με άπ' τα μάτια τών άνδρών, ψιθύρισε ο Νέλσων άναπνέοντας με δυσκολία. Κανείς δεν πρέπει να μάθη πώς τρα-ματίσθηκε. Τίποτε δεν πρέπει να άνακόψη την πορεία της μάχης. Πρώτα ή νίκη, Χάρντυ! Μην το ξεχνάς αυτό ποτέ.

Μέσα σ' ένα άπερίγραπτο πανδαιμόνιο, ένώ ή μάχη λυσσομανούσε γύρω τους και τους έπνιαν τών άνδρών, ψιθύρισε ο Νέλσων άναπνέοντας με δυσκολία. Κανείς δεν πρέπει να μάθη πώς τρα-ματίσθηκε. Τίποτε δεν πρέπει να άνακόψη την πορεία της μάχης. Πρώτα ή νίκη, Χάρντυ! Μην το ξεχνάς αυτό ποτέ.

—Φέρε μου νέα, Χάρντυ, δε θέλω τίποτ' άλ-λο. Έλα να μου πης πώς ή νίκη είναι δική μας. Άργότερα, άναπνέοντας με κόπο, έξαντλημέ-νος άπ' την έσωτερική αιμορραγία, θέλησε να μάθη λεπτομέρειες για το τραύμα του. 'Η σφαί-ρα είχε μηθ' βαθεία στο στήθος, του έπτε ο για-τρός, ίσως να είχε προσβάλει και την σπονδυλί-κή στήλη.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Εικονογράφησις Χρ. Κουσέντου

ΤΟΥ Σ. KENYON

52

Η πατρίδα σου και ή Έμμα περιμένουν άπ' το Νέλσωνα να κáη το καθήκον του. Τόν είδε να προχωρή άνάλαφρα προς την πόρτα. Όταν γύρισε να την κοιτάξη, τόν άγκά-λισσε με το βλέμμα της σά νάθελε να χαράξη την εικόνα του για πάντα στη μνήμη της. Ένιωθε έναν κόμπο στο λαιμό, ή καρδιά της πνούσε. —Σ' άφήνω, αγάτη μου. Σύντομα θα σμίξω-με πάλι για να ζήσωμε στιγμές πιο εύτυχιμέ-νες, έπτε ο Νέλσων βιαστικά και βγήκε άπ' την πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25ο

Η Έμμα άκουγε με μισό αυτί τόν αιδεσι-μώτατο Ουίλλιαμ που πηγαινοερχότανε νευρικά στην κάμαρα, σταματούσε κάθε τόσο ξεροβήχοντας, έλεγε μερικές φράσεις γεμά-τες στόμφο και ξανάρχιζε τις βόλτες. Είχε την έντύπωση πώς δεν είχε μπροστά της ένα πλάσμα ζωντανό, άλλα ένα φάντασμα άχνό και συγκε-χυμένο. Έτσι τούς έβλεπε όλους στο Μέρτον τόν τελευταίο καιρό, σάν ψεύτικους, άκόμη και την 'Οράτια. —Αυτή ή τρομερή άναμονή με τρελλαίνει, Ουίλλιαμ, έπτε τέλος. —Σε καταλαβαίνω, Έμμα. Πόσος καιρός πέρασε; Μήνας νομίζω, έτσι δεν είναι; —Περισσότερο άπό μήνας. Μόνον ένα γράμ-μα κ' έπτετα τίποτε. Κανένα νέο. "Ας ήξερα μο-νάχα που βρίσκεται, τι κάνει αυτή τη στιγμή...

—Κύριοι, έλεγε την ίδια στιγμή ο Νέλσων στους άξιωματικούς του, βρισκόμαστε κάπου εί-κοσι μίλια δυτικά άπό το Κάσιε. Ο γαλλικός στόλος, ένσχυμένος με μερικά ισπανικά καράβια, είται άγκυροβολημένος στο λιμάνι. Γι' αυτό κ'

Η Έμμα άκουσε με μισό αυτί τόν αιδεσιμώτατο Ουίλλιαμ

για να μείνη μόνη. Κάθισε μπροστά σπο κομψό γραφείο που της είχε χαρίσει ο Νέλσων και προσπαθώσε να του γράψω. «Αγαπημένο μου...», άρχισε, άλλα δεν μπόρεσε να προχωρήσει περισ-σότερο. Άνοιξε το συρτάρι και πήρε το τελευταίο γράμμα του Νέλσωνος, διασπασμένο άπειρες φορές ως τώρα. Σ' αυτό της περιέγραφε το σχέ-διο δράσεως που κατέστρωσε. «Είναι τόσο άπλό- - της έγραφε - που δεν μπορεί παρά να επιτύ-χη!» Τό μάτι της έπεσε πάνω στο κογχύλι που κοιτόταν σέ μιάν άκρη του γραφείου. Τό άρπα-

Είναι τὸ ἴδιο παράλογο νὰ διατείνεται κανεὶς ὅτι δὲν ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν ἴδια γυναῖκα, ὅσο καὶ τὸ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἕνας σπουδαῖος βιολιστῆς χρειάζεται πολλὰ βιολιά γιὰ νὰ παίξῃ τὸν σκοπὸ ποὺ θέλει.

Γερωντοπαλλήκαρο λέγεται ο άνθρωπος που σκέφτηκε κάποτε σοβαρά το γάμο.

Εἶναι προτιμότερο νὰ χαρίζη
κανεῖς παρὰ νὰ δανείζη —καὶ
στοιχίζει σχεδὸν τὸ ἴδιο.

Διακοπὲς εἶναι μιὰ περίοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἀνακαλύπτουν ποῦ πρέπει νὰ μὴν πᾶνε τὸ ἐπόμενο ἔτος.

Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πρὸς ἀγαποῦν τὴν ἐξοχή: Ὁ περίπατος κουράζει, κ' ἡ σαῖζ-λόγκ ἀποκοιμίζει.

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΑΛΕΝΤΟ. 'Επιτέλους καὶ μιὰ Εὐρωπαία ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ποὺ δὲν ἐξαρτᾶ τὴ γοητεία τῆς ἀποκλειστικῆς καὶ μόνο ἀπ' τὰ πόδια τῆς! Ἡ Μαρίνα συνδυάζει τὸ σεξ-ἀππὴλ τῆς Τζίνα Λολλομπρίτζινα μετὰ τὴ γοητεία καὶ τὴ χάρη τῆς «Ὠντρέϋ Χέμπορν». Τὸ πραγματικὸν τῆς δύναμη δὲν εἶναι Βλαντύ, ἀλλὰ... Πολιάκωφ-Μπαγιάρωφ. Οἱ τρεῖς ἀδελφές τῆς εἶναι ὅλες διάσημες: Ἡ 'Ὀντίλ Βερσουά εἶναι ἀπὸ τὴν γνωστότερες «στάρ» τοῦ κόσμου. Ἡ 'Ὀλγα Κέν, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, εἶναι πασίγνωστη ὡς σκηνοθέτις τοῦ κινηματογράφου. Κ' ἡ ἄλλη, ἡ 'Ελέν Βαλλιέ, εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες κομπάρσες τῆς Γαλλίας. Ἡ οἰκογένεια τῆς Μαρίνας κατάγεται ἀπ' τὴ Ρωσία κ' ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα τῆς μετὰ τὴν Ἐπανάσταση. Ἡ Μαρίνα εἶναι 18 ἐτῶν, ψηλὴ, με ὠραίο, καθαρὸ πρόσωπο, ποὺ τ' ἀμυβδάλωτα τῆς μοῖα τὰ δίνουν μιὰ ἀνατολίτικη ἐκφραση. Τὰ μαλλιά τῆς ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ σταχυοῦ... Στὴ φωτογραφία μας, ἡ Μαρίνα Βλαντύ στὴν τελευταία ταῖνια τῆς «Ὁ κακοὶ πηγαίνουν στὴν κόλαση». Ἡ Μαρίνα παίζει τὴν Εὐά, ἓνα κορίτσι ποὺ ὁ φίλος τοῦ σκοτώνεται ἀπὸ τὸν δραπέτη. Σκηνοθέτης τῆς ταῖνις εἶναι ὁ Ρομπέρ Χοσενὲν, σύζυγος τῆς Μαρίνας.

● —ΟΤΑΝ μου ζήτησες να σε προσλάβω, λέει η κυρία στην υπηρέτριά της, μου έπες πως δεν κουράζομαι ποτέ. Είναι όμως το τρίτο απόγευμα που μπαίνει στην κουζίνα και σε βρίσκω να κοιμάσαι!

—Μάλιστα, κυρία, άπαντα η υπηρέτρια, χωρίς να τα χάσει. Γι' αυτό ακριβώς δεν κουράομαι ποτέ!

Η «ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΘΛΗΤΡΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ» πέθανε. Ή Μπεμπέ Ζαχαρία—Ντίτρικσον ήταν πραγματικό φαινόμενο του αθλητισμού γυναικών. Άφου διακρίθηκε σε πολλά σπόρ, γνώρισε τη μεγάλη δόξα στους Όλυμπιακούς αγώνες του 1932 στο Λος Άντζελες, όπου κέρδισε δύο ολυμπιακούς τίτλους, στα 80 μ. έμπόδια και τόν άκοντισμό Άργότερα έγκατέλειψε τόν αθλητισμό στίβου για τόν γκολφ, όπου ανέδειξε την ανασταλτική σ' όλων τών κινήσεων. Τά τρία τελευταία χρόνια ύ-

Πενήντα δύο τέτιες μικρές στήλες έχουν φλουρήσει για τα δικά τους μέσα σε ένα διάστημα που μοιάζει να πέρασε με άστρα-πυλνα ταχύτητα. Το πρώτο τεύχος των ΕΙΚΟΝΩΝ εκκλωφόρησε πέ-ρυσι στις 28 'Οκτωβρίου. Με το προσεχές μπαίνει το περιοδικό, μέσα εις τὸν δεύτερο χρόνο. Πόσες φωτογραφίες, πόσες ιστορίες, πόσα ἀνέκδοτα, πόσα ἀστεία! Δὲν εἶναι ἴσως σωστό νὰ τὸ λή-κανεὶς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ, τὸ εἰκονογραφημένο περιοδικό, ἔχει τοῦλάχιστον μιὰν ιδιότητα, πὸν δὲν ἔχει κανένα ἄλλο ἔντυπο... Τὴν χρονική δι-άρκεια... 'Απὸ αὐτὰ τὰ 52 τεύχη, πὸν ἔχουν κυκλοφορήσει κατὰ πολλὰς χιλιάδες, τὰ μιὰ, τοῦλάχιστον, ὑπάρχουν ἀκόμη. Οἱ ἐνδι-αφερόμενοι, ἀλλωστε, συνεργάστη καὶ φίλοι, παρακολοῦθον τὸ φα-νόμενο μὲ μεγάλη χαρά... ἢ 'Αληθινὸν ἀνέκδοτο... 'Ο ἴδιος ὁ σὲρ Ῥώρνε 'Ολίβιὲ διηγείται αὐτὴν τὴν ιστοριοῦλα πὸν τοῦ συνέ-βη στὴ Ρώμῃ σὲ ἓνα δορυδὸν δέιπνο, ἑξαιρετικὰ ἐπίσημο, πὸν βρέ-θηκε καθισμένος πλάι σὲ ἓνα ἠλικιωμένο, κομψότατο καὶ μάλλον αὐστηρὸν καὶ ἀμίλητον 'Ιταλὸ δοῦκα. 'Ηθελε νὰ τοῦ κἀνὴ κουβέντα. Πρόσεξε κατὰ βαμύσια κουμπία μανικιῶν πὸν φοροῦσε καὶ, πι-στονεύοντας ὅτι θὰ τοῦ ἔκανε μεγάλη χαρὰ, τὸν ρώτησε: —Εἶναι τοῦ Καρτιέ;... Καὶ ἢ ἀπάντησε ῥᾶπε ψυχή: —'Οχι, κύριε... τὸν Μπεν-δονούτο Τσελινί... ἢ Πρωτότυπος ἐκδρομὸς... Τῆς τελευ-ταίας μῦδας εἶναι οἱ υποδρόμιες ἐκδρομές, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς ἀν-τικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἁ'Αντρέα Ντόρια. 'Ολοι οἱ κολυμβηταὶ τῆς περιοχῆς, ἀντὶ νὰ κυνηγοῦν ψάρια καὶ νὰ φωτογρα-φίσουν σκηνὲς ἀπὸ τὸν παραμυθιένον κόσμον τοῦ θυθοῦ, πηγαίνουν νὰ κάμουν μιὰ ἐπίσκεψιν στὸ θαυμασιὸν ἀπλωμένο ἠθρίο, τὸ ὁποῖον προσφέρει τὴς περιεργίαντες εἰκόνας, γεμάτες χρώμα καὶ παράξε-νη γοητεία... ἢ Ἀστέρων οἰκογενειακὰ... Χωρίζει ἢ Εὔα Μπάρκοτ πὸν γοητευτικώτατο Γερμανὸν Κουρτ Γιούργκεν, χωρί-ζει ἢ 'Ελιζαμπετ Τσίπλιν καὶ παντρεύεται φαίνεται τὸν πλουσιό-τατο παραγωγὸ Μάικ Τόντ... ἢ Ποῦ φθάνει ἢ πρόοδος... ἢ 'Εθνικὴ Τρόπαια τοῦ Λάνγκσμιρ τοῦ Τέζας χρειάσθηκε νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀξία ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων εἰς χρονονομισμάτα εἰς τὸ νέο κτίριό της, καὶ θέλετε νὰ ξερετε πὼς τὰ μετέφερε; Σὲ μιὰ χει-ράμαζα τὴν ὁποῖαν ἔσυρε βροδάκι ἓνας μετρητισμένος ἀστυνομι-κὸς καὶ συνώδευε ὁ διοικητὴς τῆς Τροπείας. 'Εθεωρήθη, ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ὡς ἢ ἀσφαλέστερα μέθοδος μεταφοράς... ἢ Φιλοσο-φία... Δύο προσωπικότητες, συνθιπόμενες νὰ διδουν διαλέξεις, β-γυνοῦνται ὁ ἓνας τὸν ἄλλον τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὰ βάσανα καὶ τὶς ἐνοχλήσεις πὸν ὕψισταν... —Νὰ σὸν πῶ, εἶπε ὁ πρῶτος, ἔμένα μὲ ἐνοχλεῖ ὅταν ἀντιλαμβάνωμαι ὅτι δὲν μὲ ἀκούουν, ὅτι δὲν μὲ προσέ-χουν, ὅτι θίχουν, ὅτι κουνούν τὶς καρέκλες τους, ὅτι μιλοῦν μετὰς-τους. —Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, τὸν δέικοψε ὁ ἄλλος. 'Εγὼ ἐκνευρί-ζομαι ὅταν ἀρχίζω νὰ τοὺς θλέπω νὰ κουνούν τὰ ρολογία τους γιὰ νὰ δοῦν μῆπως σταμάτησαν... ἢ Εἰρὼνεῖα τῆς τύχης... Μιὰ φορὰ στὴ ζῶν τοῦ μέχρι σήμερα ἔχει γίνεῖ ὁ σὲρ 'Αντονν 'Ηντεν γραμματόσημο. Καὶ ποῖος τὸν ἔχει τιμησι; ἢ Αἰγύπτου, ὅταν κατὰ τὸ 1936 πρόφθρυνε μιὰς ἀγγλοαγυπτιακῆς διασκέψεως...

● —ΘΕΛΩ λίγο χαρτί, λέει
τὸ ἀγοράκι μπαίνοντας σ' ἕ-
να χαρτοπωλεῖο.
—Τί εἴδους χαρτί; ρωτᾷ
ὁ χαρτοπώλης.
—Μάλλον ἀεροπορικό —θὰ
φτιαξῶ ἕναν ἀετό.

● **ΣΕ ΜΙΑ** μακρινή πόλη της Βορείου Καρολίνας, ένας δημοσιογράφος επισκέπτεται τὸν γεροντότερο κάτοικο, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξη μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 102ας ἐπετείου τῶν γενεθλίων του.

—Σὲ τί ἀποδίνετε τῇ μακροβιότη-
τά σας; τὸν ρωτᾷ, ὅπως ρωτοῦν συ-
νήθως.

—Εἶναι πολὺ ἀπλό, ἀπαντᾷ ὁ ὑ-
περαιωνόβιος. Παίρνω βιταμίνες ἀπὸ
τότε ποῦγίνα 99 ἐτῶν.

● — ΜΠΑΜΠΑ, τί θὰ πῇ μου-
στικός;

—Κάτι πού τὸ λέει κανεῖς
σ' ἓνα μόνο πρόσωπο κάθε φο-
ρά.

● Ο ΜΙΚΡΟΣ γιός κορματιάς.
'Ο πατέρας θάνατο, στο δωμά-
τιό του, πατώντας στα νύχια
των ποδιών του. Στέκεται απο-
κρινόμενος, γεμάτος από θαυμασμό,
άκιντος, δυσιμέτερος σε δοξεί-
ες σκέψεις. 'Υστερ από λίγο
συγκινηθεί και η μητέρα. Βαθεία
συγκινημένη από την συγκινη-
τική αυτή οικογενειακή εικόνα,
περιή αυτή - σιγά το μπράτσο
της κάτω από το μπράτσό του
σούζου της, σφιγγεται κοντά
του και τον φιλεί τρυφερά. Σέ
λίγο αυτός λέει:

—Σκέπτομαι τόσην ώρα πώς
τὰ καταφέρνουν νὰ φτιάχνουν
ἓνα τέτιο κρεβάτι μὲ τρεῖς μό-
νο χιλιάδες φράγκα!

● Ο ΚΟΜΨΟΣ ήλικιωμένος κύριος

—Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς πάω, κύριε;
ρωτᾷ ὁ σωφέρ.

—Ρίξε με ἀπὸ κανένα βράχο, Τζαί-
ημς, ἀπαντᾷ ὁ κύριος. Ἀποφάσισα
ν' αὐτοκτονήσω.

ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ. ΣΕ ΑΣΗΜΗΙ. Ή Σάντρα Γκάιλς, μοντέλο, 22 ετών, ζήτησε εξωδικώς 15.000 δολάρια σε άσημένα νομίσματα ως ψυχική όδυν για το γεγονός ότι στα έγκαινα του ξενοδοχείου «Φρέντο», στο Λας Βέγκας, είχε αναρτήσει ένας πίνακας που την παρίστανε σχεδόν γυμνή. Στη φωτογραφία, ο κ. «Έντ Λέβινσον, διευθυντής του ξενοδοχείου, πληρώνει την Σάντρα σε άσημένα δολάρια. Στο βάθος φαίνεται ο πίνακας. (United Press)

■ ■ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ ὁργανώθηκε τε-
λευταία μιὰ «Έβδομάδα τῶν Δον-
τιῶν». Κάπου 40.000 μασθτά παρα-
τήθηκαν σ' ἓνα πάρκο τῆς Τόκιο, καί,
μέ τῇ συνοδείᾳ μιᾶς πρόχειρης ὀρ-
χίστρας, τ' ἀγόρια καί τὰ κορίτσια
ἔκαναν μιὰ ἐπιδείξιμ βουρτσίσματος
τῶν δοντιῶν τους...

■ ■ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ Ύπηρεσία Άπογραφής άπεκάλυψε τελευταία ότι ό πληθυσμός των Ήν. Πολιτειών — που άποτελείται από 168 έκατομμύρια άτομα — αύξάνεται κατά 7.200 ανθρώπους κάθε 24ωρο.

■ ■ ■ ΕΝΑΣ παρατηρητικός 'Αμερικανός τουρίστας πρόσεξε ότι στη Γαλλία τα άποστιγράφα είναι πολύ μεγαλύτερα παρά στην 'Αμερική. Στο Παρίσι, οι δρόμοι είναι γεμάτοι από μοσκαπινισμένα τσιγάρα. 'Ο λόγος είναι απλός: Τό καπνιστήρια απαγορεύεται σ' όλα τα μεγάλα καταστήματα, λεωφορεία, στο μετρό και στις αίθουσες των κινηματογράφων και θεάτρων. 'Επίσης, οι γυναίκες δεν καπνίζουν σχεδόν καθόλου στο δρόμο...

■ ■ ΜΙΑ ΕΤΑΙΡΙΑ γραμμοφώνων της Δυτικής Γερμανίας κυκλοφόρησε ένα δίσκο μακράς διάρκειας, όπου είναι αποτυπωμένη μια σειρά από... χτυπο-κάρδια.

Ὁ δίσκος αὐτὸς προορίζεται γιὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς λατρικῆς, καὶ τὰ χτυποκάροβα εἶναι ἀπ' τοῦ ἑνὸς μέρους κανονικὰ, δηλαδὴ προέρχονται ἀπὸ ὑ-
γιὰ καρδιά, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο ἀνώμαλα
—ἀκριβῶς ὅπως θὰ τ' ἀκούγει ἕνας
γιατρός μετ' ἐν τὴν στήθοσκόπιό του.

■ ■ — ΑΠΟ όλα τὰ ζῶα, ἔλεγε ὁ Σὰρλ Νοντιέ, οἱ γάτες, οἱ μῦγες καὶ οἱ γυναῖκες περνοῦν τὸν περισσό- τερο καιρὸ τους κάνοντας τὴν του- αλέττα τους.

ΚΑΙ ΚΟΙΝΕΣ ΚΑΙ ΕΓΧΡΩΜΕΣ
φωτογραφίες με μία μηχανή! Στή
Φωτογραφική "Έκθεση της Κολο-
νίας επιδεικνύεται μία καινούργια
φωτογραφική μηχανή, που όποτελεί
το διείσδυ όλων των έρασιτεχνών
φωτογράφων: Είναι η μικρή μηχανή
από "ADOX 300", που έχει κατασκευα-
σθή από μία εταιρία της Φραγκ-
φούρτης και που βράζει και έγχρω-
μες και κοινές φωτογραφίες, με μία
άπλουστατη διαδικασία που δεν δι-
αρκεί παρά λίγα δευτερόλεπτα και
με θαυμάσια πάντοτε αποτελέσμα-
τα από την άποψη αποδόσεως.

(Keystone)

ΟΣΤΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΧΑΘΗΚΕ, ΡΗΓΓΙ;

ΝΑΙ ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΣΟΥ ΚΑΡΝΟ, ΓΙΑΤΙ ΕΧΩ ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΕΒΩ ΣΤΟ ΠΙΜΑΝΙ

Η Ζωή μας

... τώρα έχει δυό θψεις, και τί χαρά νά μπορείς νά τις συνδυάσεις και τις δυό. Την μία την λέν Φθινόπωρο, και της γίνεται ή τιμή που της πρέπει στά δεξιά της στήλης αυτής. Την άλλη την λένε συναγέλασμο μετά των συνανθρώπων, και σεις, καλή μου φίλη, επιμένετε πώς δέν μπορεί νά λείψη από την ζωή σας.

* "Εστω, λοιπόν, καλή μου φίλη, νά χορέψουμε. Βάλτε την εσθή-
τα σας την όμορφη, βάλαμε και ήμεις τὰ απαραίτητα πεκούνια,
καί πήγαμε, λέει, και φάγαμε και ήπιαμε και φτιάξαμε την γρα-
δάτα μας και υποκλιθήκαμε και ιδού ήμεις στην πίστα για τόν
πρώτο μας χορό. Μά —σκαρολογείτε, τάχα, πώς χορεύαμε; "Η
μήπως κ' έτυχε νά ήμαστε από τούς λίγους τυχερούς που βρίσκουν
ένα κέντρο σέ μέρα αναδουλειάς, ή από τούς καλεσμένους μιάς
από τις ελάχιστες πλέον απλόχωνες πρεσβείες όπου τυχαίνει (έτι
πλεον σπάνια) νά δίδεται «χορός»; Γιατί, φυσικά, για όλους τούς
άλλους, τούς θνητούς και πληθείους, και δη τούς λίαν θνητούς
και πληθείους των Κυριακών και των Σαββάτων, μόνον χορός δέν
λέγεται αυτή ή τάλαιπωρία που ύφιστάμεθα, χρόνια τώρα, άγογ-
γύστως, γιατί κανένας δέν έχει τὸ θάρρος νά τὸ διαλαλήσῃ: πώς
καί ή «μπουάτ» ήταν κι αυτή μιά μόδα, μιά πρωτοτυπία, και πώς
είναι καιρός νά δώσῃ τή θέση της σέ καμμιὰ π' ὀνετη και ἀπλό-
χωρη και υγιεινὴ πρωτοτυπία: σέ μιά σωστή Αἰθουσα Χοροῦ. Για-
τί είναι, πράγματι, ὁ χορός, μιά ωραία ὑπόθεση, για μικρούς και
μεγάλους, είναι ή ἀρμονική ἔκφραση τοῦ κορμιού σ' ἕναν ρυθμό
(ἄσχετα ἂν ὁ ρυθμός δέν ταιριάζῃ πάντοτε με την ιδιοσυγκρασία
ὁρισμένων ἀπὸ μᾶς τούς ὁριωότερους). Καί γιατί είναι κρίμα κι
ἄδικο ή μισή ἀπὸ την προσπάθεια νά καταναλίσκεται στὸν ἀγῶνα
της ἀποφυγῆς τῶν συγκρούσεων, τῶν συγκολλήσεων, τῶν τσαλα-
πατημάτων και της καθίδρου ἐπὶ τόπου στάσεως, στην ὁποίαν σέ
υποχρεώνουν συχνότατα αὐτοὶ οἱ ἀφόρητοι συνωτισμοί. Ὑπάρ-
χουν, βέβαια, ἐκείνοι που εὐνοοῦν και ἀρέσκονται σ' αὐτὲς τις κα-
ταστάσεις, ὅπως υπάρχουν και φορὲς που είναι εὐπρόσδεκτη ή
«έντιμ» ἀτμόσφαιρα μιάς «μπουάτ». Ἀλλὰ ποιός είναι ὁ Χριστι-
ανός που θά δώσῃ στην Ἀθήνα μιάν αἶθουσα μεγάλη, μ' ἕνα παρκέ
μόναχο και μιά καλὴ ὀρχήστρα και ἕνα ἀναψυκτήριο, ὅπου ὁ πολὺς
κόσμος θά μπορῇ νά χορεύῃ, χωρίς λαϊμητομικούς λογαριασμούς,
χωρίς ἀσφυξία, χωρίς ἀμφίβουλα «νούμερα» προωρισμένα ἀπλῶς
νά δικαιολογούν τις υπερτιμήσεις; Θά πρέπει νά είναι, πάντως,
ἕνας πολὺ τρελλός και ἀλτρουϊστής Χριστιανός για νά πάρῃ μιά
τέτοια ἀπόφαση. Γιατί κάπου ἤδη θά καταδοκῇ, παμφάγον, τὸ ἀδυ-
σάπητον Κράτος με την καραμπίνα του...

* Τί λέγαμε και την περασμένη φορά; Ἡ χαρά, ή διασκέδαση, ή
ψυχαγωγία στὸν τόπο μας είναι ἐν διωγμῷ... Οἱ χιλιάδες τῶν ἀν-
θρώπων που χάρηκαν την ἑφτερινὴ Γιορτὴ τοῦ Κρασιοῦ ἄλλο δέν εἴ-
χαν παρὰ ἐπαίνους ὅσο ήταν μέσα στὸν χώρο της Γιορτῆς. Μά
ὅταν ἔφτανε ή ὥρα νά γυρίσουν στὸ σπίτι τους, πανάθλιο, κακο-
φτιασμένο, στενωτάτο, κακομοίρικο τούς περίμενε —ή μάλλον τὸ
περίμεναν αὐτοί, σέ οὐρὲς βασανιστικές και πολύωρες— τὸ Λεω-
φορεῖον της Γραμμῆς.

«Νάσαι», ὅπως λέει ὁ Καβάφης, «τὸ ὄριστον ἐκεῖνο, Ἑλληνικός,
—ιδιότητα δέν έχει ή ἀνθρωπότης τιμιότεραν». Μά νά εἰσαι αὐτὸ,
και νά εἰσαι ταυτοχρόνως σκάβος και εἴλωσ τοῦ ὑφυπουργείου Με-
ταφορῶν, και νά ἀποδέχῃσαι νά μεταφέρῃσαι ὅπως μεταφερόμεθα
στὸν τόπο μας, είναι ἀπλῶς πολὺ μεγάλη εἰρωνεία...

* Χρωστῶ, ἀπὸ καιρό, μιάν ἐξήγηση και στοὺς ἐπιστολογράφους
τοῦ «ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ», ἀλλὰ και σέ ἀρκετοὺς ἄλλους ἀπὸ
τούς ἀναγνώστες της στήλης αὐτῆς, στην ἀρχικὴ μορφή της. «Τί
είναι τὸ Δυσώνυμον;» «Τί είναι τὰ Σπήλαια;» «Ποιὸ είναι τὸ Μι-
κρὸν Ἀνάκτορον;» Τὸ Δυσώνυμον είναι ἀπλῶς μιά νησις ὀδικὴ
στην συμβολὴ τῶν ὁδῶν Πατριάχου Ἰωακείμ, Ἀναγνωστοπούλου
και Λεβέντη, ή ὁποία φέρει τὸ ὄνομα ἑνὸς σκεύους υγιεινῆς και
εἰς την ὁποίαν συχνάζει, μέχρις ὅτου πιάσουν οἱ βροχές, μιά εἰδι-
κή συνομεταξία ἀνθρώπων που ἀλληλομισοῦνται, ἀλληλοὑποβλέ-
πονται, ἀλληλοὑπονομεύονται και δέν μποροῦν νά κάνουν ὁ ἕνας
χωρίς τὸν ἄλλον. Οἱ συνετώτεροι ἐξ αὐτῶν δέν κάθονται στὸ Δυσ-
ώνυμον, ἀλλὰ εἰς τὸ παρακείμενον πεζοδρόμιον που ἀνήκει εἰς
ἄλλον ἀνάδοχον. Καί οἱ ἔτι πλέον καλλιτεργημένοι δέν κάθονται
και ἐκεῖ, ἀλλὰ περὶ τὰ ἑκατὸ μέτρα παραπέρα, εἰς τόπον ὀνόματι
«Βυζάντιον» εἰς ὃν ἀνεφέρθημεν ἤδη. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ Σπήλαια,
ἐλπίζω νά μᾶς δοθῇ ή εὐκαιρία νά ἀνατάξουμε και ἐργαστηριακῶς
τὸ πρωτόγονον στάδιον τὸ ὁποῖον διερχόμεθα ἀπὸ ἀπόψεις χώρων
κοινωνικῆς συναστροφῆς. Τέλος, τὸ «Μικρὸν Ἀνάκτορον» δέν εἴ-
ναι ἄλλο ἀπὸ τὸ «Πτὶ-Παλαί», και προκαλῶ ὁποιοδήποτε ὁρολό-
γον ν' ἀποφανθῇ ποιός ἐκ τῶν δύο ὄρων είναι ἀσθητικώτερος τοῦ
ἄλλου. Τὰ Φραγκοκλιώτικα είναι, βεβαίως, λίαν ἀπαραίτητα στη
σύγχρονη ζωὴ μας, ἀλλὰ ὅχι ὅταν ὑπάρχουν τὰ ὠραία μας Ἑλλη-
νικά...

Index

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ, —ή ἐποχὴ τῶν ποιητῶν και τῶν λεπτῶν συναισθημάτων...
Δειλινὰ ζωγραφικῆς τελειότητος, ἐσπέρης πλούσιες σέ ἀνάταση και πε-
ρισυλλογὴ, τοπία ἀνανεωμένα ἀπὸ την ζεστὴ μονοτονία τοῦ καλοκαιριοῦ,
φύλλα ξερὰ στὸν ἄνεμο, χελιδόνια που φεύγουν.

Κατασταλαγμένες, στὰ μακρινάρια της μνήμης, οἱ ἀναμνήσεις τοῦ θέ-
ρους: Ἀχνά, μὰ ρυθμικά, στὰ μονοπάτια τοῦ Καιροῦ, ἀκούγονται τώρα
τὰ θέματα τοῦ Χειμῶνα.

Φθινόπωρο, —ή εὐγενέστερη ἐποχή: Ὅλα είναι ὠριμα, —οἱ καρποί,
οἱ ἀποφάσεις, οἱ ἔωτες.

Καί μακριὰ —μὰ ὅχι τόσο— τὸ ἀνθόγελο της Ἀνοιξης, ὅπως μᾶς τὸ
θυμίζει ὁ Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος στὸ «Φθινοπωρινὸ Ἀπομνημόνεο»:

Ἡ δύση ἀτόψε σέρνεται στην χίτρινη ἀχροποταμιά
κι' ὡς πληγωμένη ἀναρριγεῖ στὰ γυμνωμένα δάση,
που ὥρα την ὥρα καρτερεῖ με τ' ἄγρια βέλη της ξανὰ
νά λάμψῃ ή χάλκινη ἀστραπή κι' ή θύελλα νά ξεσπάσει.

Και σύ, καρδιά που ἀστόχαστα μιά θλίψη μάταιη σέ καλεῖ
πρὸς τὰ νερά, που ἀκίνητον γεμάτα πλήθια ὀδύνη,
κοιμήσου ἀμέριμνα. Ξανὰ μιά ἀνθόγελη ἀνοιξή θά ρθεῖ
μ' ἕνα μόνον ἐρωτικὸ ρόδο νά σὲ φαιδρύνει...

● ΜΟΛΙΣ πρωτακέρδισε ἀρκετὰ χρή-
ματα, ὁ διάσημος Γάλλος γλύπτης
Ροντέν, προσέλαβε ἕναν ἄσογο μπάτ-
λερ και, θέλοντας νά κἀν ἐντύπωση
στοὺς φίλους του καλλιτέχνες, που
οὔτε κἀν νά ὀνειρευτοῦν μποροῦσαν
τέτια εὐμάρεια, τούς κάλεσε ἕνα βρά-
δυ στὸ σπίτι του. Ὅταν οἱ καλεσμέ-
νοι εἶδαν τὸν μπάτλερ, που ήταν σω-
στός θάνατος ἀξιοπρεπείας, τὰ ἔχα-
σαν τόσο πολὺ με τούς εὐγενέστα-
τους τρόπους του και την ἀριστοκρα-
τικὴ του ἐμφάνιση, ὥστε γνέπτηκαν
νά τοῦ δώσουν τὰ παλτά τους. Ὑπο-
κλήθηκαν, λοιπόν, μπροστὰ του, κ' ἔ-
δωσαν τὰ παλτά τους στὸν Ροντέν.
Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γλύπτης ἀπέλυσε
τὸν μπάτλερ και ξανάρχισε τὸν παλιὸ
του τρόπο ζωῆς.

● Ο ΤΖΩΝ, που ήταν διάση-
μος χαρτοπαίκτης και μανια-
κός με τὰ στοιχήματα, πέθα-
νε. Οἱ φίλοι του τὸν συνώδευ-
σαν στὸ νεκροταφεῖο, ὅπου ὁ
παπὰς ἔδωκε τὸν συνθημιμέ-
νο λόγο.

—Ὁ φίλος σας δέν ἀπέθα-
νε... κοιμάται εἰς την αἰωνί-
τητα.

Τότε ἀκούεται μιά φωνή:
—Καί ἐγὼ στοιχηματίζω
πὼς είναι πεθαμένος!

● —ΟΤΑΝ μεγαλώσω, λέει ὁ
Κωστάκης, θά γίνω φιλέλθρο-
πος. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν
πάντα πολλὰ χρήματα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 4)

τατον περιοδικό σας. Ἡ ἐρώτησίς
μου αὐτή, εἶναι και ἐρώτησις ὀχ'
μόνον τῶν πολλῶν φανατικῶν σας ἀ-
ναγνώστῶν της μικρᾶς πόλεώς μας,
ἀλλὰ και ὀλοκλήρου τοῦ Ἀποδήμιου
Ἑλληνισμοῦ, ὅστις δυσκολεύεται νά
ἀκούσῃ την φωνὴν της Πατρίδος, λό-
γω τῶν παρσιτών τὰ ὁποῖα καλύ-
πτουν τὸν μικρὰς ἐντάσεως (50 κι-
λοβάτ) λειτουργοῦντα σταθμόν».

Γεώργιος Μαρίνος (Σουζέ, Αἴγυ-
πτος)

Βεβαίως θά λειτουργήσῃ, ἄλ-
λὰ ὅχι τόσο συντόμως. Πάντως,
τὰ ἴδια παράπονα μαζί σας ἔ-
χουν και τὰ 50% τῶν ἀκροατῶν
ἐντὸς της Ἑλλάδος. (Τὰ ἄλλα
50% διαμαρτύρονται ἐπίσης, ἄλ-
λὰ μόνον για τὰ χάλια τοῦ προ-
γράμματος).

ΠΕΡΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

«... Μὲ χαρά μου εἶδα ὀλοκλήρου
τὸ γράμμα μου στη στήλη σας στὸ
τελευταῖο τεῦχος. Αὐτὸ δείχνει μιά
εὐγένεια περισσὴ νά ἐπικοινωνήτε με
δλους τούς ἀναγνώστες σας κάνον-
τας μιά μικρὴ θυσία και ἕνα μεγάλο
κόπο, γράφοντας τις ὑποδείξεις, τὰ
παράπονα, τις ἀπορίες στη στήλη
τοῦ πιδ ὠραίου περιοδικοῦ που ἔ-
χετε την τιμὴν νά συνεργάζεστε, τῶν
ΕΙΚΟΝΩΝ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δέν
μοῦ ἀπαντήσατε ἀκριδῶς σ' ὅτι ζη-
τοῦσα. Εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια πὼς
ἔχετε νά κάνετε με πολλοὺς φανα-
τικούς ἀναγνώστες και εἰσάστε
ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντήσετε σέ ὅλα
τὰ θέματα που σᾶς ρωτᾶνε και που
ἀφοροῦν ὅλη την ὕλη τοῦ περιοδι-
κοῦ. Εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια πὼς δέν
περίμενα νά ἀποκαλύψετε δημοσίᾳ
τό... θρυλικό σας δύνα που κρύβε-
ται πίσω ἀπὸ τὸ ἐξυμνότατο αὐτὸ
σκίτσο τοῦ Τοξότη... Στὰ 34 μου
χρόνια δέ θυμάμαι νά δῃκε στη
γλυκεῖά μας χώρα περιοδικό που νά
συνδυάζῃ σχεδὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοι-
χεῖα που τὸ κάνει νά λέγεται σύγ-
χρονο περιοδικό. Σᾶς συγχαίρω και
σᾶς εὐχαριστῶ που μοῦ δίνετε —δ-
λο τὸ συντακτικὸ προσωπικὸ— την
εὐκαιρία της μάθησης και της δρο-
σίας κάθε βδομάδα: αὐτὸ τὸ τελευ-
ταῖο εἶναι της γλυκεῖας μου γυναι-
κας... Καί τελειώνω με μιά μόνο
καλοπροαίρετη ὑπόδειξη κυρίε...
Συμφωνῶ ἀπόλυτα με κάποιον ἀνα-
γνώστη σας σέ περασμένο τεῦχος,
σχετικὰ με τὰ στοιχεῖα της δικιάς
σας στήλης. Δηλαδή, νά γίνουν τὰ
πιδ μικρὰ που διαθέτει τὸ τυπογρα-
φεῖο. Δέν ξέρω γιατί..., ἀλλὰ με γο-
ητεῖουν τὰ λιλλιπούτεια καλίκαντζα-
ράκια, τονισμένα ἔντονα στὸ μαῦρο
τους χρώμα. Αὐτὰ τὰ... μπόλικά
για τώρα...

Χαϊκᾶλης Βύρων (Ἑνταῦθα)

Περὶ τοῦ πάχους, λοιπόν, τῶν
τυπογραφικῶν στοιχείων τοῦ
Ταχυδρομεῖου, δέν νομίζω ὅτι
μπορεῖ νά γίνῃ συζήτηση. Ὑ-
πάρχουν νέοι που δέν πρέπει
νά χαλάσουν τὰ μάτια τους και
ὑπάρχουν μεγάλοι που δέν είναι
σωστὸ νά τάλαιπωροῦνται. Ἐ-
τσι, θά ἐξακολουθῶ νά χρησι-
μοποιῶ τὰ πλέον εὐανάγνωστα
στοιχεῖα. Ὅσο για τὰ καλά σας
λόγια σᾶς εὐχαριστῶ, ὅπως και
ὀλοι οἱ ἄλλοι τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΔΕΙΑΣ

MOVADO

Ἐνα ὠρολόγιον ἀκριδὸ, γνωστὸ ὅμως Παγκοσμίως

ΔΙΑ ΤΗΝ

ἀριστουργηματικὴν του ἐμφάνισιν
τὴν μηχανικὴν του τελειότητα και
τὴν πατροπαράδοτη ἀκρίβεια.

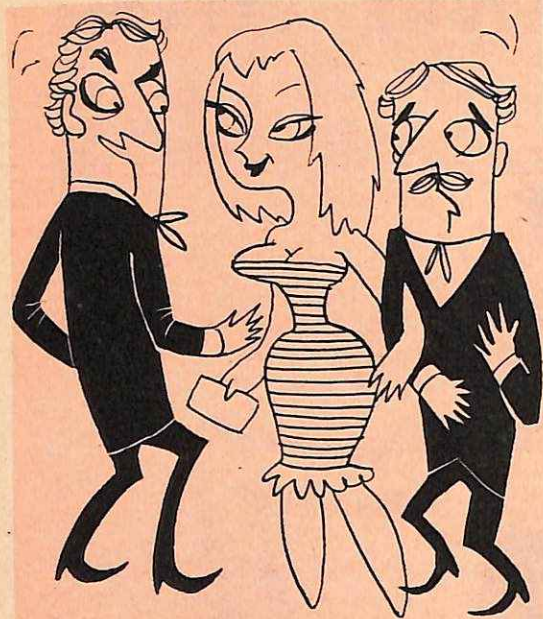
Τὸ ὠρολόγιον που φοροῦν κατ' ἐξοχὴν οἱ προσωπικότητες εἰς ὀλον τὸν
Κόσμον. Μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον με 168 ΔΙΕΘΝΗ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

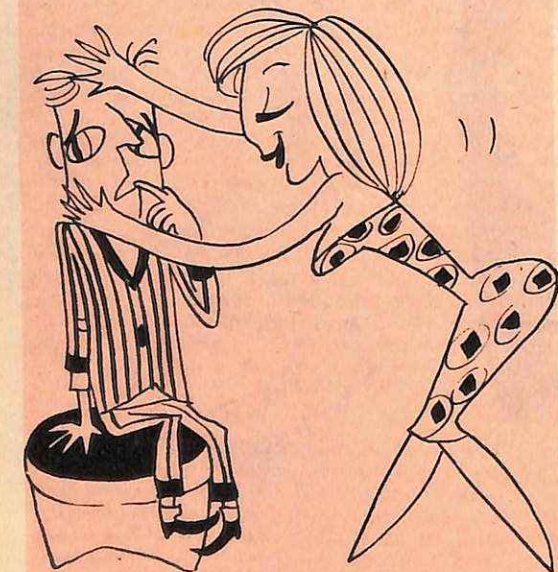
"ΔΟΓΜΑ" Ο.Ε.

ΟΔΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 9 ΤΗΛ: 25-891 - ΑΘΗΝΑΙ

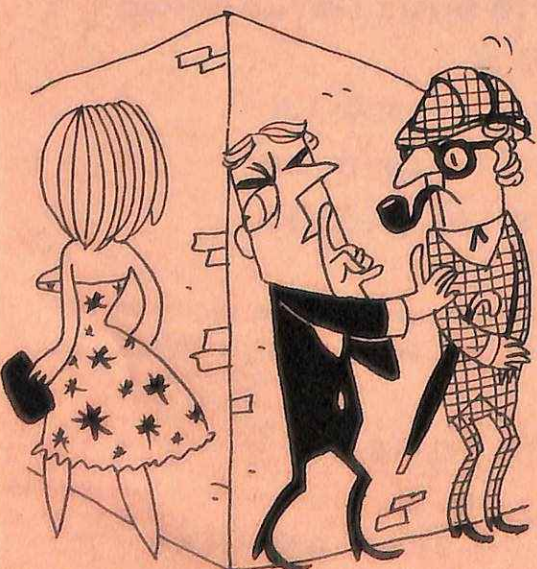
"Γνώμη"

...Αυτός είναι ζηλιάρης — αυτή φλερτάρει

...Τού φέρεται σαν να είναι παιδί

...Βάζει κάποιον να την παρακολουθή

Ένα ζευγάρι που δεν καυγαδίζει δεν είναι ποτέ εύτυχισμένο. Αυτή είναι η γνώμη των ψυχιάτρων που δίνουν στα ζευγάρια μία περίεργη συμβουλή: «Καυγαδίζετε λιγάκι» • Το χειρότερο που μπορεί να συμβεί σε ένα ζευγάρι είναι η σιωπή. Τα ζευγάρια που δεν μιλούν, δεν ξανασμίγουν. Ένώ ο καυγός είναι το «άλας» του έρωτα. Η αγάπη θέλει αντιμετώπους τον άνδρα και την γυναίκα για να τους ξεποστείλει ύστερα με ένωμέ να τα χέρια μέσα στη ζωή • Γι' αυτό δεν πρέπει να παίρνουμε τραγικά τις φιλονικίες που συγκλονίζουν τα ζευγάρια. Αντίθετα, αυτοί οι καυγάδες βοηθούν τον άνδρα και τη γυναίκα να στερεώνουν την προσωπικότητά τους. Θα τους υποχρεώσουν να ξεχάσουν τις διαφορές τους και να ξανασμίξουν • Σε όλα τα ζευγάρια υπάρχουν έχθρες, ασυνεννοησίες, διαφεύσεις ελπίδων και όνειρων. Οί πληγές του Φαραώ ήταν επτά. Του γάμου είς, ναι περισσότερες: Δώδεκα. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο γάμος είναι «δύσκολη επιχείρηση», αλλά πρέπει όλοι να ξέρουν τις πολλές αιτίες του «συζυγικού πολέμου». Η εύτυχία είναι δυσεύρετη. Αυτός είναι ο λόγος που όλοι αγνοούνται για να την προφυλάξουν.

Πληγή πρώτη: Η ασυμφωνία χαρακτήρων

Υπάρχουν χαρακτήρες που αλληλοκατανοούνται και άλλοι που δεν συμβιβάζονται μεταξύ των. Οί χαρακτήρες των συζύγων δεν υπάρχει λόγος να είναι όμοιοι. Άρκει τα ελαττώματα του ενός να αντιστοιχούν σε κάποια προτερήματα του άλλου. Θεωρητικά, αυτό είναι απλό: Μία εύσυγκλητη μπορεί να παντρευτεί έναν άπαθ, ένας δραστήριος μιάν αδρανή. Ποτέ όμως δεν πρέπει να παντρεύονται δύο ψυχικώς άνομοι τύποι (ένας «εύφλεκτος» και ένας «δραυφλεγής»). Ο «εύφλεκτος» είναι εκείνος που αντιδρά γρήγορα, που προσαρμόζεται εύκολα σε έναν άλλον, που ένδιδει στους πειρασμούς της ζωής, που είναι κοινωνικός. Ο «δραυφλεγής» αντίθετα, δεν έχει πρακτικό πνεύμα, δεν αγαπά τίς άργα, προσαρμόζεται δύσκολα, δεν αγαπά τίς άλλον, που ένδιδει στους πειρασμούς της ζωής, που είναι κοινωνικός. Ο «δραυφλεγής» αντίθετα, δεν έχει πρακτικό πνεύμα, δεν αγαπά τίς άλλον, που ένδιδει στους πειρασμούς της ζωής, που είναι κοινωνικός. Ο «δραυφλεγής» αντίθετα, δεν έχει πρακτικό πνεύμα, δεν αγαπά τίς άλλον, που ένδιδει στους πειρασμούς της ζωής, που είναι κοινωνικός.

...«τά δικά μου» — τα «δικά σου»

ΚΙ' ΟΜΩΣ Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΜΕΛΙΩΘΗ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ... ΚΑΥΓΑΔΕΣ!

Πληγή τρίτη: Ο ένας ντρέπεται για τον άλλον

Αυτό όφειλεται συνήθως στην διαφορά της ανατροφής. Ο άντρας ή η γυναίκα αποτελεί παράφω για το καινούργιο περιβάλλον τους. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, ο έρωτας δεν μπορεί να επιζήσει, γιατί ή παραφωρία αυτή δεν είναι μία κρυφή αρρώστια που μπορεί να συγκαλυφθεί, αλλά μία κοινωνική αρρώστια που δεν κρύβεται.

Πληγή τετάρτη: Διαφορά αντιλήψεων

Δεν έχετε την ίδια γνώμη για την πολιτική, για την θρησκεία, για ένα πλήθος ζητημάτων. Αυτήν την διαφορά δεν την απέκαλυψε κατά τον μήνα του μέλιτος. Άλλα κάποια μέρα θα αποκαλυφθεί. Γιατί οί γνώμες δεν αλλάζουν τόσο εύκολα, όσο λέγεται. Φέρουν την σφραγίδα του περιβάλλοντός μας. Συχνά τις έχουμε κληρονομήσει. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, οί σύζυγοι πρέπει να έχουν πολύ «εύρύτητα πνεύματος» και ανεκτικότητα.

Πληγή πέμπτη: Παράπονα — Τύψεις

Τα πιο επικίνδυνα είναι τα ανεκδήλωτα παράπονα. Ο σύζυγος ή η σύζυγος τα κρατούν μυστικά και αυτό δηλητηριάζει την ζωή του ζεύγους: Μία παλιά ιστορία, ή άπαθμένη ανάμνηση της οποίας παραμένει, ένα παράπτωμα για το οποίο θεωρούμε ένοχο τον άλλον, χωρίς να μπορούμε να το αποδείξουμε, μικροζητημάκια τα οποία τα «σθήσαμε» την ώρα του γάμου, αλλά μας κρατούν άπυτους την νύκτα.

Συχνά ή μομφή είναι μία άλλης μορφής τύψη. Και ο σύζυγος που άπάτησε την γυναίκα του, θα βάλει έναν ντετέκτιβ να την παρακολουθή.

Πληγή έκτη: Η ανάγκη του αλληλο-βασανισμού

Βλέπουμε καμιά φορά ζευγάρια που συνδέ-

ονται με νοσηρό μίσος, όπως παλαιότερα συνέδοντο από τον έρωτα. Δεν χωρίζουν γιατί αισθάνονται την ανάγκη του αλληλοβασανισμού. Το συνθετέρο παράδειγμα είναι το παράδειγμα του ζηλιάρη που φοβάται ότι δεν τον άπατούν, κάνει το πάν για να άπατηθεί και καμιά φορά σκοτώνει εκείνο το πρόσωπο που αγάπησε με ένα τόσο παράξενο τρόπο.

Πληγή έβδομη: Το χρήμα

Είναι πραγματική πληγή ή διαφορά των εισοδημάτων των συζύγων. Η αδιάκοπη συζήτηση για το τί είναι «δικό μου» και τί είναι «δικό σου», για το «τί έχω» και το «τί έχεις», δηλητηριάζει συνεχώς την συζυγική ζωή.

Πληγή ογδόη: Η πεθερά

Λέμε ότι «πέτρα του σκανδάλου» είναι ή πεθερά, αλλά στην πραγματικότητα είναι ο οποιοσδήποτε τρίτος. Τα ζευγάρια, νέα ή παλιά, είναι καμμένα για να ζουν μόνα τους. Η παρουσία τρίτου «χαλά» το παιχνίδι. Κυρίως, όταν ο τρίτος αυτός κάνει «κοινό μέτωπο» με τον ένα από τους συζύγους έναντι του άλλου. Οί δύο δυσκολότερες περιπτώσεις είναι ή ύπαρξη ενός παιδιού από προηγούμενο γάμο (που θυμίζει στον σύζυγο τον προηγούμενο άντρα της γυναίκας του) και ή ύπαρξη της μητέρας του συζύγου (στην περίπτωση αυτή, μία μητέρα και μία σύζυγος διεκδικούν τον ίδιον άντρα).

Πληγή ενάτη: Τα παιδιά

Είναι και αυτά «τρίτοι». Ο πατέρας τα τιμωρεί. Η μητέρα τα συγχωρεί. Η και αντίστροφος. Ο ένας θέλει να μάθουν ταυτό και ο άλλος το άλλο. Ο ένας κατηγορεί τον άλλον για πολλή επιείκεια ή πολλή αυστηρότητα, ενώ το παιδί «παίζει» σε δυο ταμπλάς. Αντί να είναι στοιχείο όμοιότητας, είναι στοιχείο διαφωρίας.

Πληγή δεκάτη: Η αισθηματική σκληρότητα

Όπως υπάρχει σκληρότητα των αρτηριών, υπάρχει και σκληρότητα των αισθημάτων. Η αγάπη εξατμίζεται. Γίνεται συνήθεια. Η καρδιά ηερνίζεται. Άκρυμνη μονοτονία επικρατεί.

Πληγή ένδεκάτη: Άμοιβαία άπομώνωση

Η συζυγική σιωπή οδηγεί στην αδιαφορία. Ο αισθηματικός χωρισμός οδηγεί στο χωρισμό των δωματίων. Ο γάμος έχει τότε ουσιαστικά διαλυθεί και παρ' ότι οί δυο σύζυγοι ζουν μαζί, στην πραγματικότητα ζουν χωριστά. Πολλοί σύζυγοι, λαλίστατοι με τους φίλους τους, σφραγίζουν το στόμα τους μόλις πατήσουν στο κατώφλι του σπιτιού τους. Τους εκνευρίζει συχνά κ' ή άπλη ύποβλη μία έρωτήσεως εκ μέρους του συντρόφου τους. «Όχι σπάνια, είναι υπεύθυνος ο... έρωτας». Η αδιακρισία του, ή έπιμονή του να μιλήσει ανεξερεύνητη καμιά περιοχή του άλλου, δημιουργεί πολλές φορές στον τελευταίο αυτήν την διάθεση άπομώνωσης — τη μελαγχολία, την πλήξη. Η εύτυχία έχει πετάξει για χάρης πιά... φλύαρες και

πιο ζωηρές. Μη φανή παράξενο. Όπως ένα ιστιόφορο δε μπορεί να πλεύσει μέσα στην απόλυτη νηνεμία, έτσι κ' ένα ζευγάρι δεν μπορεί να διατηρήσει τους δεσμούς του όταν δεν έχει κοινά προβλήματα ν' αντιμετωπίσει.

Πληγή δωδεκάτη: Η δουλειά

Οί σύζυγοι φαίνεται ότι ζουν αρμονικά. Είς την πραγματικότητα όμως πρόκειται για τραγική δυσαρμονία: Ο ένας κατάρθωσε να υποτάξει τον άλλον. Ο ένας έκαμε τον άλλον «πράγμα του». Ο έρωτας δεν ήταν παρά το πρόσχημα της «άποικιοποίησης» του ενός από τον άλλον. Πρόκειται για ένα θλιβερό παιχνίδι: Ο ένας αισθάνεται μία σαδιστική χαρά δοκιμάζοντας την έκταση της παντοδυναμίας του, ενώ ο άλλος νιώθει μαζωχιστική ήδονή από το γεγονός ότι υποτάσσεται άπόλυτα.

Όταν όμως ένας δεσμός έχει ανάγκη την... ψυχοπαθολογία για να έρμηνευθεί, δεν λειτουργεί καλά. Γιατί μία μέρα όλη ή συσσωρευμένη πίκρα του ενός από την υποταγή, κ' ή άχαλίωτη, από την άλλη μεριά, ήδονή της εξουσίας που νιώθει ο άλλος, θα έλθουν κρυφά ή φανερά σε σύγκρουση, μία σύγκρουση όπως δήποτε άγρια. Κ' έκρηκτική.

Όλα αυτά τα «άρρωστα ζευγάρια» αλληλομισούνται, αλλά τα ζευγάρια που δεν έχουν «ιστορία» δεν έχουν ζωή. Η αγάπη έχει ανάγκη από κίνηση, από καυγάδες, από συγκρούσεις. Δεν άρκει να ζή ο ένας πλάι στον άλλον. Πρέπει ο ένας να κατακτά τον άλλον. Υπάρχουν τόσα εμπόδια που πρέπει να υπερπηδώνται, ώστε είναι πολύ περίεργο το ότι υπάρχουν ακόμη εύτυχισμένοι γάμοι. Έν τούτοις υπάρχουν.

Άλλα πρώτα — πρώτα πρέπει να ξέρουμε ότι αυτό είναι δύσκολο. Ο γάμος δεν συγχωρείται δυο προσωπικότητες. Τις φέρνει αντιμετώπες. Αυτός είναι ο λόγος που κάνει την σύγκρουση άπαραίτητη. Οί διαφορές αντιλήψεων, οί αντιθέσεις των χαρακτήρων άποτελούν δέβαια μπόδια στην προσέγγιση δυο ανθρώπων, αλλά είς το μέτρον που τους υποχρεώνουν να προσπαθήσουν να τις υπερπηδήσουν, άποτελούν τις ανάγκαίες προϋποθέσεις για τις άραιότερες νίκες της αγάπης.

Γιατί χρεάζονται οί καυγάδες; Γιατί, μετά την φιλονικία, ο σύζυγος και ή σύζυγος μπορούν στο τέλος να θρουν μία λύση που θα τους ένώσει.

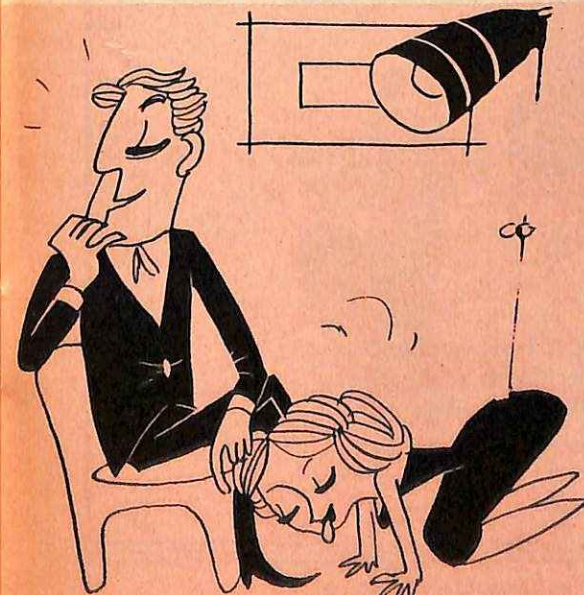
Αν δεν εύτυχίσате στο γάμο σας, δεν έχετε να κάμετε πολλά πράγματα για να διορθώσετε την κατάσταση. Δυο μόνον άκούει:

—Μη μετατρέπετε τις δυσάρεστες σε μίσος. Κάμετε «ύγιεινη» την καθημερινή ζωή. Μην εκφράζεσθε ποτέ κατηγορηματικά, αλλά και ποτέ να μη καταφεύγετε στη σιωπή, μην αφήνετε στον καιρό την επίλυση των πληγών που έπραλέσατε. Ο χρόνος είναι ο χειρότερος έχθρος σας: Ο καιρός περνά και το δηλητήριο κάνει ήν δουλειά του.

—Έν τούτοις, πρέπει να κρατήτε την ανάγκα «ένταση». Μη φοβάσθε που δεν συμφωνείτε με την γνώμη του έτερου ήμισός σας: Η σύγκρουση των προσωπικοτήτων θα παραγάγει ένα σπινθήρα. Και όλοι θα πούν: «Πόσο άναπνύεται...».

...Διεκδικούν τον ίδιον άνδρα

...Αυτός είναι ο κύριος. Ο κυρίαρχος

ἔραμα ἐνὸς ζωγράφου καὶ μιά ἀχνὴ ἀνάμνηση. Καθὼς κοίταζε τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο, ὁ Μάρκ θυμήθηκε τὶς ὑποψίες πού εἶχαν περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ σιωπηλὰ ζήτησε συγγνώμῃ ἀπ' τὴ νεκρή.

Ἡ Μπάρμπαρα δὲ φάνηκε νὰ πρόσεξε τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ πορτραῖτο.

Σήκωσε τὸ πλεκτό της καὶ κάθησε στὴν πολυθρόνα.

—Εἴμαθα πὺς ἐνδιαφέρεστε ἀκόμη γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς δολοφονίας τῆς Εὐας Μίναρυ, γιὰτρέ μου. Εἶναι ἀλήθεια πὺς ἐπιμένετε ν' ἀνακαλύψετε μόνος σας τὸν ἐνοχο;

—Ναί, εἶπε ὁ Μάρκ.

Ἡ Μπάρμπαρα ἄρχισε νὰ πλέκει μὲ ζῆλο κάτι πού ἔμοιαζε μὲ μωρουδιακὸ παλτουδάκι. Οἱ βελόνες πετοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά της. Καθὼς τὴν κοίταζε καθισμένη ἀντίκρου του, ὅλη σφρίγος καὶ υγεία, μὲ τὸ παιδί της στὰ πόδια της, ὁ Μάρκ εἶχε τὴν ἐντύπωση πὺς ἔβλεπε ἕνα σμυθολο πρωτόγονης γυναικείας ὠριμότητας. Προσγειωμένη, πρακτικὴ, δραστήρια, μὲ ἀνεξάντλητα ἀποθέματα καρτερίας καὶ ἀφοσίωσης, σκέφτηκε ὁ Μάρκ. Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπ' τὴ γυναῖκα πού παριστάνει ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ πορτραῖτο πάνω ἀπ' τὸ τζάκι! Ὁ Μάρκ ἔριξε μιά ματιά σὸ πορτραῖτο. Ἡ Εὐα ἦταν ἕνα πλάσμα πνευματικὸ καὶ εὐθραστο, μιά τέλεια δημιουργία τοῦ πολιτισμοῦ. Ἰσως μὲ τὸ παραπάνω πολιτισμένη, θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεῖς! Τῆς ἔλειπε τὸ ψυχικὸ ἐκεῖνο σθένος πού χρειάζεται στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ὑπομένῃ τὰ κτυπήματα τῆς ζωῆς.

«Ψυχολογικῶς, συλλογίστηκε ὁ Μάρκ, εἶναι ἀνεξήγητο πὺς ὁ Φίλ Μίναρυ διάλεξε, τὴ μιά μετὰ τὴν ἄλλη, δυὸ γυναῖκες τόσο διαφορετικῆς. Γιατί σχεδὸν πάντα, ὁ κάθε ἄντρας θέλγεται σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀπ' τὸν ἴδιο γυναικεῖο τύπο. Ἐνας χῆρος, ὅταν ξαναπαντρεύεται, παίρνει συνήθως μιά γυναῖκα πού μοιάζει μὲ τὴν πρώτη του. Καὶ κατὰ κανένα, οἱ γυναῖκες πού τὸν συγκινοῦν ἔχουν κάποια ὁμοιότητα μὲ τὴν μητέρα του. Ὁ

Φίλ Μίναρυ πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωπος πολυσύνθετος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δρῇ τὴν αἰσθηματικὴ του ὁλοκλήρωση διαδοχικὰ μὲ δυὸ γυναῖκες τόσο ἀνόμειες».

Ὁ Μάρκ θυμήθηκε τὸ δίλημμα πού εἶχε ἀντιμετωπίσει ὁ Φίλ ὅταν ἡ θεραπεία τῆς Εὐας ἦταν πιά ζήτημα ἡμερῶν. «Ποιὰν ἀπ' τὶς δυὸ θὰ διάλεγε ἄραγε, ἂν ἡ Εὐα γινότανε στὸ τέλος καλὰ;» ἀναρωτήθηκε.

—Χαίρομαι πού προσπαθεῖτε νὰ ξεδιαλύνετε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶπε ἡ Μπάρμπαρα ἡρεμα. Γιατί, ξέρετε, ὅλες οἱ ὑπόνοιες στρέφονται τώρα ἐναντίον μου.

Ὁ Μάρκ τὴν κοίταξε ἐκπληκτος. «Θὰ ἦταν ἄραγε τόσο ψυχραῖμη, σκέφτηκε, ἂν ἤξερε τὸν κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τὸν ἄντρα της;»

—Φυσικὰ, στὸ βάθος πάνε νὰ μπλέξουν τὸν Φίλ, συνέχισε ἡ Μπάρμπαρα μὲ μεγάλη ἀταραξία, ἀλλὰ δὲ νομίζω πὺς θὰ τὸ κατορθώσουν. Ὁ Σκότ κι ὁ Χάλσεϋ πήραν τὰ μέτρα τους. Λένε πὺς ὁ Φλέτσερ δὲν ἔχει στοιχεῖα νὰ στηρίξῃ τὴν κατηγορία του... Πάντως, δὲ ἦταν, βέβαια, προτιμότερο νὰ ξεκαθαρίσῃ ὀριστικὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση.

Ὁ Μάρκ κατέθεσε τὰ ὄπλα. Ἐπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση. Δὲν θὰ καταλάβαινε ποτὲ τὶς γυναῖκες... κι ἂς εἶχε διαβάσει τοῦ κόσμου τὰ συγγράμματα γιὰ ψυχολογία. Τί εἶδους γυναῖκα ἦταν πάλι τούτη; Ἡ ἄστυνομία κυνηγοῦσε τὸν ἄντρα της, τὸν θεωροῦσε δολοφόνου, ἐτοιμαζότανε νὰ τὸν καθήσῃ στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου! Κι αὐτὴ τί ἔκανε; Ἀλλάζε τὸν διάκοσμο τοῦ σαλονιοῦ της, φαίνονταν ἐξένοιαστη κ' εὐτυχισμένη ὅσο ποτὲ καὶ συζητοῦσε τὸν ἄντρα της, πλέκοντας μωρουδιακά!... «Υπάρχει ὅμως μιά ἐξήγησις», σκέφτηκε ἄμεσως ὁ Μάρκ. Μετὰ τὴν ὑπερένταση τοῦ τελευταίου καιροῦ, ἡ σημερινὴ ἀνησυχία μπορεῖ νὰ τῆς φαίνεται ἀνάξια λόγου. Μῆνες ὁλόκληρους ἔζησε μὲ τὸ βραχνὰ πὺς θ' ἀναγκαζόταν ν' ἀφήσῃ τὸν ἄντρα της σὲ μιά ἄλλη γυναῖκα. Τώρα ὁ ἐριδότης αὐτὸς διαλύθηκε. Ὁ ἄντρας της θὰ μείνῃ κοντὰ της. Εἶναι ἀδιὰφι-

λονίκητα δικὸς της. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο πού ἔχει σημασία. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι μικροπράγματα, ἀκόμη καὶ μιά δίκη γιὰ φόνου».

—Ἀνακαλύψατε τίποτε θετικὸ, γιὰτρέ; ρώτησε ἡ Μπάρμπαρα κοιτάζοντάς τον ἥρεμα πάνω ἀπ' τὶς βελόνες πού πηγαινοέρχονταν ρυθμικὰ ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

—Ἐχω μιά θεωρία πού στηρίζεται ὅμως κυρίως στὴ διαίσθησις. Γι' αὐτὸ μού χρειάζονται μερικῆς λεπτομέρειες γιὰ νὰ τὴν ὁλοκληρώσω.

Πέστε μου μὲ δυὸ λόγια, κυρία Μίναρυ, τί ἀκριβῶς ἔκανε ὁ ἄντρας σας ὅταν ἄρχισε ἐκεῖνη τὴν ἐκστρατεία γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν πολιτεία ἀπ' τοὺς φαυλοκράτες, πρὶν δέκα χρόνια; Τί μέθοδο ἀκολούθησε;

Ἡ Μπάρμπαρα γέλασε.

—Δύσκολα θὰ μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ κανεῖς σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησις μὲ δυὸ λόγια, γιὰτρέ μου. Ὁ Φίλ ἀφίερωσε μῆνες ὁλόκληρους σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Πρῶτα - πρῶτα, ἐξέταξε τὰ συμβόλαια πού ἀφοροῦσαν τὴν ἐπιτέλεσι δημοσίων ἔργων ἢ προμήθειες τοῦ δήμου γιὰ διάφορα ἱδρύματα. Ἦταν βέβαιος πὺς στὰ χαρτιά αὐτὰ θὰ εὑρίσκε ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα πού θὰ ἔβγαζαν στὴ φόρα τὶς κατανοήσεις... Μιά στιγμὴ νὰ θυμηθῶ... (Σταμάτησε τὸ πλῆξιμο κι ἀκούμπησε τὶς βελόνες στὰ γόνατά της). Μπορὸ νὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα πού εἶναι μάλιστα καὶ τοῦ δικού σας κλάδου. (Ξανάρχισε νὰ πλέκει): Ἐχετε πάει στὸ δημοτικὸ μας νοσοκομεῖο;

Ὁ Μάρκ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ἀβίας.

—Ὅχι, ἀλλὰ ὁ Μάρκ Κήφ εἶναι μέλος τοῦ συμβουλίου κ' ἔχω ἀκούσει τί γίνεται ἐκεῖ μέσα. Ὁ τεχνικὸς ὀπλισμὸς του εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτος κι ἂν ἔχῃ καὶ κανένα μηχανήμα εἶναι κι αὐτὸ σαραβλιασμένο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ' ΑΣΤΡΑ

Γιὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 22 — 28 Ὀκτωβρίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαρτίου-20 Ἀπριλίου: Καὶ ἡ μικρότερη λεπτομέρεια πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ τὴν σκέψη σας ὅλη τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι τὸ πρόσωπο εἶναι σπαθί. Πρέπει νὰ δράσετε. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Κυριακὴ, ἀριθ. 9.

ΤΑΥΡΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου - 20 Μαΐου: Οἱ κακόδουλες προσπάθειες τῶν φίλων σας δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀπογοητεύσουν. Ἦταν ἐπόμενον τῶν τελευταίων σας ἐπιτυχιῶν. Περιόριστε τὰ λόγια σας. Θάρρος. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 6.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαΐου - 21 Ἰουνίου: Ἡ ζωὴ σὰς ἐπιφυλάσσει ἕνα εὐτυχισμένο τέλος τῶν πολυετῶν προσπαθειῶν σας. Τὰ ἐπαγγελματικὰ ζητήματα θέλουν περισσότερη προσοχὴ καὶ ἐπιδεξιότητα. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Παρασκευὴ, ἀριθ. 4.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Ἰουν. - 22 Ἰουλίου: Μὴν εἰσθε μονόπλευρος στὶς συναλλαγές σας μὲ ἀνθρώπους πού ξερετε ὅτι θέλουν νὰ θυσιαθοῦν γιὰ σὰς. Ὁ ρεαλισμὸς ἔπειτα ἀπὸ ἕνα βαθμὸ ὑπάρχει πολύ. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 5.

ΛΕΩΝ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ἰουλίου - 22 Αὐγούστου: Ὁ αἰθορμητισμὸς σας εἶχε πάντοτε λαμπρὰ ἀποτελέσματα στὴ δουλειά σας. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας, καλύψτε τὰ ἑλπίστες πότε-πότε κανένα ψέμα. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Σάββατον, ἀριθ. 6.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Αὐγ. - 22 Σεπρίου: Ὁ ζωηρὸς σας χαρακτήρας θὰ δάλῃ σὲ δύσκολη θέση τοὺς δικούς σας. Πάντοτε δημιουργεῖτε φασαρίες χωρὶς λόγο. Πρέπει νὰ κάνετε μιά μικρὴ διακοπὴ ἐργασίας. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 4.

ΖΥΓΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Σεπτ. - 22 Ὀκτωβρίου: Μὴν ἀναβάλετε καμμιά ἀπὸ τὶς ἐπείγουσες ὑποθέσεις σας. Ὅσο ταχύτερα λάβετε ριζικὲς ἀποφάσεις, τόσο καλύτερα γιὰ σὰς. Πρέπει νὰ διασκεδάσετε λίγο. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 1.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ὀκτ. - 22 Νοεμβρ.: Οἱ ἀμφιβολίες δὲν ἔχουν πλέον θέση στὴν ζωὴ σας. Εἴδατε ὅτι εἶχατε ἔδικο στὶς ἀποφάσεις σας. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ παραδεχθῆτε τὸ μεγάλο σας λάθος. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθ. 3.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: Νὰ ζητήσετε τὸ παρὸν χωρὶς νὰ ἀπασχολήτε τὸ μυαλό σας μὲ φανταστικὰ γεγονότα. Ὅλα θὰ πάνε κατ' ἐλπίδα, ἂν παύσετε νὰ σκέπτεσθε τοὺς ἄλλους τόσο ἔντονα. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Σάββατον, ἀριθ. 5.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Δεκ.-19 Ἰανουαρ.: Νὰ ζήσετε τὸ παρὸν χωρὶς νὰ ἀπασχολήτε τὸ μυαλό σας μὲ φανταστικὰ γεγονότα. Ὅλα θὰ πάνε κατ' ἐλπίδα, ἂν παύσετε νὰ σκέπτεσθε τοὺς ἄλλους τόσο ἔντονα. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Σάββατον, ἀριθ. 5.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 20 Ἰαν.-18 Φεβρ(ρίου): Τὰ αἰσθηματικὰ σας ζητήματα παίρνουν ἀσχημὴ τροπὴ ἀπὸ τὴν ἀδυναμία σας νὰ ἐκφρασθῆτε σωστὰ καὶ ἀληθινὰ. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐπιμένετε. Κουράγιο. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Κυριακὴ, ἀριθ. 2.

ΙΧΘΥΕΣ.—Γιὰ ὄσους γεννήθηκαν ἀπὸ 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Κάθε σας προσπάθεια θὰ στέφεται κι αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ ἐπιτυχία. Μπορεῖτε νὰ πραγματοποιήσετε ὅλες σας τὶς ἐπαγγελματικὲς ἐπιθυμίες. Ἀναπαυθῆτε. Εὐνοικὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 7.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει ἀπὸ τὸ πρῶτο σὲ 9 σημεῖα. Μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Ὁ ἀδασίμως ὑπερφηνεύμενος (γεν.).
- Ταξάει (συνων.).
- Ὁμορφα κι..., εἶναι ὁ τίτλος γνωστοῦ ρεμπλικου τραγουδιστοῦ — Συνορεύει μὲ τὴν Τουρκίαν.
- Οὐρανιστάφραν — «Ἡ διακονία εἶναι... τιμὰρι», λέγει μιά παροιμία — Ὁρος τοῦ πόκερ.
- Ἐνας τέτοιος ζωγράφος ἦτο ὁ Ρωδῆν (ἐνάρθρων).
- Χωρὶς τὸ τρίτο ἢ τέταρτο γράμμα... λαϊκὴ προσφώνησις — Λεπὴν σὰν τριχὰ — Παταμὸς τῆς Ἰταλίας.
- Στόμα... λατινιστὶ — Ἐκλειψμα, ἀντιστροφὴς (δην.).
- Προϋποθέτει μολυσμένην πληγὴν (γεν.).
- Αὐτὴ εἶναι τὸ δευτὸν τῆς ζωῆς... — Λαμπρός, ὡραίος.
- Τοῦ Ἰνᾶχου κόρη (γεν.) — Πόλις τῆς Β. Ἰταλίας, τῆς ἐπαρχίας Τουρίνου.
- Εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν χυνόμενος ποταμὸς τῆς Ρωσίας—Ἀνθ.
- Εὐρωπαϊκὸν κράτος — Κυκλοφοροῦν κάθε μεσημέρι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- Οἱ ἐνοικοὶ του εἶναι ὅλοι ἡλικιωμένοι.
- Πόλις καὶ ἀερωτῆριον τῆς Ἰσπανίας πού θυμίζει... τιμολόγια (γεν.) — Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ Κοστέλο.
- Χρονικὴ μονάς — Δύο ὅμοια σύμφωνα — Κακό... λένε ἐπίσης τὸν ψευδάσθρακα.
- Φυλαχτὸ (τουρκ.) — Εἶδος μι-

κροῦ πιάτου, ἀντιστρόφως (δην.).

- Μυθικὸς γενάρχης καὶ ἐπώνυμος βασιλικοῦ οἴκου τῶν Περσῶν—Νότα.
- Γαλλικὸς νομὸς καὶ νόμος...ἀγγλικὸς — Κητικὸν — Ἠθιστοὶς τοῦ κινηματογράφου, ἡ Πατρίστια...
- Υπονοεῖ τὸ ἀχλάδι — Πρόθεσις (ἀντιστρ.) — Μουσικὸς φθόγγος.
- Ἐνας χρωματισμὸς, ἀντιστρόφως (γεν.) — Γυμναστικὰ ὄργανα.
- Συνέχισαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐνάρθρων.
- Πνευματικὸς συγγενὴς — Λίμνη τῆς Ἀφρικῆς (αἰ.).
- Ἀρθρον — Βυζαντινὴ νότα—Ἀντιστροφὸν ἄρθρον.
- Διατηρεῖ στομάχι καὶ δόντια γερά (ἐνάρθρων).

ZIGZAGK

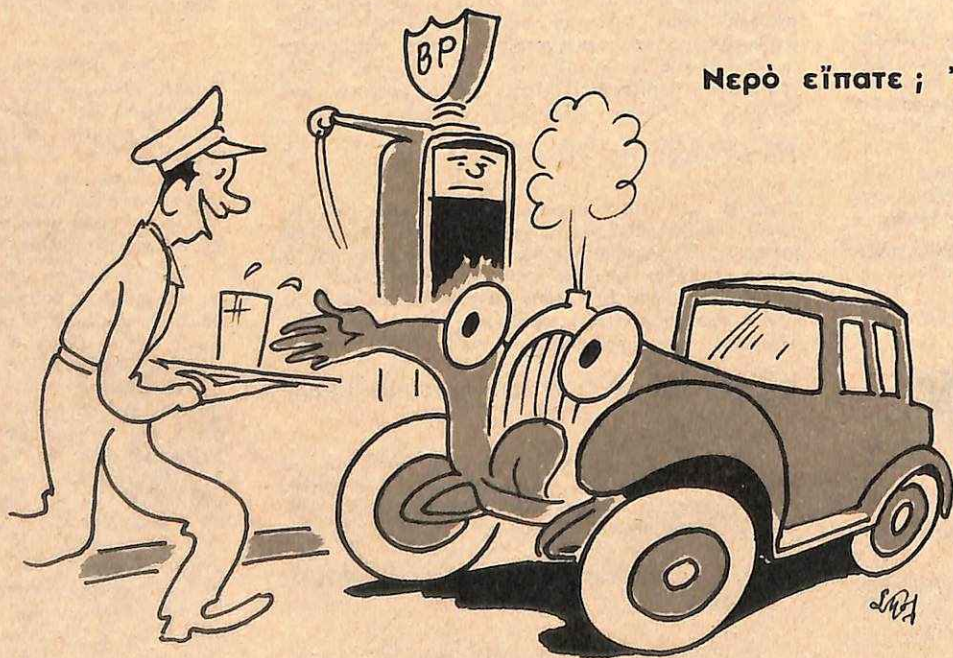
Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ διασκεδαστικοῦ αὐτοῦ ἀτομικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁμαδικοῦ παιχνιδιοῦ, εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ κανεῖς ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στὸ σχηματισμὸ λέξεων.

Ἀρχίζετε λοιπὸν ἀπὸ ὁποιοδήποτε γραμμὴ θέλετε καὶ προχωρεῖτε ἀπὸ τὸ τετράγωνο αὐτὸ σὲ ὁποιοδήποτε γειτονικὸ πάντοτε, τετράγωνο, ὀριζοντίως, καθέτως ἢ διαγωνίως, προσπαθώντας νὰ διαβάσετε τὴν μεγαλύτερη λέξι πού πορεῖτε νὰ βρῆτε. Σημειώσετε τώρα τὴ λέξι, πού βρῆκατε καὶ σβήστε τὰ τετράγωνα τὰ γράμματα πού μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα γιὰ μίαν ἄλλη λέξι καὶ συνεχίστε ἕως ὅτου δὲν μπορεῖται νὰ βρῆτε ἄλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ἡ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ
Γιὰ κάθε λέξι τῶν δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμὸ.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς γιὰ κάθε πρόσθετο γράμμα. Προσθεῖτε τώρα τὸ σύνολο τῶν βαθμῶν πού μπορέσατε νὰ πετύχετε. Βαθμοὶ ἀπὸ 1-29 βαθμολογοῦνται μὲ «ΜΕΤΡΙΑ». Βαθμοὶ ἀπὸ 30-35 βαθμολογοῦνται μὲ «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ». Βαθμοὶ ἀπὸ 36-40 βαθμολογοῦνται μὲ «ΚΑΛΑ». Βαθμοὶ ἀπὸ 41-45 βαθμολογοῦνται μὲ «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ». Βαθμοὶ ἀπὸ 46 καὶ ἄνω βαθμολογοῦνται μὲ «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

Νερὸ εἶπατε ; Ἀμέσως !

Δὲν ἄρκει ὁ πελάτης νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ προϊόντα πού τοῦ δίνουμε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο πού τοῦ τὰ δίνουμε... Στὰ Πρατήρια τῆς BP, τὸ αὐτοκίνητό σας δὰ βρῇ τὴν πῶ ἰδανικὴ περιποίησι.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

B1/51

—Θανάσιμο τραύμα, ψιθύρισε ο Νέλσων. Τό νιώθω.
—Εκείλεις τα μάτια σου, σφίγγοντας τα δόντια για να μη φωνάξω απ' τον πόνο. Όταν ξαναμίλησε ύστερ' από ώρες, ήταν για να ζητήσει τον Χάρντυ. Έστευλαν να τον φωνάξουν.
—Πώς πάει η μάχη; ρώτησε μόλις τόν ειξε.
—Περφόρημα, αποκρ'θηκε ο Χάρντυ με φωνή που έτρεπε απ' τη συγκίνητη. Δώδεκα, ίσως και περισσότερα, έχω και καράβια έχουν πέσει στα χέρια μας. 'Η νίκη είναι δική σας.
—Όχι, Χάρντυ, είναι της 'Αγγλίας... Έλα πιο κοντά.
—Ο Χάρντυ γονάτισε και πλησίασε τ' αυτό του στα χείλη του Νέλσωνος.
—Μην ξεχάσεις... αφήνω τη λαϊδή Χάμιλτον και τη θετή μου κόρη, την 'Οράτια, στην φροντίδα της πατρίδας μου... Και τώρα, Χάρντυ, φίλησέ με.

Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα του Χάρντυ. Έσκυψε και φίλησε τον Νέλσωνα στο μάγουλο.
—Ευχαριστώ το Θεό που με θώρησε να κάμω τό καθήκον μου, ψιθύρισε ο Νέλσων.
—Ενώθε 'ις δυνάμεις του να τόν έγκαταλε.. πουν, αγωνιζόταν ωστόσο να κρατηθ' στη ζωή. Τέλος, ένας σπασμός τόν συγκλόνισε. Τα χείλη του τρεμοσάλεψαν.
—Τη λαϊδή Χάμιλτον και την κόρη μου... μη ξεχάσεις την 'Οράτια... ποτέ, ειπε με σθημένη φωνή.

Η 'Εμμα πέταξε θυμωμένη το κογχύλι που κτύπησε στον τοίχο, κύλησε στο χαλί και έμεινε ακίνητο. Ξαπαφίροντας την πέννα, προσπάθησε να συγκεντρωθ'η. Μικρές φράσεις σχηματίζονταν στο μυαλό της. «Ω, Νέλσων, πόσα γράμματα ακόμη θα πρέπει να σου γράψω πριν γυρίσης;... Είναι ανάγκη να σου ξαναπώ πως είσαι το π'αν στη ζωή της άφωσιμένης σου 'Εμμας;... Ο Θεός: να σου χαρίση μια μεγάλη νίκη και να σέ φέρη γρήγορα στο Μέρτον, κοντά στην 'Εμμα και την 'Οράτια...» Οι φράσεις σχηματίζονταν στο μυαλό της, αλλά τό χέρι που κρατούσε την πέννα ήταν σά μουδιασμένο, ανήμπορο να κι-νηθ'η.

Η 'Εμμα στριφογύρισε στο κρεβάτι της και ξαπλώθηκε ανάσκελα. Μ'ε μια έκφραση παιδικής σοδορότητας στο πρόσωπο, τ'α μάτια στηλωμέα στην όροφή, προσπάθησε να βάλη σέ χρονολογική τάξη τίς άναμνήσεις της.

Είχε μείνει - της είχανε π'η - άρρωστη στο κρεβάτι έβδομάδες ολόκληρες, βυθισμένη σέ λή-θαργο τόν περισσότερο καιρό. Έβδομάδες; Μ'η-νες; Τί σημασία είχαν αυτά; Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου. Βυθισμένη σέ νάρκη, 'Ισως. Πάντως, μέσα στην μαύρη άπελπισία τών τελευ-ταίων έβδομάδων, μέσα στόν άβάσταχτο πόνο, οί άναμνήσεις δέν την είχαν άφήσει στιγμή.

Πρώτα είχε έρθει τό γράμμα που είχε στεί-λει ο πατέρας τού πλοίου, ο δρ. 'Αλεξάντερ Σκότ, στη μητέρα της. «Μόλις λάβετε αυτό τό γράμμα - έγραφε - τρέξτε στην αγαπητή λαϊδή Χάμιλτον και προετοιμάστε την για ένα μεγάλο κτύπημα.» Ναι, αυτό τό θυμόταν πολύ καθαρά.

—Επειτα είχε έρθει σπό Μέρτον ο πλοίαρχος Τόμας Χάρντυ. 'Αδέξιος, ειλικρινής, γεμάτος καλωσύνη, είχε προσπαθήσει να της δείξη την συμπαθεία του. «Εκείλεις όσο της μιλούσε, τ'α δικ'α της μάτια όμως είχαν μείνει στεγνά. Της είχε δώσει την μινιατούρα της, που φορούσε ο Νέλσων πάντα στό λαιμό του, και τό μισοτε-λειωμένο τελευταίο του γράμμα. «'Η τελευταία σκέψη μου πριν άπ' τη μάχη είναι για σένα - τη'η έγραφε - έλπίζω να ζήσω και ν' άποτελειώσω αυτό τό γράμμα μου...»

—'Αργότερα είχαν άκολουθήσει κι άλλα γράμ-ματα από τόν αιδεσιμώτατο Σκότ, άνήσυχια και γεμάτα ενδιαφέρον για την υγεία της. 'Ο Σκότ είχε όρκιστή να μείνη κοντά στόν νεκρό ως τη μέρα τής κηδείας, που θάταν ήμέρα έθνικού πέν-θους για όλη την 'Αγγλία.

Είχε έρθει κι ο Γκρεβίλ και την δ'η. Σχολαστι-κός στίς έκφράσεις της συμπόνας του, πρόθυ-μος να βοηθήση, της είχε π'η: «Είμαι πάντοτε στη διάθεσή σου.»

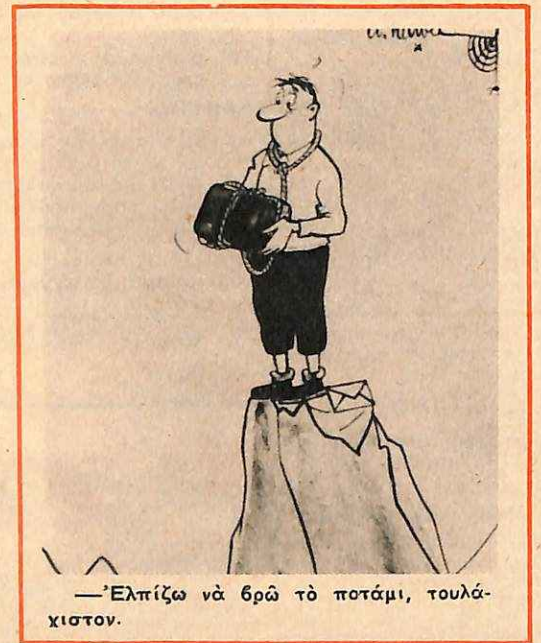
Και οί άδελφές τού Νέλσωνος, ή κ. Μάτσαμ και ή κ. Μπόλτον, την είχαν άγκαλιάσει κλαίγον-τας. Είχαν δείξει και οί δυό στοργικό ενδιαφέρον για την 'Οράτια και ή κ. Μάτσαμ είχε π'η με τό ειλικρινέστερο ύφος τού κόσμου: «Τό σπίτι μου είναι δικό της, άν ποτέ τό χρειαστή.»

Και όχι μόνον οί άδελφές, αλλά και ο άδελ-

φός, ο αιδεσιμώτατος Ουΐλλιαμ... 'Ισως νάταν κάπως πιο έπιφυλακτικός μαζί της τώρα, σκέφτη-κε ή 'Εμμα. Περίλυπος, θεοσεδής, κομπώδης, της μιλούσε όλη την ώρα για τό θέλημα του Θε-ου. Τόν καημένο τόν Ουΐλλιαμ! Ποιος θά τόν έκανε έπίσκοπο, τώρα που δέ ζούσε πια ο Νέλ-σων; Έπίσκοπο; Γιατί να θέλη να γίνη έπίσκοπος τώρα πια, αφού σ'άν κοντινότερος συγγενής τού Νέλσωνος είχε πάρει αυτόμάτως τόν τίτλο του και είχε γίνει λόρδος; 'Ο,τι, είχε λαχταρήσει, τό είχε άσφαλώς τώρα. Τίτλο, έδρα στη Βουλή τών Λόρδων...

—'Αχ, γιατί να τ'α θυμάται όλα αυτά, όταν τό μόνο που έπιθυμούσε ήταν ή λήθη; Μ'ε μια κραυγή βγαλμένη άπ' τ'α μύχια της πονεμένης ψυχής της, γύρισε τό κεφάλι της στόν τοίχο και ψιθύρισε: —Θέλω να πεθάνω. Γιατί να μη μπορώ να πεθάνω κ' ένώ;

Η μητέρα της, με τό πρακτικό μυαλό που την χαρακτηρίζε, της είχε π'η: —'Αντίκρυσε την πραγματικότητα, κάνε μιά προσπάθεια, άν όχι για τίποτ' άλλο, του-λάχιστο για τό χατήρι της 'Οράτίας. Και ή 'Εμμα είχε συμμορφωθ'η. 'Αντίκρυζε την πραγματικότητα. Και μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα ήταν και τ'α χρέη της. Για να διασκεδάση τη λύπη της είχε κάνει τη μεγάλη

—'Ελπίζω να δρώ τό ποτάμι, τουλά-χιστον.

υποχώρηση να καλέση εκείνο τό βράδυ κόσμο στό τραπέζι της. 'Ερριζε ένα βλέμμα όλόγυρα. 'Όλοι τους ήταν εκεί - ο Ουΐλλιαμ Νέλσων με τη γυναίκα του, οί Μάτσαμ και οί Μπόλτον και ή μητέρα της, που τη'η χαμογελούσε κάθε τόσο ένθαρρυντικά άπ' την άλλη άκρη τού τραπέζι-ου. 'Ισως, στό κάτω - κάτω, σκεπτότανε ή 'Εμμα, να είχε κάνει λάθος νομίζοντας πως ο Ουΐλλιαμ ήταν τόν τελευταίο καιρό κάπως ψυχρός μαζί της. Βρισκόταν με τη γυναίκα του για λίγες μέρες στό Λονδίνο και είχε δεχτή με μεγάλη ευχα-ρίστηση την πρόσκλησή της στην Κλάρτζες Στρήτ. 'Ωστόσο, βαθειά μέσα της, μια φωνή τ'ος έλεγε πως ήταν άνοση της και τ'α του έχ'η έμπιστο-σύνη. 'Ακόμη και στην άρχή, όταν ο Ουΐλλιαμ, σ'άν έκτελεστής της διαθήκης τού άδελφού του, την είχε διαβεβαιώσει πως ο κωδικέλλος με τη μαρτυρία τού πλοίαρχου Χάρντυ είχε διαδιδασθ'η στην κυβέρνηση, ή 'Εμμα είχε την έντύπωση πως δέξ ήταν ειλικρινής μαζί της.

—'Ο κωδικέλλος. «'Οσον άφορά τ'ας έξόχους υπηρεσίες που πρόσφερε ή 'Εμμα Χάμιλτον, χήρα τού έντιμωτάτου σέρ Ουΐλλιαμ Χάμιλτον...» Μ'ε τόσο φροντίδα ο Νέλσων είχε άπαριθμήση αυτές τίς υπηρεσίες!... «'Αν είχα την δυνατά-τητα να άμειψω μόνον μου τίς υπηρεσίες αυτές, - έλεγε παρακάτω - δέν θά παρακαλώσα την πατρίδα μου να τό κάνει...» Την πατρίδα του; Πώς; «'Εμπιστεύομαι την λαϊδή 'Εμμα Χά-

μιλτον στόν Βασιλέα μου και την πατρίδα. Πα-ρακαλώ να της δοθ' έπαρκής έπιχορήγησης για να μπορέση να διατήρηση την κοινωνική θέση τού της άρμόζει.» Και την 'Οράτια! 'Ανέφερε και την 'Οράτια. «'Επίσης έμπιστεύομαι στό φίλάνθρωπο αίσθήματα της πατρίδας μου την θετή μου κόρη 'Οράτια Νέλσων - Θόμσον...» 'Ως τώρα ο βασιλεύς και ή πατρίδα δέν είχαν άνα-γνωρίσει τίς υπηρεσίες της και, όπως έδειχναν τ'α πράγματα, δέ θά τίς αναγνώριζαν ποτέ. 'Ας έκαμαν πάντως κάτι για την 'Οράτια κι όλα τ' άλλα δέν είχαν σημασία.

—'Ακουσα, ειπε ο Ουΐλλιαμ Νέλσων σκύ-δοντας πρ'ος τό μέρος της, πως σκοπεύεις να πουλήσης τό Μέρτον Πλαίης. —Ναι. 'Η μοναξιά του μου κάνει τώρα κα-κό.

—Και άσφαλώς θά έχης ανάγκη από λεπτά. —Ναι.

—Συνητή ή άπόφασή σου, λοιπόν. Η 'Εμμα άναρωτήθηκε άν ο Ουΐλλιαμ της κρατούσε κακία για την κληρονομιά που της είχε άφήσει ο Νέλσων - τό Μέρτον, δυό χιλιάδες λί-ρες μετρητά κ' ένα έτήσιο εισόδημα από τό κτή-μα τού Μπροντέ, που ήταν άλλες πεντακόσιες λίρες τό χρόνο. Θυμήθηκε τό παράξενο γέλιο του όταν είχε έρθει να της π'η πως ο Βασιλεύς, άναγνωρίζοντας τίς υπηρεσίες που είχε προσφέ-ρει ο ναύαρχος Νέλσων στην 'Αγγλία, είχε άπο-φασίσει να τιμήση τόν άδελφό του - τόν νέο λόρδο Νέλσωνα - με τόν τίτλο τού κόμη.

—'Ομολογώ - είχε π'η ο Ουΐλλιαμ - πως είμαι υπερήφανος για τό ότι εγώ, ένας ταπεινός κληρικός, θά γίνω άπ' τη μιά μέρα στην άλλη κόμης, αλλά, σέ ρωτώ, με τί χρήματα θά μπο-ρέσω να σταθώ στό ύψος τού τίτλου μου; 'Ω, ναι, δέ χωρούσε άμφιβολία, ο Ουΐλλιαμ της είχε φούρκα για την κληρονομία που της εί-χε άφήσει ο Νέλσων.

—'Ελπίζω να βρ'ης μιά καλή τιμή για τό Μέρτον, παρατήρησε ο Ουΐλλιαμ. Κι όταν πε-τύχης μιά καλή τιμή, σέ συμβουλεύω να άσφα-λίσης τό κεφάλαιό σου με μιά καλή επένδυση.

—'Εγινε μιά μικρή σιωπή. 'Όλοι, άπ' τ'ο τραπέζι, πρόσεξε ή 'Εμμα, είχαν ένα ύφος παράξενο, γεμάτο άμηχανία. Κάθονταν άμίλη-τοι και βλοσυροί. 'Εμοιαζαν με νευροσπαστα που στέκονταν στη σειρά, περιμένοντας να τ'α έπιθεωρήση ή νέα έπιφανής κεφαλή της οικογε-νείας, ο κόμης Νέλσων.

—'Ο Ουΐλλιαμ έκοψε τη σιωπή μακρολογώντας πάνω στό αγαπημένο του θέμα, την ασιτηρή μεγαλοπρέπεια της κηδείας τού άδελφού του. Τριαντάεξ ναύαρχοι, εκατό πλοίαρχοι, άμέρη-τοι ναύτες και στρατιώτες είχαν σχηματίσει μιά πομπή τόσο μεγάλη, που εκείνοι που ήταν από κεφαλής είχαν κιόλας φθάσει στόν καθεδρικό δώ-δαν οί τελευταίοι ξεκινούσαν άπ' τό ναυαρχείο. Τέλος, είχε φθάσει ή μεγάλη στιγμή, που κατέ-δασαν τό φέρετρο στόν τάφο - τό φέρετρο τού Νέλσων φύλαγε στην καμπίνα του - στην έκκλη-σία τού 'Αγίου Παύλου!

—'Η 'Εμμα άκουγε την περιγραφή τού Ουΐλ-λιαμ, κρεμασμένη άπ' τ'α χείλη του, γεμάτη δέος. Συλλογιζόταν με πικρία πως κανείς δέν είχε ένδιαφερθ'η να της έξασφαλίση μιά θέση για να συνοδεύση κ' εκείνη τόν νεκρό ως την τελευταία του κατοικία. 'Η υπερήφανεη την είχε έμποδίσει ν' άνακαταβ'η με τό άνώδυνο πλήθος, μιά μορφή άνώδυμη κι αυτή, άφανής, άγνωστη.

—'Ο Ουΐλλιαμ μιλούσε όλοένα, ωστόσο ή 'Εμ-μα είχε την έντύπωση πως ο νοός του ήταν άλλο. Κάθε τόσο έρριχνε ματιές στην πόρτα, έχανε τό νήμα της όμιλίας του. Κάποια στιγμή, όταν ένας υπηρέτης μπήκε στην κάμαρα, αναπήδησε άπ' τη θέση του.

—Συμβαίνει τίποτε, Ουΐλλιαμ; τόν ρώτησε ή 'Εμμα.

—Όχι, όχι.

—Περιμένεις κανένα;

—Όχι δά! γέλασε ο Ουΐλλιαμ, αλλά τ'α μά-τια του είχαν μόνιμα λάμψη πονηρή. 'Η μάλλον, ναι, περιμένω ένα... έναν άγγελιαφόρο. Δέν σού κρύ-βω πως σήμερα συζητούνται στη Βουλή θέματα σχετικά με την οικογένειά μας. Συγκεκριμένα, τό θέμα μιάς δωρεάς.

—'Η 'Εμμα άπόρησε.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στ' άνεμοδαρμένα ύψη

(Συνέχεια από σελ. 37)

λεν, είμαι άρραβωνιασμένη...»

—'Αρχισαν οί προετοιμασίες τού γάμου, κ' ή Καρλόττα έγραψε της 'Ελεν πως ήταν σίγουρη ό-τι θ' άγαπούσε τόν αυριανό άν-τρα της και πως αίσθανόταν ευ-γνωμοσύνη για τη στοργή που της έδειχνε.

—'Η Καρλόττα παντρεύτηκε στις 29 'Ιουνίου 1854, στήν έκκλησία τού Χόουορθ. Μόνο ή φίλη της 'Ελεν Νάσσευ κ' ή μίς Γούλερ, ή παλιά της δασκάλα, προσκλη-θηκαν στό γάμο.

—'Η Καρλόττα κι ο 'Αρθουρ Νί-κολς έφυγαν άμέσως για την 'Ιρλανδία για να έπισκεφθ'ουν τούς συγγενείς τού γαμπρού. «Μ' άρεσαν πολύ οί νέοι μου συγγενείς», έγραψε ή Καρλόττα στην 'Ελεν. «Βλέπω τόν αγαπη-τό μου σύζυγο μ' ένα κανονί-ο γι'όω έδω στήν πατρίδα του.» 'Ο κ. Νίκολς πήρε έξη όκάδες στη διάρκεια της σεληνης τού μέλιτος, πρ'ος μεγάλη χαρά και ύπερηφάνεια της Καρλόττας, και γύρισαν έπειτα από ένα μή-να στην ήσυχη ζωή τού πρεσβυ-τέριου

Στά γράμματα της πρ'ος την 'Ελεν τόν έλεγε τώρα «'Αρ-θουρ», και σέ λίγο «ό αγαπη-τός μου 'Αρθουρ». «'Η ζωή μου άλλαξε —έγραφε— πρ'ος τό ευ-χάριστο. Είναι όρώαιο να είναι κανείς διαρκώς άπασχολημένος με κάτι». Κ' ή υγεία της Καρ-λόττας θελιτώθηκε σημαντικά. Οί πονοκέφαλοι, οί άδιαθεσίες

κ' οί δυσκοιλιότητες είχαν άρ-χίσει να υποχωρούν. 'Η μεταμόρ-φωσή της από πικραμένη «γε-νητοκόρη» σέ ικανοποιημένη γυναίκα ήταν πλήρης.

—'Αλλά ή εύτυχία της ύπ'ηξε σύν-τομη. Μιά χειμωνιάτικη μέρα, που τό χιόνι ήταν στρωμένο παντού, ή Καρλόττα άρπαξε τό κρουλόγημα που ήταν γραφτό να την οδηγήση στόν τάφο, έπει-τα από έννια μόνο μήνες έγγα-μου θίου, στίς άρχές της έγκυ-μοσύνης της.

—'Απ' την ήμέρα που άρπαξε έ-κείνο τό κρουλόγημα, φάνηκε πως δέν μπορούσε πια να συνέρ-θ'η. 'Ηταν άλλωστε και διαρκώς άρρωστη έξ ατίας της έγκυμο-σύνης της. Κατά τ'α τέλη Μαρτί-ου, άρχισε να καταρρέη γρήγο-ρα. 'Ο πατέρας της κι ο άντρας της, κλαίοντας κ' οί δυό με λυ-γμούς, την άκουσαν να φωνάζη, έπειτα από μια αιμόπτυση: «'Ω, δέν φαντάζομαι να πεθάνω, έ; Δέν θέλω να μ'ας χωρίση ο θά-νατος!... Είμαστε τόσο ευτυχι-σμένοι με τόν 'Αρθουρ...» 'Η Καρλόττα πέθανε στις 31 Μαρτίου τού 1855, την παραμο-νή τού Πάσχα. 'Ο κ. Μπροντέ, συντετριμμένος, όγνηκε τρέχον-τας άπ' τό δωμάτιο της νεκρής και κατέφυγε στην κάμαρά του. «Καμμένη μου Καρλόττα!» θρη-νούσε. «Καμμένη μου Καρλότ-τα!»

—Τέσσερις μήνες άργότερα, ο κ. Μπροντέ έγραψε στην κ. Γκαίη.

σκελ, στενή φίλη της Καρλόττας και συγγραφέα της «Μαίρη Μπάρτον», να ρθ'η και να γρά-ψ'η μια βιογραφία της κόρης του. 'Η κ. Γκαίησκελ δέχτηκε, κ' εργάστηκε δυό χρόνια για τη βιογραφία αυτή, που είναι πολύ καλή, άν κ' έχει πολλές παραλείψεις. 'Ακόμα κι ο κ. Μπροντέ την έκρινε ευνοϊκά, άν και χαρακτήρισε ως υπερβολικά μερικά άνέκδοτα που άφορού-σαν τίς έκκεντρικότητές του. 'Ο κ. Μπροντέ κι ο κ. Νίκολς έ-ξακολούθησαν να ζούν μαζί στό πρεσβυτέριο, έργαζόμενοι σιω-πηλά στά χωριστά γραφεία τους, ως την εποχή που ο κ. Μπροντέ πέθανε, στά 1861, σέ ηλικία 85 έτών.

—'Από τότε, πολλές δεκάδες βιο-γράφων έγραψαν τίς σκέψεις τους για τούς Μπροντέ, κι άπο-

κάλυσαν άδημοσίευτες έπιστο-λές, ώσπου δέν έμεινε πια τίπο-τα άγνωστο άπ' τη ζωή τους. 'Η «Τζαίην 'Ευρ» της Καρλόττας Μπροντέ μεταφράστηκε σέ είκο-σι τουλάχιστον γλώσσες. Και πολυάριθμοι θαυμαστές τών ά-δελφών Μπροντέ (45 — 60.000 κάθε χρόνο όλων τών εθνικοτή-των) άνεβαίνουν με τό ειδικό λε-ωφορείο τόν λόφο τού πρεσβυ-τέριου, περνούν άπ' τό καφενείο Χήθκλιφ, άπ' την καινούργια έκ-κλησία (που δέν έχει παρ'α τό καμπαναριό της παλιάς), άπ' τό νεκροταφείο κι από τό μουσείο, που στεγάζεται τώρα στό πρε-σβυτέριο, όπου ακόμα κ' οί τοί-χοι φαίνονται ποτισμένοι από άναμνήσεις της οικογένειας Μπροντέ...

Τ Ε Λ Ο Σ

Σύννεφα στόν ούρανό

(Συνέχεια από σελ. 16)

—'Ισως ήταν τόν γνώριζε καλύτερα να τόν αγαπούσε... 'Ω Κλάρα ν' 'Ελλεμπέ. Τί παράξενα που ήταν όλα!

—Κλάρα ν' 'Ελλεμπέ, Κλάρα ν' 'Ελλεμπέ. 'Εδλεπε κιόλας τόν έαυ-τό της μαρκησία. Θάμεναν σ' ένα μέ-γαρο στη Ρώμη, σ' ένα «παλάτιο». «Μαρκησία Πραμπολίνι, Παλά-τιο Σπάντα, Ρώμη» —έδλεπε κιό-λας τ'α έπισκεπτήρια με τ'α καλλιτε-χνικά γράμματα.

—'Η θύελλα σιγά-σιγά άποσυρόταν. 'Η κ. Τόπις άνοιξε τ'α παράθυρα. 'Η Μπάρμπαρα ξαναγύρισε στην πρα-γματικότητα.

—Μετά τό τσάι, ή Μπάρμπαρα έ-κανε έναν περίπατο στην άμμουδιά με τόν κ. Τόπις. 'Ο ούρανός είχε κα-θαρίσει, αλλά στόν όρίζοντα υπήρ-χαν ακόμη μερικές μάζες από μαύρα σύννεφα.

—Σύννεφα στόν ούρανό της Καρ-ράρας, έκανε ο κ. Τόπις, με ποιητι-κή διάθεση. Μερικές φορές έχω την έντύπωση πως πέρα σ' αυτά τ'α βου-νά κρβούνται μεγάλοι καλλιτέχνες και πως αυτοί δίνουν στά σύννεφα τίς φανταστικές αυτές μορφές! Βλέ-πτε εκείνο τό σύννεφο στην άκρη; Δέν μοιάζει σ'α να τόχη φτιάξει ο Μιχαήλ 'Αγγέλος;

—Γιατί μιλάτε πάντα για τέχνη; ρώτησε ή Μπάρμπαρα. Παντού και πάντα αναφέρετε αυτούς τούς νεκρούς ανθρώπους!

—Δυό άνθρωποι φάνηκαν μακριά. Φορούσαν παπούτσια τού τένις και κοντά παντελόνια. —Τό μεγαλύτερο μέρος της ζω-ής, απήντησε ο κ. Τόπις, συνίσταται από αδιάκοπες προσπάθειες τού άν-θρώπου να μη σκέπτεται τ'α σοβαρά ζητήματα! 'Ο πατέρας σας κ' εγώ μαζεύουμε εικόνες κι μιλάμε για πε-θαμένους. 'Άλλοι τρέφουν σκυλιά ή μεθοκοπάνε. Στό βάθος, τό ίδιο εί-ναι!

—Τό άλλο ζευγάρι πλησίαζε. 'Ηταν ο μαρκήσιος και μιά γυναίκα. —Τί συμπαθητικό γεροντάκι! εί-πε ή κυρία στό συνοδό της, βλέπον-τας τόν κ. Τόπις.

—Συμπαθητικό; έκανε ο μαρκή-σιος. Είναι ένας άναρρώτατος τύ-πος! Τό λυπάμαι πολύ τό καημένο τό κορίτσι που είναι μαζί του!

—Δέν φαίνεται, πράγματι, να τόν άκουσε με πολύ ενδιαφέρον.

—Είναι υδατική, δέν βρίσκειτε; —Ναι, αλλά φυσικά πολύ μικρή.

—Μ' άρέσει ή άθωότης...

—'Αθώτης; cher ami! Αύτες οί 'Αγγλιδοί!... oh, la la! Μπορεί να φαίνονται άθώες, αλλά πιστέψτε με.. —Σσσι! Θά σας άκούσουν.

—'Ο μαρκήσιος χαίρετσε την Μπάρμπαρα και τόν ήλικιωμένο συν-οδό της.

—Καλησπέρα, σινιουρίνα. Καλη-σπέρα, κ. Τόπις. Μετά την θύελλα, ο άέρας είναι πολύ καθαρότερος, δέν βρίσκειτε;

—'Η Μπάρμπαρα άφησε στόν κ. Τό-πις την φροντίδα ν' απαντήσει. 'Η κυρία που συνόδευε ο μαρκήσιος ή-ταν ή Ρωσίδα, για την όποία ή κ. Τόπις πάντα έλεγε πως ήταν σκάν-δαλο ότι την δέχονταν στό ξενοδο-χείο.

—Λοιπόν, ώρεβουάρ!

—'Ο μαρκήσιος τούς έρριζε ένα ά-στραφτό χαμόγελο. 'Η Ρωσίδα χα-μογέλασε κι αυτή, κάτω άπ' τό στρώμα της πούτρας της.

—Αυτοί οί δυό δέν ταιριάζουν με τό τοπίο, ειπε ο κ. Τόπις μόλις τό ζευγάρι άπομακρύνθηκε. Τό τοπίο αυτό είναι πολύ καθαρό κι όρώαιο. Αυτοί οί δυό δέν είναι ούτε καθαροί ούτε όρώαιοι.

—'Ερριζε ένα κρυφό βλέμμα στη Μπάρμπαρα και αναρωτήθηκε γιατί είχε συνωφραστεί τόσο σκεπτικά τό φρούδι. Τί τρυφερό, άξιαγάπητο νε-ανικό πλάσμα!

—'Η άτμόσφαιρα, συνέχισε, έχει κάτι που ταιριάζει στούς πολύ νέ-ους και στούς πολύ ήλικιωμένους. 'Εσείς, Μπάρμπαρα, μπορείτε να τό αισθανθ'ίτε, και τό ίδιο ισχύει και για μένα. 'Εκείνοι οί δυό δέν μπορούν να τό αισθανθούν. Ξέρετε τόν Βάσκο ποιητή Φρανσί Ζαμ; Τώρα τελευ-ταία συλλογίζομαι πολύ τ'α έργα του. Δέν μπορώ να μη σκέπτομαι τ'α θαυμαστά και τρυφερά λόγια, που έχει γράψει για την Κλάρα ν' 'Ελλεμπέ...

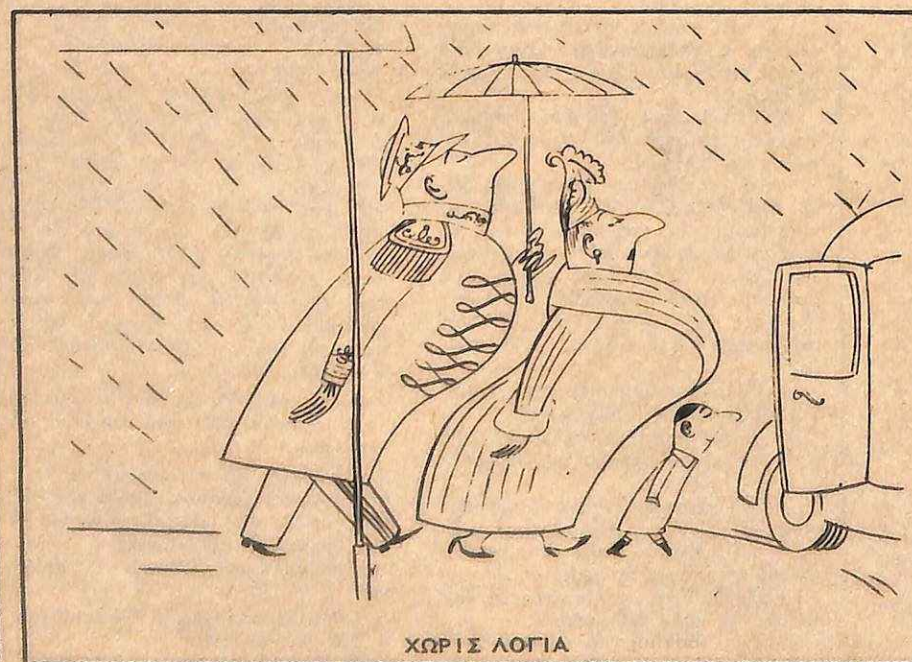
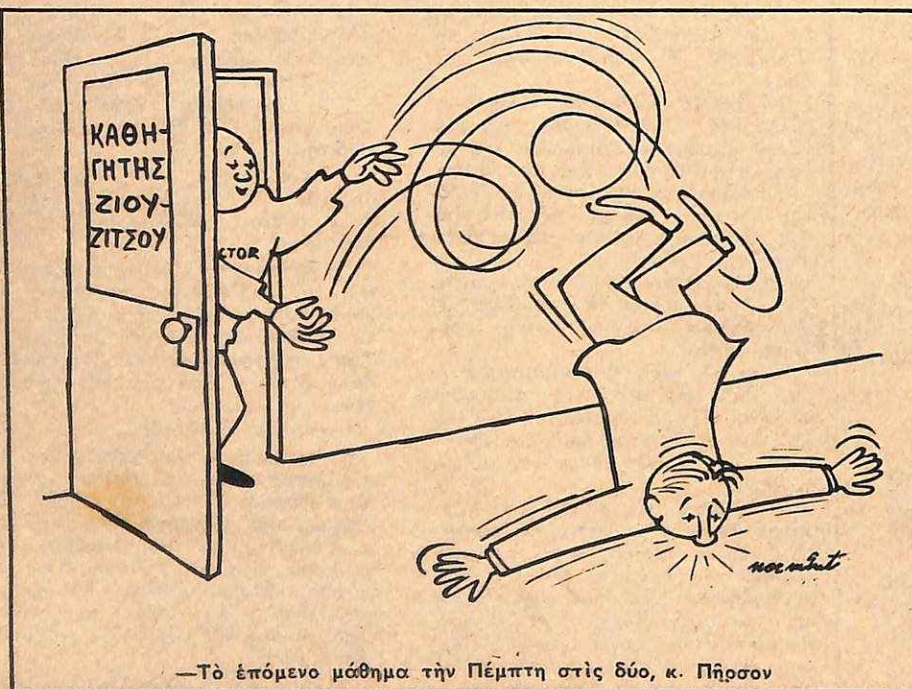
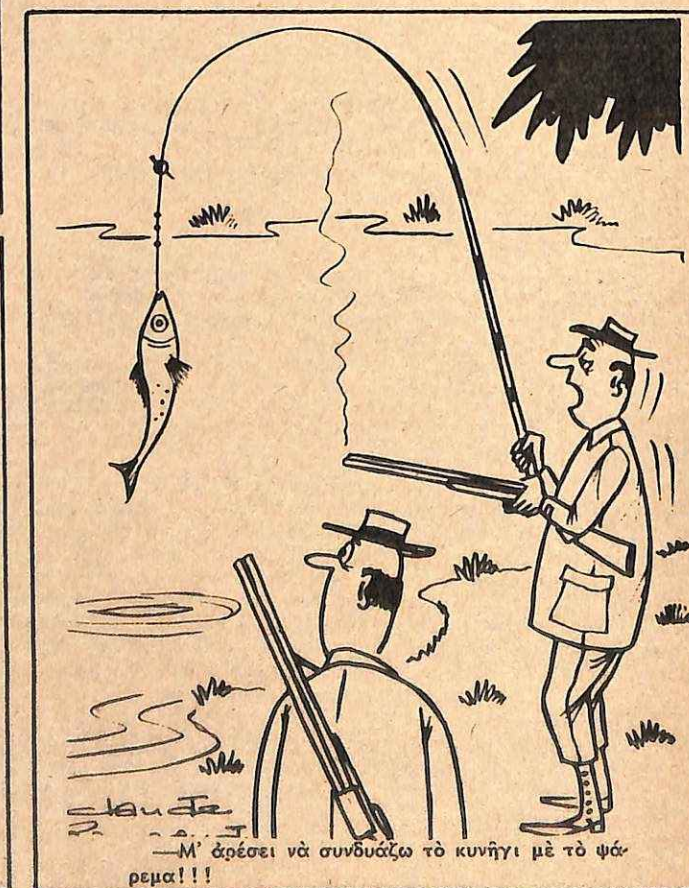
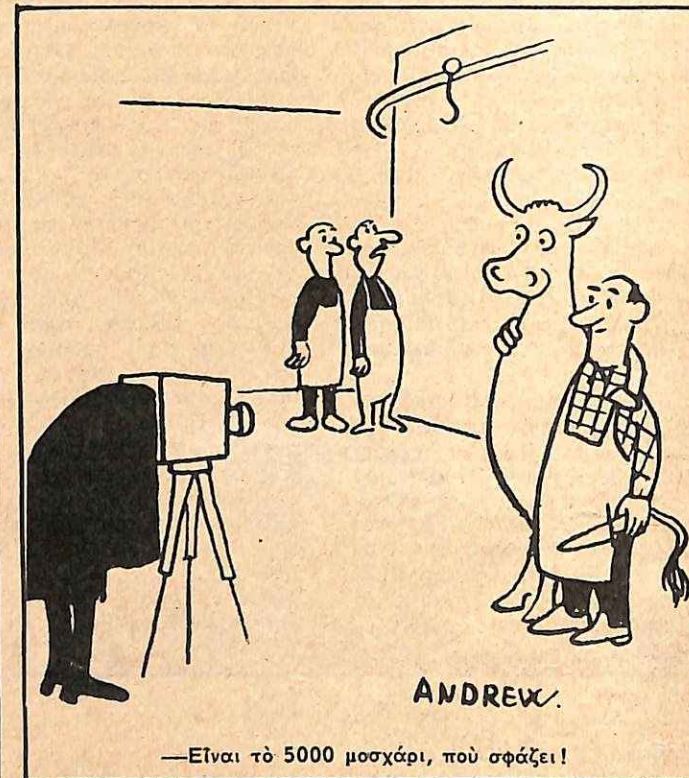
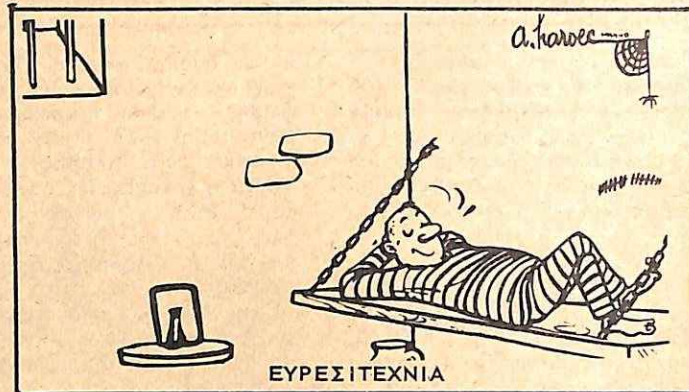
—Για την Κλάρα ν' 'Ελλεμπέ; —'Η Μπάρμπαρα τόν κοίταζε κα-τάπληκτη.

—Ξέρετε τό ποίημα; ειπε ο κ. Τόπις χαμογελώντας έκστατικά. Και άπόγγυει: «Μ' άρέσουν οί μέρες με την Κλάρα ν' 'Ελλεμπέ...»

—Σαφικά, όμως, δέικαφε τη φράση του.

—Μά, αγαπητή μου Μπάρμπαρα, τί σας συμβαίνει;

—'Η νέα έκίκαγε, έντελώς χωρίς λόγο.

Από τα νέα
προϊόντα του
Υαφουργείου μας

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ

ΛΙΠ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΓΡΟΤΕΣ: ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΘΕ ΗΣΥΧΟΙ...

Ζύν ασφαλίσετε όσο είναι καιρός στην

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

- ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΣΑΣ για καταστροφή από Χαλάζι.
- ΤΑ ΖΩΑ ΣΑΣ για θάνατο από αρρώστιες και ατυχήματα.

